Ahmet Kabaklı

TEMELLERİN DURUŞMASI 2

Gazi ve Atatürkçüler

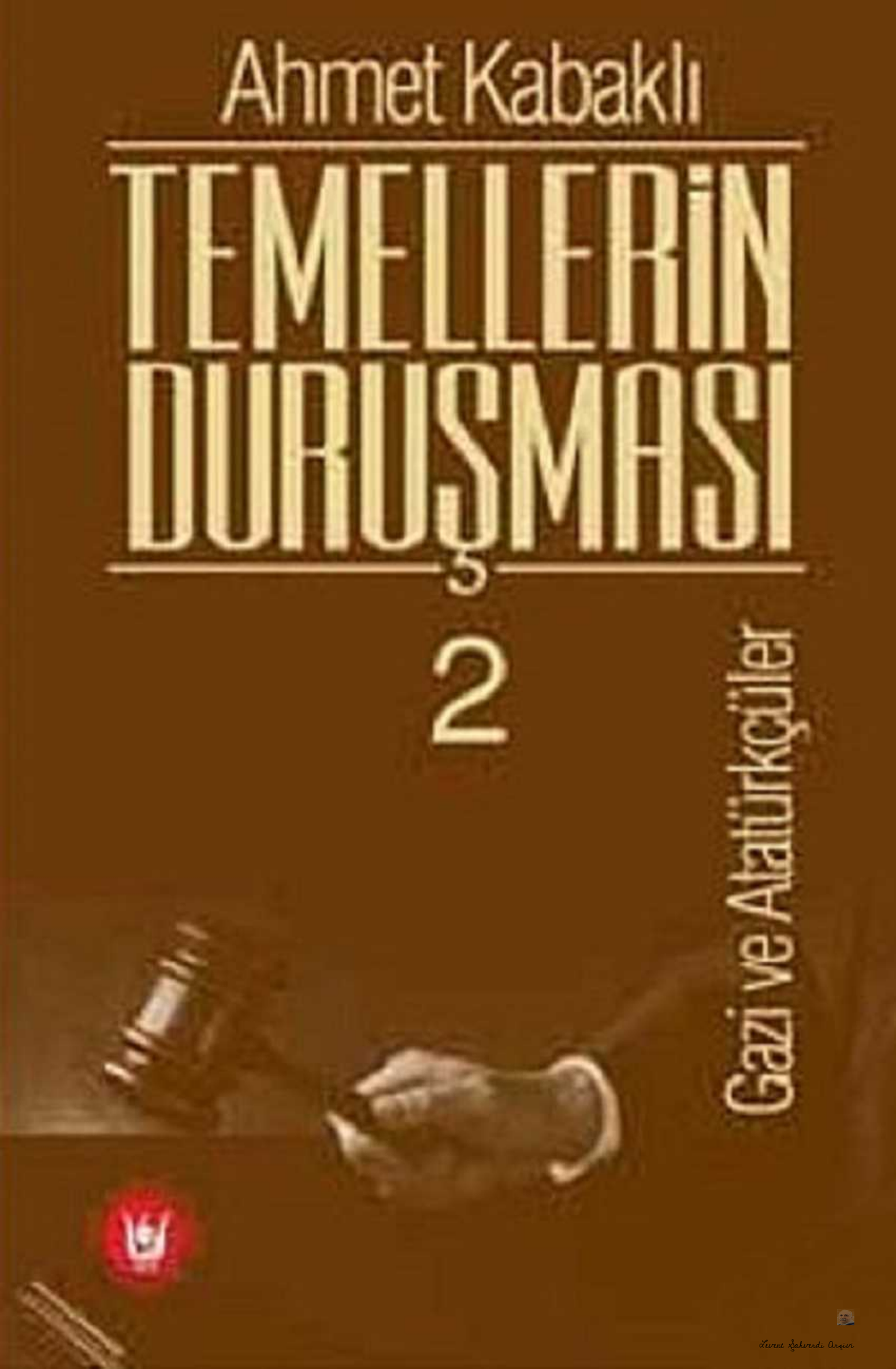

Levent Yakverdi Arşivi

TEMELLERİN DURUŞMASI
2
GAZİ VE ATATÜRKÇÜLER

Levent Şahverdi Arşivi

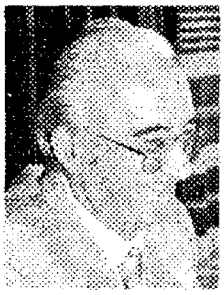

Şeyhülmuharrirîn

Ahmet KABAKLI

Şeyhülmuharrirîn Ahmet Kabaklı, (Elazığ, 30 Mayıs 1924 - İstanbul, 8 Şubat 2001) İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümünden (1948) mezun oldu.

İstanbul Yüksek Öğretmen Okulu ve Atatürk Eğitim Enstitüsünde hocalık yaptı. Bu dönemde Türk Mûsıkîsi Devlet Konservatuvarında da edebiyat dersleri verdi.

Ahmet Kabaklı öğretmenlik yıllarında Ankara Hukuk Fakültesini de bitirdi ve kısa bir müddet avukatlık mesleğini yürüttü.

Tercüman gazetesinin açtığı bir yarışmayla fıkra yazarı olarak basın dünyasına girdi.

1972'de Türk Edebiyatı dergisini ve 1978'de Türk Edebiyatı Vakfı'nı kurdu.

Eserleri: *Türk Edebiyatı (1300 yıllık edebiyat tarihimizi tarafsız bir gözle ele alan beş ciltlik takım); Temellerin Duruşması 1; Temellerin Duruşması 2: Gazi ve Atatürkçüler; Kültür Emperyalizmi; Müslüman Türkiye; Mâbet ve Millet; Mehmed Âkif; Yunus Emre; Mevlâna; Şairler Sultanı Necip Fazıl; Şâir-i Cihan Nedim; Şiir İncelemeleri; Millete Vurulan Canlı Pranga: Bürokrasi; Alperen; Devlet Felsefemiz; Çağlara Hükmedenler; Türkiye'yi Yoğuranlar; Sınırların Ötesi: İstanbul Güldestesi; Divan Edebiyatı; Âşık Edebiyatı; Tasavvuf, Tarikat, Edebiyat; Ejderha Taşı* (çocuk kitabı); *Charles Dickens'tan "Tuhaf Bir Serüven" (tercüme); Ahmet Rasim'in "Şehir Mektupları"* (sadeleştirme); *Giritli Aziz Efendi'nin "Muhayyelât"ı* (sadeleştirme).

Levent Kakırdı Arşivi

AHMET KABAKLI

TEMELLERİN DURUŞMASI 2

GAZİ VE ATATÜRKÇÜLER

Beşinci Baskı

TÜRK EDEBİYATI VAKFI

Levent Şahverdi Arşivi

TÜRK EDEBİYATI VAKFI YAYINLARI 60

Yayına Hazırlayan
Zeki Gezer

Kapak
Atilla Ceylan

Tashih
Erdal Hamami

Mizanpaj
Türk Edebiyatı Vakfı

Baskı-Cilt
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Davutpaşa / Topkapı / İSTANBUL
Tel: 0212 482 11 01 / 3 hat

5 Baskı 2008

TÜRK EDEBİYATI VAKFI YAYINLARI
Divanyolu Cad. Nu: 14
Sultanahmet / İSTANBUL
Tel: (0212) 526 16 15 - 527 50 32
Faks: (0212) 513 77 49

www.turkedebiyati.com.tr
tedev@turkedebiyati.com.tr

ISBN: 978-975-7594-64-2

Levent Kahraman Arşivi

İÇİNDEKİLER

Eseri Sunarken 7
Takdim 9

BİRİNCİ BÖLÜM
ATATÜRK VE ATATÜRKÇÜLER *11*
Temeller'de Ana Fikirler 13
"Atatürk ve Atatürkçüler!" 17
Atatürkçülük 31
Dogmacılık ve Kemalizm.....37
Atatürk'e Yeni Bakış.....41
Milletin Mirası Kimlere!!! 57
Düşmanı Çatlatmak İçin 71
"Sahte ve Kalp Atatürkçüler..." 81
Atatürkçülerin Atatürk Düşmanlığı 85
"Atatürk Milliyetçiliği ve Apo".....99
"Kahraman"ı Yıkmak İçin Yakıştırmalar 111
Günahlarına, Zulümlerine Yeni Sembol Arayanlar 125
Atatürk ve Masonluk 129
"Atatürkçü" Geçinen Komünizm.....133
Atatürk'e Sansür 145
Niçin 10. Yıl Marşı? 149
Bunlar mı Atatürkçü? 155
Yekta Güngör Özden'den Görüntüler.....159
Atatürkçülük'ün Böylesi!!!.....163

Atatürkçülük'ün Bir Çeşidi 167
Atatürk'e Bak! Onu Kullanan Ahmağa Bak!... 171
Koyun Derisiyle Atatürkçülük 175
Atatürk Adına Mafyacılık: Ne Utanmazlık!... 179
Atatürkçü Mafya mı? Hakka Revâ mı? 185
Heykel 193

İKİNCİ BÖLÜM
DİN VE LÂİKLİK *205*
Atatürk Dindar mı, Dinsiz mi? 207
İrtica 211
Lânetli Şehir 223
Yeni Menemen'ler Peşinde 225
Lâiklik Enflâsyonun Sebebi mi?
Lâikler Atatürk'ü Sevmez mi? 229
Lâiklik Yok, Bizde Sekülerizm Var 233
Atatürk'e 163 mü? 237
Başörtüsü Yasağına İlmin Bakışı 241
Atatürk'e ve İslâm'a Yabancı Bakışı 249
Demokrasinin Boynunun Vurulduğu
Yerde, O Nasıl Lâiklik!!! 261
Almanya'da Lâiklik Nasıldır? 267
"Biz Bize Benzeriz" 271

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
ATATÜRK İLKELERİ VE DEMOKRASİ *275*
Çok Sesli İstibdat 277
Olgun İnsanın Demokrasi İnancı 281
"Atatürk İlkeleri" Neydi, Ne Oldu? 287
Millî İrade, Millî Hâkimiyet ve İlkeler 295
İlkelerin Başı Cumhuriyet'tir 301
Cumhuriyetimize Yüklenen Çileler 307
Demokrasi Tarihimizden... 311
Müsaadeli Demokrasi 317
28 Şubat 321
Kendini Kınayan Adalet 333
Sonuç 351
Okunacak Eserler 353

ESERİ SUNARKEN

BU ESER, YAKIN TARİHİMİZİN yalandan ve bağnazlıktan ayıklanmış hâliyle gelecek kuşakların incelemesine sunuluşudur.

Merhum Ahmet Kabaklı, "Temellerin Duruşması" *kitabını birkaç cilt olarak tasarlamıştı.* "Alperen" *kitabının* "Başlarken" *bölümünde belirttiği gibi (bkz. Alperen, Türk Edebiyatı Vakfı Yayınları, 2002, s.12), ikinci cildi* "Temellerin Delilleri", *üçüncü cildi de* "Temellerin Temyizi" *adıyla okuruna sunmak arzusundaydı.*

"Temellerin Duruşması"*nın bu yeni ciltleri için gerekli belgeleri toplamış, yazı ve şiirleri bir araya getirmişti. Elinizde bulunan cilde hangi yazı ve alıntıların nasıl bir sıra içinde gireceğinin plânını da yapmıştı. Geriye, kendisinin topladığı binlerce sayfa tutan dosyalardan bazı belge ve yazıları bulup çıkarmak ve Hoca'nın oralara koyduğu notlarını da ekleyerek bir araya getirmek*

kalmıştı. Şayet ömrü vefa etseydi, bir aylık bir çalışmayla eser neşredilmiş olacaktı. Fakat emr-i Hak vaki olduğu için bunu gerçekleştiremedi.

Türk Edebiyatı Vakfı *olarak, Hocamızın ölüm döşeğinde dahi üzerinde durduğu ve notlar aldırdığı bu eserin gün yüzüne çıkarılmasını,* "Temellerin Duruşması 1"*in hazırlanmasında ve yayınlanmasında* Ahmet Kabaklı *ile birlikte çalışmış olan değerli arkadaşımız* Zeki Gezer'*e emanet ettik.* Zeki Gezer, *binlerce sayfa tutan yazı ve malzemeleri hayli uzun süren ve titizlikle yürütülen bir çabayla Hocamızın plânladığı şekilde tarayıp bir araya getirdi. Böylece* Ahmet Kabaklı'*nın* "Temellerin Delilleri" *yerine sonradan* "Temellerin Duruşması 2 / Gazi ve Atatürkçüler" *adını verdiği bu kıymetli kitap okuruyla buluşmuş oldu.*

Ahmet Kabaklı, "Temellerin Duruşması"*nın üçüncü cildi için de gerekli dosyaları hazır etmiş, bunların da düzenlemesini yapmış ve nasıl bir plânla verilmesi gerektiğinin kısa bir taslağını çizmişti. Hocamız için oldukça kolay olan bu sıralama ve sunma, bizler için son derece güç bir iş olarak gözüküyor. Büyük bir itina ve oldukça sabırlı bir çalışma isteyen bu düzenlemeyi şayet başarabilirsek ileride onu da sizlere takdim etmeye gayret edeceğiz.*

Türk Edebiyatı Vakfı, *kutsî bir vasiyet olarak kabul ettiği bu eseri yayınlamakla* Ahmet Kabaklı Hocamıza *ve milletimize karşı üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmekten bahtiyardır.*

Türk Edebiyatı Vakfı

TAKDİM

EN ÇOK HEYKELİ YAPILAN adam: Atatürk.
En çok övülen kişi: Atatürk.
Millet onunla korkutuldu.

Atatürkçü denilen zümre, bu sömürücülüğün suçlusudur.

Onun kahraman, milliyetçi şahsiyeti, ya aşırı övgülerle veya yalanlarla büsbütün gölgeleniyor.

Bunu yaptıklarında milletimiz, özellikle milletimiz alçaltılıyor.

Başımıza gelen kötülüklerin çoğunu Atatürk istismarcılığı teşkil ediyor. Alenen Atatürk'ün adı kullanılarak tezgâhlanan siyaset ve fikir açıkgözlülüğü pek yıkıcıdır. Heyhat ki Atatürkçülük denilerek Türkiye'de 1950'den beri üç dört ihtilâl yapılmıştır. İhtilâli yapanlar ise bazı zümrelerin veya çıkarcıların adamlarıdır.

O kadar ki Atatürkçülük taassubu, soyguncu ve mafyacıların da kullandıkları bir sömürü vasıtası olmuştur.

Her sorumlunun gönlüne iki korkuyu özellikle dikerek, bu kavramları sevimsiz yapmışlardır. Bunlar asker ve Atatürk korkusudur.

Üstelik milliyetçi geçinen birçok ahmak, Atatürkçülükten parsa toplamak için, suçsuz birçok kimseyi ihbar ederek namuslu insanların mahvına sebep olmuşlardır.

Bu korkudan kurtulmadıkça serbest düşünmemiz, serbest politika yapabilmemiz ve hukuk devletine ilk adımları atabilmemiz mümkün değil.

Atatürk'ü küçültmek ve ondan çıkar sağlamak için putlaştıran... Hakkında yalanlar ve dokunulmazlıklar icat ederek sömüren, olduğundan başka bir Mustafa Kemal icadına kalkışan Atatürkçü gurubundan ben de, milletimiz de davacıyız.

Bu kitapta Gazi'yi olduğu gibi anlatmak denemesi yapılıyor.

Halis ve kahraman Atatürk'ü putçulardan kurtarmak için yazıyorum bu kitabı.

Ahmet Kabaklı

BİRİNCİ BÖLÜM

ATATÜRK ve ATATÜRKÇÜLER

TEMELLER'DE ANA FİKİRLER

BAZILARINA GÖRE İSMET PAŞA iyi, Karabekir Paşa kötü. Fevzi Paşa biraz iyi, biraz kötü. Bütün bu hükümler belki gerçektir, fakat bu gerçeği irdeleme, kurcalama fırsatı verilmiyor.

Ben eğer dersem ki: *"Evet şuraya kadar doğru ama Karabekir Paşanın şöyle bir meziyeti var. Yahut İsmet Paşanın şöyle bir kusuru var. Lozan sizin anlattığınız gibi değil."* O zaman beni, istediğinizde rahatça *"hain"* ilân edebilirsiniz değil mi?

200 yıldır hukukçular gerçek lâisizmi yaşatmak için: *"Devletin dini olmaz, devlet lâiktir"* diyorlar. Peki devletin dini olmuyor da, resmî düşüncesi nasıl oluyor? Devlet bir kavramdır. Devletin düşüncesi olur ama, demokraside bu düşünce yalnız milletin isteklerine uyabilir. Yani dışardan dikte edilemez. Milletin düşüncesini süzeceksiniz. Bunu millî ideal olarak alacaksınız, gençlerinizi ona göre yetiştireceksiniz. Bunun da ilmi var. Bunun için din var, töre var, doğru tarih meselesi var, iyi ahlâk var. Yani bütün bunlardan siz toplayıp bütünleyerek, o vasıflarda nesiller yetiştireceksiniz. Çağa ayağını uyduran, kafası

çalışan, hür düşünen ama memleketini seven, gayretli çalışkan gençler... Siz bunu yapabilmek için önce kendiniz hür düşüneceksiniz, çocukları bırakacaksınız ki, sonunda ülkeyi ileri medeniyet seviyesine çıkarsınlar. Fakat siz buna fırsat vermiyorsunuz.

Biz devletin resmî düşünceye sahip olmasına karşıyız. Devlet millî düşünceyi temsil eder, ona göre eğitim sistemini ayarlar. Eğer bu resmî düşünce dedikleri, milletin düşüncesine aykırı ise bu kitapta şunu dedik: *"Biz temelleri duruşturacağız. Biz Büyük Millet Meclisi tarihinin hakikatini ortaya koyacağız, hilâfet feda edildi, iyi mi oldu, kötü mü oldu? Bunun münakaşasını yapacağız."* Bize *"münakaşa etmeyin"* diyorlar. Edeceğiz, ettim bu kitapta. *"Lozan büyük bir zaferdir"* diyorlar, *"acaba"* diyoruz ve 'acaba'ları ortaya koyuyoruz. 1. Büyük Millet Meclisi tek hür meclisti diyoruz. Sonra 2. Millet Meclisinde bu ortadan kalktı. Herkes, yalnız alkışlamak için el kaldırıyordu. O hâle geldik biz.

Biz, *Millî Mücadele'yi din ve millet sevgisi ile kazandık* diyoruz. Eğer *bunlar olmasaydı, demokrasi ruhu olmasaydı Millî Mücadele kazanılamazdı* diyoruz. Sonunda din ve millet sevgisine karşı takınılan tavırların yanlış olduğunu söylüyoruz. Şu güne kadar bunun tenkidi yapılmış olsaydı, böyle olmazdı diyoruz. *"Tenkidin yapılmaması, demokrasi yokluğundandır. Hataları söylemek ise hiç kimseye hakaret değildir."*

Biz diyoruz ki, *"Selçuklu, Osmanlı devletleri aynı Müslüman Türk ülküleri üzerine kurulmuştur. Binaenaleyh Cumhuriyet Osmanlı'ya düşman olamaz, olmamalıdır. Çünkü Millî Mücadeleyi yapanlar da Osmanlı paşalarıdır. Osmanlı Meclisinden Ankara'ya gitmiş olanlardır. Asker, Osmanlı askeridir."*

Bütün bunların bir bir tartışmasını yapıyoruz. *"Serbest Fırka denemesi şu sebeple yapıldı"* di-

yorlar, biz *"hayır başka amaçla yapıldı"* diyoruz. Millî Mücadeleye aynı vatan aşkıyla çıkmış kimselerin, sonunda birbirleriyle kanlı-bıçaklı düşman oluşlarının sebeplerini araştırıyoruz. *'Bu olmamalıydı'* diyoruz. *"Bunların hepsi vatana hizmet eden büyükler, tarihte onları da yakıştıkları yere koyalım"* diyoruz.

Biz *'Nasıl ülke bölücülüğüne tahammülümüz yoksa, kültür bölücülüğüne de tahammülümüz yoktur'* diyoruz. *'Bir tek kültür vardır. Bu Atatürkçü kültürdür. Yok dinci kültür, yok Osmanlıcı kültür'* diye ayırmanın ayıp olduğuna inanıyoruz. *'Milliyetçilik, yalnızca Atatürk milliyetçiliğidir'* demenin yanlış olduğuna inanıyoruz.

Millî Mücadelenin bir *'feragat devri olduğunu'* ve *'Millî Mücadeleden sonra bazı yanlışlıkların'* olduğunu belirtiyoruz. *'Oportünizmin ve menfaatçiliğin başladığını ve bunun da memleketimize büyük fenalıklar getirdiğini'* söylüyoruz.

'Millî Mücadele devrindeki Batıya karşı tavrımızın son derece doğru, yüksek, lüzumlu olduğunu belirtiyoruz. Fakat sonradan Batıya kapılışımızın son derece tehlikeli ve zararlı olduğunu' söylüyoruz.

Bu kitapta daha çoook sözlerimiz var.

"ATATÜRK ve ATATÜRKÇÜLER!"

BİZ BU KİTAPTA, MİLLETİMİZİN ta ruh kökünden çıkan Türkiye Cumhuriyeti'nin niçin yavaş yavaş bir kırbaçlı azınlık ve halkın sırtından geçinenler rejimi hâline getirildiğini göstereceğiz.

Milletimiz ile devletimizin, Osmanlı'nın son döneminde olduğundan belki yüz kat daha fazla birbirinden ayrılıp koptuğunu sebepleri ile anlatacağız.

73 yılda devlet ve milletimizi asla iflâh etmeyen bu halk-devlet kavga ve çatışmalarının baş sebebi, Cumhuriyet'in ilk yıllarından itibaren yönetenlerin, yönetilenlere zorla kabul ettirdiği halka zıt inançlardır. Ayrıca sonraki yılların istismarında, Mustafa Kemal Paşaya verilen anlam, ona yönelen bakış farkları da bu "*yabancılaşma*"yı derinleştirmiştir. O bakış düzelmedikçe hâlâ kurtuluş, kaynaşma, barış ve kalkınma ümidimiz yoktur. "*Lâikçiler*" nasıl lâikliği millete karşı bir zulüm aleti gibi kullanmışlarsa "Atatürkçüler(!)" de halkımızın sevdiği ve öyle olmasını dilediği Atatürk'e ihanet ölçüsünde kötülükler edip kara çıkarlarına alet et-

mişlerdir. Millî Mücadeledeki büyük hizmet ve değerlerini silerek, millete yakın yanlarını gizleyip budayarak Mustafa Kemal'i tanınmaz hâle getirmek, maalesef 1930'lardan sonra başlamıştır. Onun vefatına kadar asıl büyük hizmet projelerini (iğrenç dalkavukluklarla) alaşağı etmek için tek parti diktasını istemiş ve kurdurmuşlardır.

Daha sonra İsmet Paşa, Cumhuriyet'i bir süre, Millî Mücadeledeki kimliğine döndürebilmek için uğraşmışsa da, cibilliyetsiz karaborsa ve nifak Atatürkçüleri, onun hakikî kimliğiyle kavranması hâlinde, ne çiftlikler, hanlar, baskı makineleri kaybedeceklerini düşünerek, tek partide millete baskı diktatörlüğünü "*Ata'yı putlaştırarak*" sürdürmüşlerdir. Atatürk'ün dilediğine hiç benzemeyen sosyalist-devletçi, ama lâfta Atatürk dalkavuğu bir rejimi başımızda boza pişirerek sürdürmüşlerdir. Böylece kutsal başlayan Cumhuriyet'i halktan kopardıkça koparmışlardır.

Bundan kırk yıl önce *Türk Demokrasi Tarihi*'ni yazan *Karpat*, tabu hâline getirilen birçok konuda objektif, ilmî ve karşı konulamaz değerlendirmeler yapıyor: *"İslâmcılık ideolojisine, İslâmî kültürü paylaşan kimseler arasında yayıldığı için dinî bir ideoloji olarak bakılmıştır. Hâlbuki İslâmcılık, ideolojilerin incelenmesine mahsus kavramlar ve metotlarla incelendiği zaman tamamıyla dünya işlerine dönük, dinamik, modern, siyasî maksatlı ve servet hürriyetini kazanmak maksadını güden bir ideoloji olduğu görülür. Üstelik bu ideoloji (İslâmcılık), masa başına oturmuş bir ideologun kaleminden çıkmamıştır... Tam manasıyla halkçı (bir niteliğe sahiptir)."*

Mustafa Kemal'in emri icabı dualarla, kurbanlarla, bütün mensupların gönül birliğiyle açılan TBMM'de Başkumandan ve Meclis Reisi olan lider, *"Gazi Mustafa Kemal"* diye anılıyordu. Alpars-

lan'dan, Osman Gazi'den ve daha eskilerden bu yana milletimiz kendi başkumandanlarını, dinde ve askerlikte (şehitlikten önceki) en son kutsal rütbe olarak "*Gazi*" diye anardı. Onun için çok sevdikleri ordu ve millet öncüsü olan *"Reis Paşa"*ya da TBMM'ce "*Gazilik*" unvanı verilmişti. Gazi, dinî cihatta (savaşta) en başkahraman demekti. Yani Meclis, milletin sevdiği en üst payeyi ona veriyordu. Zaman içinde halkın gözbebeği bu yüce unvan beğenilmeyip üstellik de yanlış olarak "*Atatürk*" sıfatı çıkarıldı. Böylece halkımızla ilişki damarlarının biri daha kesilmiş oldu.

Atatürk isim ve sıfatı niçin yanlıştır? Çünkü, Mustafa Kemal'e bu unvanın verilebilmesi için, Türk milletinin onun zamanında türemiş olması gerekirdi. Oysa Atatürk'ün sayısız cümlelerinde de belirtildiği gibi Türk milletinin (yazılı olarak) en az iki bin yıllık soy-sop kitabeleri mevcuttu. Destanların daha gerçek olarak noktaladıkları üzere: Türk milletinin soy kütüğü, belki Firdevsî Şehnamesi'nde Afrasiyap diye geçen büyük Turan kahramanı Alper-Tunga'ya, belki daha eskilere çıkabilirdi.

Şu hâlde Türk'ün varlığını, 4000 yıllık tarihî gerçeklerinden alıp 20. asrın ikinci çeyreğine düşürmek, ancak daha sonra Atatürkçülüğü bir soygun şebekesi olarak kullanan "Atatürkçü"lerin bir dalkavukluk kumarı idi. Bu anlattığım, Atatürk'ü, milletine ters bakmış ve bütün değerlerine zıtmış gibi gösteren günahlardan sadece birisidir.

Atatürk'ü milletimizin tarihinden ve İslâmî-millî değerlerimizin hepsinden koparıp soyutlayan zihniyet, elbette ki "Atatürk" kelimesinde kalmadı. Muhteşem Türk medeniyet ve kültürünü, Cumhuriyet'i ve Türk milletini onun emri ile ayaklar altına alınmış göstererek manevî varlığımızı gericilik suçu olarak gençlere telkin ve kabul ettirdi. Böylece kut-

sal Cumhuriyetimizi, milleti ile sürekli kavga eden, devlet-millet muhabbetini istemeyen inançsızlar, iş yapmazlar ve tarihe yalan söyletenler rejimi hâline getirmeye kalktılar.

*
* *

Kendimi bildiğim günden beri, dalkavuk veya sahteci basında, yalancı kitaplarda ve yapmacık, samimiyetsiz çevrelerde menfaatin her türlüsünü kapmak için Atatürk adını putlaştıran korkunç adamlardan dehşet duyarım.

Gazi Mustafa Kemal Paşa yurdumuza, milletimize büyük hizmetler etmiştir; Türk milleti de kendisine en kara günlerinde yararlar sağlayan o büyüğünü elbette çok sever. Eğer, incelemek fırsatı bulursa, onu meziyetleri gibi kusurları, zaafları, hataları ile de seven bir millettir.

Yani Atatürk de, Türk milleti de birbirlerini sevmişlerdir, severler. Ama araya giren ve kendisine *"Kemalist, Atatürkçü, devrimci, ilerici"* süsü veren bazı kişiler bu muhabbeti bozarlar. Kemal Paşayı ancak putperestlere yakışacak bazı sıfatlarla göklere çıkaran bağnaz veya kurnaz (bazen de katı ahmak) kişilerdir onlar. Benim sıkıntım, benim öfkem işte onlardandır, onlaradır.

Bunların yaptıkları neye benziyor? Hristiyan dinini anlamak ve sevmek için can atan mantıklı ve halis Katoliklere yobazca baskı yapan klerikal (ruhban)lere benziyor. Bunlar alay alay, sürü sürü papazlar, monsenyörler, kardinaller, papalar kafilesidir. Onlar kendilerine göre Hz. İsa'nınki dışında uydurdukları bir Hristiyanlığı maddî manevî baskılarla zorlayıp kabul ettiriyorlar. Üstelik Hz. İsa'nın vaazlarına ve niyetlerine ters bir din türetmekle dahi yetinmemişlerdir. İçten inanmış zavallı Katoliklere, uydurma safsatalarını zorla benimsetmeye dahi kalk-

mışlardır. Bu yanlışlık ve kötülüğü mecburen savunmayan müminleri dahi cezalandırmışlardır. Çünkü temiz halk, bu sahteciliği yapmadığı takdirde aforoz edilmeyi, hatta Hristiyanlıktan çıktı sayılmayı dahi göze almak zorunda kalırdı. Haşmetli kiliselerini, katedrallerini, Vatikan'larını adamın karşısına dizip "günah işledi" diye onu suçlarlardı.

Görülüyor ki bütün çıkarcı zümreler *yalancı şahit* olarak mukaddes mefhumları kullanıyorlar. Daha beteri var: Maddî, manevî engizisyona çarptırıp adamın şöhretini, şerefini, ilmini, inancını, servetini mahv u perişan ediyorlardı.

Bizde yıllardan beri *"Kemalizm veya Atatürkçülük"* sultası kuran insanlar da bu kötülükleri aynen yapıyorlar. Bunu bazı siyasî emeller, hükmetme meyilleri, milleti ezme, susturma despotlukları için yapıyorlar. Bu kötülük, Kilise Babaları'nın yaptıkları ile aynı şeydir. Amaçları maddî kazanç, soygun, yağma ve halklara tahakkümdür. Kullandıkları ise ilâhî ve kutsal motiflerdir.

Atatürk adına milleti ezmek için kullandıkları *efsanevî korku sembolleri* ise asık suratlı maskeler, ağır yumruk ve hudâî tekmelerdir. Hür ve serbest düşünen insanları *"Atatürk düşmanı"* diyerek mahvederler. Böylesine sahtelik ve putçulukla sömürülen bir Atatürk'ün, çok sevilen Kemal Paşa ile hiçbir ilgisi olamaz. Ve amma türettikleri bu heyulânın "Atatürk" olduğuna bizim cebren inanmamızı isterler. İtiraz eden veya gerçeği açıklayan biri çıksa hemen aforoz ederler. Sun'î katedralleri, bankaları, matbaaları, gizli dernekleri, ders kitapları, sayısız soyguncu kulüpleri, fikir mafyaları, işkence çeteleri ile manevî engizisyonda parçalarlar.

Şu hâlde şimdiki görevimiz, bu milleti yalanlardan, suçlamalardan, beyhude kavgalardan, zararlı düzmecelerden, üst üste sürüp giden ihtilâllerden

kurtarmaktır. Atatürk bahane edilerek yapılan zulüm ve vurgunlar, trilyonla yutulup harcanan millet paraları canımıza yetmiştir. Atatürk'ün gerçeğini, tarihini, namuslu, doğru ve hür gayretlerle yeniden bularak hem Atatürk'ü, hem milleti azap, gerilik ve acziyetten kurtarmalıyız. Dünya da bundan çok memnun olacaktır.

Büyük bir "Atatürk" filmi çevirtmek için, dünyanın en büyük, en üstat sanatkârlarını, aktörlerini davet ediyoruz, Aktör, birkaç ay kalıyor, inceliyor sorup dinliyor. Sonra...

- *Kusura bakmayın ama, ben bu filmi oynayamam. Dediğiniz insanı canlandıramam!* diyor.

- *Nedenmiş efendim, nasıl olur da reddedersiniz?*

- *Affedersiniz, ama beni tarihimizin sevilen, ünlü bir adamını canlandıracaksın diye çağırdınız. Ben de, onun hakkında yazılmış kitapları okudum. Devlet adamlarınızı, yazarlarınızı, sanatçı dediklerinizi dinledim. Tanışabildiğim birçok kimselerle konuştum. Şunu gördüm ki siz benden bir tarihte, bir çağda, bir ülkede yaşamış ve yaşayabilecek bir insanı canlandırmamı istemiyorsunuz. Nasıl yaratıldığına şaşılan, sanki gökten inip de sonra tekrar fışkırıp göğe çıkmış olan tabiat üstü bir mucizeyi filmleştirmemi istiyorsunuz. Ben değil, bunu hiçbir kimse başaramaz...*

Burada anlattığımı, asla ben uydurmadım. Gazetelerin yazdığı, hepimizin iyi bildiği olmuş bir hâdisedir. Bu yüzden hiçbir ünlü dünya sanatkârı, rejimin yani "Kemalistlerin" istedikleri Atatürk'ün filmini çevirememişlerdir.

Zaten büyükleri tanıtmak için haklı olarak insan ölçüleri arayan hiçbir ecnebiye, böyle bir filmi çevirtemez; böyle bir romanı yazdıramazsınız. Nitekim dünyaya şan vermiş olan Millî Mücadelemizin filmi hâlâ çevrilmedi; çevrilemez de.

Levent Şahverdi Arşivi

Bunu yapanlar, Atatürkçülük adı altında, kendi partizan düşüncelerini, kendi görüşlerini savunuyorlar. Gariptir, bu sözde "*Atatürkçüler*" aynı zamanda *"Müslümanız, lâikiz, batıcıyız, demokratız"* da diyorlar. Oysa bu söylediklerinin hiçbirisine inanmıyorlar; kimseyi de inandıramıyorlar. Çünkü maksatları milletle devamlı kavgalar edip bundan menfaatler koparmaktır.

Şu hâlde milletimiz için doğru ve gerekli olan vazife: Uydurma tarih ve inanılmaz efsanelerden kurtulup Atatürk'ün gerçeğini bulmaktır. Sağduyu sahibi bir Türk vatandaşı, herhangi bir aydınımız, vatansever, lâik, demokrat, milliyetçi bir gencimiz yalnız dürüst tarihi ve tarihî gerçeği aramalıdır. Çünkü gerçek insan ve seçkin Atatürk yerine, uydurma ve hurafeleri kimse kabul edemez; etmemelidir. Bunun için halkı zorlamak, insan şeref ve haysiyetine tecavüzdür.

Atatürk'ün gerçeğini bulmalıyız. Türkiye'nin fikirce, iktisatça, ahlâkça kalkınması için buna muhtacız. Ayrıca bizim yabancılara gülünç düşmekten kurtulmamız için bu gerçeğin tespit edilmesi şarttır. Bu mutlu sonuca varmak için istediğimiz şey: Hâşâ dinleri pozitifleştirmek, reformlarla düzeltmek, inançlarla, hurafelerle uğraşmak değildir. Çünkü Atatürk lâik yaşamış bir insandır. Milletine eşsiz hizmetler yaparak tarihe geçmiş olan Mustafa Kemal'i destanlar devrinde veya Orta Çağ'da aramamız asla lâzım gelmez. O, aramızda dün yaşayan, hâlâ çehresini görenler bile bulunan bir insandır. Nutku, sözleri, görüşleri, hareketleri, milletçe öz babamızdan daha fazla bilinmektedir.

O hâlde Atatürk'ün gerçeğini bulabilmek için ona, lâik, pozitif, objektif ilim gözüyle bakmayı öğrenmeliyiz. Mustafa Kemal'i, korkulan, tapınılan, üzerinde fikir yürütmekten çekinilen bir diktacı gibi düşünmek ve gençlere öyle kabul ettirmek ona

ve gençlere sebepsiz hicap, ağır ziyan vermektir; bundan vazgeçmeliyiz.

Böyle yaparak bazı kişilerin keyiflerini kurtarmak ve hele onu ceza kanunları, baskılar, kötüye kullanmalar ile korumaya kalkmak, Kemal Paşayı halkımızın muhabbetinden mahrum bırakır.

Tam tersine onun gerçeğini tartışacak, hakkındaki yalanları düzeltecek, düzmece övgüleri, putlaştırmaları ortadan kaldıracak aydınlar yetiştirmek gerçek Atatürkçülüğün şanı şerefidir. Bunu yapmazsak asıl o zaman batarız. Kendimize, tarihimize, millî varlığımıza, gençlerimize ve birbirimize sevgi ve saygımız ortadan kalkar.

Türk milletinin bu güzel arzularına ve bizim dosdoğru sözlerimize rağmen, Atatürk üzerindeki taassup kopkoyu, kapkaranlıktır.

Meselâ son yasaklamalardan birisi, *H.C. Armstrong*'un evvelce yayımlanan ve Atatürk tarafından da beğenilen *"Bozkurt Mustafa Kemal"* adlı kitabıdır. Atatürk'ün meziyet ve zaaflarını çok iyi bir tarihçi gözüyle tanıtan Bozkurt kitabının yeni çevirisi resmî devlet sansürünce satıştan kaldırılmıştır.

Hepimizin üzülerek takip ettiğimiz Time dergisi anketi de Türkiye'deki yapma taassubun Atatürk'e nasıl ziyan verdiğini açıkça göstermektedir:

Bilindiği gibi *Time* dergisi, "iki bin yılına" girerken okurlarının en fazla takdir ettiği kişiyi *"yüzyılın siması"* olarak seçtirmek isteyen bir anket düzenlemişti. 20. asırda en fazla beğendikleri devlet adamlarının, sanatçı ve artistlerin, ilim adamlarının, mucitlerin v.s. Time okuyucuları tarafından seçilmesini hedefliyorlardı.

Seçmeleri için Time okuyucularının dikkatine sunulan devlet adamları ve komutanlar şunlardı:

John Kennedy, Franklin Roosevelt, George Marshall, Nelson Mandela, Golda Meir, Adolf Hitler, Jo-

seph Stalin, Eisenhower, Vladimir Lenin, Mao Zedung ve Winston Churchill...

Görüldüğü gibi şu ankette Kemal Atatürk adı ihmal edilmişti. Hürriyet gazetesi bu noksanı Time'a duyurdu. Bunun üzerine Time da eksiğini kabul ederek Atatürk'ü 20. asrın büyükleri anketi listesine aldı.

Gel gör ki her şeyde olduğu gibi sözde Atatürkçüler abartmanın tadını yine kaçırdılar. Bütün tanıdıklarına, partizanlara, öğrencilere, emir kullarına, kendilerine bağlı teşkilâtlara Ata'yı seçen yüzlerce, milyonlarca anket cevabı gönderdiler. Atatürk'ü belki de haklı olarak *"20. Yüzyılın En Büyük Devlet Adamı"* seçtirmek için Time'ı zorladılar. O kadar ki Time'ın Türkiye'de sadece 500 abonesi bulunduğu hâlde bu dergiye, Atatürk'ün birinci olmasını isteyen belki beş milyon anket cevabı yollandı.

Bu hâl Time yöneticilerine ne yazık ki *"Türklerin hile yaptıkları ve dürüst bir anketi sulandırmak istedikleri"* zannını verdi. İşte bu yüzden dergi, büyük adamlar listesindeki "Atatürk" adını sildi. Türkiye'den gelen anket cevaplarını da artık kaale almadılar. Hatta Türkiye'deki gazetecilere Time'ın gönderdiği cevaplarda *"Eğer bu katılma bir kötüye kullanma sonucu ise yaptığınız çok yanlış bir şey"* demeyi de ihmal etmediler.

Sakarya'nın Pamukova ilçesinde esnafı gezip Time dergisinin anketi için Atatürk'e oy göndereceğini söyleyen bir vatandaşımız 210 kişiden imza toplayarak hepsinden faks ücreti almış, şikâyet üzerine yakalandığında *"Beni ismini bilmediğim bir hemşire 1 milyon yevmiye ile tuttu. Topladığım paraları ona verecektim"* demiştir. Eğer dediği doğruysa devletin bir hemşiresi işsiz birisini yevmiye ile tutuyor ve Atatürk'e oy vermek bahanesiyle halktan para topluyor demektir.

Görüyorsunuz ki sözde Atatürkçülerin bu abartmaları hatta hileli yanıltmalar yüzünden 20. yüzyıl liderlerinin en başında yer alması mümkün olan bir Türk büyüğünü seçtirme fırsatı feda edilmiş oldu.

Buraya kadar Atatürk çapında tarih yapmış bir insanın, çoğu yabancı uydusu yaratıklar tarafından, Türk milletine karşı bir dikta ve işkence motifi gibi kullanıldığını tespit ettik. Kasten putlaştırarak olağanüstülük ve hurafelere bulayarak ona müthiş kötülük yapmışlardır. Bu çirkinliğin esasta millete hükmetme hırsı ve büyük çıkarlara konma ahlâksızlığı olduğunu, daha yüzlerce misal ile göstereceğiz. Bu yoldaki vak'aların bir kısmını anlatarak Mustafa Kemal'i "putlaştırma" kahrından kurtarmak lüzumunu savunduk. Onun hakikatini, tarihî hizmetlerini tam açıklık ve ilim metodu ile yeniden bulup gençlere hür zeminde anlatmamız gerektiğini yazdık.

Zaten Ata'nın kendisi de, o meşhur uzak görüşlülüğü ile "Kemalist ve Atatürkçü" denilecek kişilerin, kendi şöhretine ve milletine ne müthiş azap olacaklarını çoktan görüp söylemiştir. Önce kendi *"naçiz vücudu"*nun *"bir gün toprak olacağını"* ama millî ve ileriye dönük ülkülerinin yaşatılması isteğini, malûm, nutuk yollu söylemiştir.

Fakat, onun "sofra" âlemleriyle ilgili bir rivayeti, bir hatıra kitabında okumuştum. Dalkavuk ve riyakâr kimselerin, kendi adına yapacakları putlaştırma ve yalan övgülerden o gönül sahibi insanın dahi ne çok üzüldüğünü, nasıl endişe ettiğini düşünmüştüm:

"*Sofra*" Atatürk'ün yakın dostları, ahbapları, kimine güvendiği, kimine saygı duyduğu kimselerle, en açık ve samimî sohbetler yaptığı bir neşelenme, dinlenme yeri idi. Bazı denemelerini, açıklamalarını, itiraflarını, yakınlarına karşı gizli düğümlerini de o "sofra"da içtenlikle ortaya dökerdi. Dostlarının

kusurlarını, gizli, açık zevklerini, arzularını ve hatta zararsız sırlarını da açıklardı.

İşte, bahsettiğim olay öyle bir ortamda cereyan ediyor. Kalabalık ve ağırlıklı kimselerin bulunduğu dostlar meclisinde, Atatürk, lâtife yollu, hem içten düşüncelerini, hem de bazı dostlarının iç yüzlerini ortaya koyarak ansızın:

- Efendiler, beni övdünüz, alkışladınız, göklere çıkardınız. Bundan memnun olmadım diyemem. Fakat hepiniz şöyle elinizi vicdanınıza koyarak söyleyin bakalım: *"Ben öldükten sonra, bu millet benim hakkımda neler söyleyecek, ne düşünecek bakalım?*

Tabi malûm "Atatürkçüler" onun sağlığında dahi çoktan türemişlerdir. Daha o zamandan Mustafa Kemal'e yaltaklanıp, üzerlerine arsa, arazi, çiftlik, sermaye tapulatanlar... Yabancı elçiliklerden ve bazen yabancı patronlar için nüfuz dilenenler, ihale, ipek, tütün, ihracat mafyaları, mevki, servet, gasp uğrunda karısını, kızını bile seferber edenler gittikçe artmaktadır. Böylelerinin de çokluk olduğu bir mecliste, elbette müthiş göğe çıkmalar başlar:

- *Ne demek, siz zaten ölmezsiniz, ebedîsiniz efendim! Allah, bu milleti, bizleri sizsiz bırakmasın efendim! Allah gecinden versin efendim... Ama emr-i Hak vaki olursa... Bu millet, sizin memleketi düşmanlardan ve hainlerden kurtardığınızı asla unutmayacaktır. 10 yılda 15 milyon genç yarattınız! Türklüğü hiç yoktan ve yeniden yarattınız! Medeniyette o kadar ileri gittik ki, İngilizlerle Fransızlar dahi bize gıpta ettiler denilecek sizin için...*

Lâkin Kemal Paşa bakışlarını sertleştirip sesini yükselterek ve ayağa kalkarak, tam inanmış kesin bir tonla:

- Sizler, yalan söylüyorsunuz! Milletimin beni sevdiği doğrudur. Ama siz yalan söylüyorsunuz; en azından gerçeği gizliyorsunuz. Hakikat şudur:

Ben öldükten sonra millet diyecektir ki: Bizi çok seven, bizi ileriye götürmek, refaha ulaştırmak hırsı ile coşan, milletine demokrasiyi de, hür düşünceyi de yakıştıran bir adamdı. Bunu sağlamak için gerçi elinden geleni yapmadı değil. Fakat onu yanlış yola sevk edenler, istediği güzel icraatı yapmasını engelleyenler de çok oldu. Buyurun gelecekte milletimiz esas olarak şunu söyleyecektir:

"Eşsiz bir insandı. Ama, etrafında çok sayıda dalkavuk, iğrenç, çıkarcı, vurguncu, soyguncu, iki yüzlü bozuk tıynette kişiler pek çoktu; onların yerine, samimiyetle fikirler söyleyen, doğru düşüncelerini açıklayan, medenî cesaretle ilmî teklif ve tavsiyelerde bulunan kişiler daha çok olsaydı, elbette Kemal'in milletinin gönlündeki yeri çok daha yücelerine ulaşacaktı..."

İşte "Ata"nın hakikati gördüğüne dair, milletini korkutmayıp çok sevdiğine dair, onun "millî iradesine" candan, gönülden inandığına dair daha yüzlerce konu biliyorum. Birini daha sunuyorum:

"28 Eylül 1931

Kardeşim Salih,

Mektubunuzu aldım. Samimiyet ve fart-ı uhuvvetinize (candan kardeşliğinize) teşekkür ederim. Yüzbaşı Ahmed Efendi, şifâhen (sözlü) çok selâmınızı da getirdi. Nuri Beyle ara sıra görüşürüz.

Karşımızdaki düşman artık bîmecâl (tâkatsiz) bir hâle gelmiştir. İnşallah yakında kâmilen (tamamen) defedilir. Herhâlde vatanımız bu cihetten emindir. Kâzım Nami Bey ve sâir arkadaşların size söyledik-

leri şeyin henüz husûl bulmamış (gerçekleşmemiş) olması câ-yı istiğrabdır (şaşırtıcıdır). Elbette ona istihkak kesbedilmişdir (hak kazanmıştır). Fakat "Kim olur zor ile maksûduna rehyâb-ı zafer (ulaşır) / Gelir elbette zuhûra (ortaya çıkar) ne ise hükm-i kader (alna yazılan)..." Bilirsin ki, bizim maksadımız, vatana büyük miktarda arz-ı hizmet eylemektir. Kâzım Nami Bey gibi arkadaşların temenniyâtı (dilekleri), maksûd olan (beklenen ve istenen) hizmeti îfâ edebilecek maddî mertebedir. Tabiî zamanı gelince, kaderde varsa o da olur. Bir aralık canım sıkıldı. Tekâüd (emekli) olup kûşegüzîn-i inzivâ olmayı (tenha bir köşeye çekilmeyi) da düşündüm. Olmadı. Gözlerinden öperim.

M. Kemal"

Bu mektup Tan gazetesinin 30 Kasım 1938 tarihli nüshasının 7. sahifesinden istinsah edilmiştir. Mektubun aslı, kendi el yazısıyla 1. sayfada neşredilmiştir. Bu mektup Salih Bozok'a yazılmıştır. Mektuptaki üslûba, dile, şiire ve insanî yöne bir bakınız... Bir aralık canı sıkılıp emekli olmak isteyişine, verdiği şiirdeki kader anlayışına dikkat ediniz...

Ben Kemal Paşaya ait mizaç, duygular ve gerçeklerin (kusurları da dahil); hakkında dalkavukların, düzmece tarihçilerin uydurdukları, hurafe, putlaştırma ve abartmalardan bin kat daha fazla, ibretlerle dolu ve dürüst olduğuna inanıyorum.

İşte bu sebeple kalemimi, yeniden seferber ettim. "TEMELLERİN DURUŞMASI" kitabımla başlayıp yeni ciltlerini uzun yıllardır yazamadığım *"doğru ve gerçek tarih"* davamızı eğer nasip olursa sürdüreceğim. Temeller'in devamı olarak "GAZİ VE ATATÜRKÇÜLER" adıyla bu eseri hazırladım. *Bu kitap, benim dünya ve ahirette verdiğim gerçek hesabım olacaktır. Gönülden sevdiğimiz, çileli çocuğu oldu-*

ğumuz Cumhuriyet'imizin geleceğine hür düşünce araştırma armağanı olarak bu kitabı sunacağım.

Bu kitabı bana ilham eden *"Türk büyüğüne"* sonsuz rahmet dileklerimle Fatihalarım vardır. Onu seven milletimizin de kendisine takdim ettiğim bu doğrulardan memnun olacağını düşünmekten zevk alıyorum.

ATATÜRKÇÜLÜK

ATATÜRKÇÜLÜK; BİR SİSTEM arz etmeyen, pek vazıh olmayan ve bir zamanın ihtiyaçlarını ve politik gereklerini benimsemiş olan genel bir görüştür. Aslında T.C.'nin resmî ideolojisi sayılan bu akım: Türkiye'yi kalkındırmak ve Batılı milletlerin ilme, hürriyete, metoda dayanan yaşayış üslûbuna ulaştırmak cümlesiyle özetlenebilir.

Atatürkçülüğün tartışma götürmez iki esası vardır: *Milliyetçilik ve medeniyetçilik.*

Milliyetçilik, Türklüğün yüzyıllar boyu yarattığı değerlere inanmak ve onu yeni bir hamle ile yaşatacak iç ve dış tehlikelerden korumak anlamını taşır. Ancak, onu bu iki temelinden de saptırarak politikaya ve çıkarlarına alet etmek isteyenler vardır. Bu konuyu kasıtlı ve yanlış yorumlayanlar, işi tarih, millet, din düşmanlığına ve materyalizme kadar götürmüşlerdir. Atatürkçülüğün açık prensiplere dayanmayışı, iyi kötü her niyet ve fikir sahibinin "Atatürk" adından faydalanmak istemesi sonucunu vermiştir. Zaten Atatürkçülük (Kemalizm) diye bir felsefe sistemi veya ideoloji olmadı-

ğı için, onun vefatından sonra bazı kişilerin, katkılar, eklemeler ve zorlamalarla bir sistem kurmaya kalktıkları görülmüştür.

Milliyetçilik bir ideoloji, yani kişilerin icat ettiği bir nazariye (öğreti) değildir. Milliyetçilik, kişilere dayanmadığı gibi sadece soya, dile, dine, ekonomiye de dayanmaz. Ama bunların hepsiyle beraber milletçe kurulmuş devlet, yaşanmış olan vatan (yurt) ve tarih de milletin kuruluş unsurlarıdır. Bu saydıklarım bir ülkedeki milliyetçiliğin inanç ve hedeflerini tayin eder.

Milliyetçilik, Allah, inanç ve insan sevgisi, milletçe yaşama azmi ve idaresi, yükselerek başka milletler arasında üstün yer almak, merhamet ve hoşgörü ile insanlığı kurtarmak gibi manevî olan esaslara dayanır: Baş hedefi köle ve mutsuz insanlar barındırmayan kansız, savaşsız, zulümsüz bir dünyada, barış ve refah içinde ahlâklı, dürüst ve hür insanlarla birlikte yaşamak, bunun sağlanmasına çalışmaktır.

Bir anlamda milliyetçilik, terbiyeye, eğitime, kültüre, vicdanlara dayalı olarak (gücünü maneviyattan alan) milletin manevî savunmasıdır. İç ve dış menfaatleri, muratları, arzuları korumak için maddî güçlere, millî savunmaya, orduya, güvenlik güçlerine, iç ve dış teşkilâtlara nasıl ihtiyaç varsa, milliyetçilik de manevî korunmaların tümü için öylece bir ihtiyaçtır. Bu hâli, sağ kalıp iyi yaşayabilmek için insan vücut ve ruh mekanizmasının çalışma hikmetine ve ahengine benzetebiliriz. Çünkü millet de insan gibidir. Maddî direniş ve atılımlarla, manevî-vicdanî ruh milliyetçiliğin bileşimidir.

Bu anlamda milliyetçilik, yaşamak isteyen her devlet ve milletin esas varlığı, özü, var olma sebebi ve oluş imkânıdır. Rejimi, yönetimi birbirine benzesin veya farklı olsun; sağ ve sol; kralcı veya de-

mokrat, diktacı, yarı sömürge... Ne kadar devlet ve millet tanıyorsanız hepsi milliyetçidir, fakat güçlü devlet olmadıkça bu milliyetçilik uygulanamaz. *Çin, Amerika, Filistin, İsrail, İran, İngiltere, Rusya, Almanya, Fransa, Japonya* hepsi (rejim ve ideolojileri icabı inkâr dahi etseler) hepsi milliyetçidir. Bu milliyetçiliğin içinde devletlerin amaçları, milletlerin kendilerine özgü arzu, amaç ve niyetleri gizlidir.

Milliyetçilik, milletlerin tarih içindeki maceralarını taşıyarak, inanç ve emellerine istinat ederek yaşanan zamana, çağa uyar, yani ister istemez, geri kalmamak, emsallerini aşmak için çağdaş olur; çünkü millet çağın gerisinde kalamaz, yaşayamaz. Onu çağdaş rekabetler için güçlendirecek iki şey: Manevî ve maddî zenginliklerini geliştirip nesillerini ona göre yetiştirmektir:

Manevî unsur, yüce Yaradan'a iman ve o imanın icaplarına canı başıyla riayettir.

Maddî unsur, çağdaş devletin yaşaması için lâzım olan kültür ağırlıklı eğitim ve onun sağlayacağı iktisadî üstünlüktür.

Eğitim ise milletten alınan emir ve ilhamla geçmişi değerlendirme, yaşanan zamanı ve geleceği yüceltmek için milliyetçiliği yeni nesillere öğretmektir. Bu öğretimde milletleri yükselerek devam ettiren hüner, sanat ve teknikler doğar.

Atatürk ülküsünün öbür kanadı olan medeniyetçiliğe gelince; bu da şüphesiz eski Doğu'nun ve bugünkü Batı'nın temeli olan ilim metoduna ulaşmaktır.

Atatürkçülüğün bu tarafı da birçok yanlış anlaşılmalara meydan vermiştir. Kimisi Batı taklitçiliğini; Türk harsını inkâr ile yabancı harslara ve kültür emperyalizmlerine kapılmayı ve hatta Leninci sosyalizmi Atatürkçülük gibi göstermeye kalkmıştır.

Bu temellerin yanı sıra iktisadî alanda özel teşebbüse yer verici ılımlı bir devletçilik, din ve vicdan hürriyetini koruması gereken lâiklik, millî bünyeye uygun gelişme hamlelerine açık bir devrimcilik, halkın değerlerine bağlılığı ve ıstıraplarını gidermeyi hedef bilen halkçılık... Gerçek ve faydalı Atatürkçülüğün maksatları veya ilkeleri olarak değerlendirilebilir.

Ancak, bütün bunların türlü siyaset ve menfaat hizipleri tarafından yanlış yorumlandığı ve Atatürk idealinin bir takım Atatürkçü(!)ler elinde tanınmaz hâle sokulduğu gerçeği unutulmamalıdır.

Bu timsal şahsı saptırmakta o kadar ileri gidilmiştir ki, her gün Atatürk'ün politikaya karıştırıldığı ve hatta demokrasiye karşı ve ihtilâl çığırtkanlığına alet edildiği, yazılarda ve şiirlerde dahi görülmektedir.

"Atatürkçülük" diye nitelenen bu resmî görüşler, aynı zamanda millî eğitim amaçlarını teşkil eder. Bunlar çok yerde Anayasa'ya da geçirilmiş bulunmaktadır. Aslında, "Atatürkçülük" Tanzimat'tan beri Türklüğün hedefi olarak belirtilen millîleşme ve çağdaşlaşma ülküsüdür.

Oysa yıllar geçtikçe, bu kavram Atatürk'ten uzaklaşıyor. Onun sembol kişiliğiyle birlikte tabu hâline getirilen Atatürkçülüğün de bazı aşırı ve bulanık görüş sahipleri tarafından maksatlı politik ve keyfî tarzlarda yanlış ve zararlı biçimlerde yorumlandığı görülüyor. Kâh onun koyu milliyetçiliğini inkâra yeltenen, kâh (sömürgeciliğe değil de) Batı'nın ilmine karşı hakikate ve özellikle İslâm'a karşı, dinsizliğin ağır yumruğu gibi göstermeye kalkan bu yorumlar millî bir timsali yıkma teşebbüsleri olarak kınanmalıdır.

Atatürkçülüğün bu derece istismar edilişinin sebebi, -tekrar ediyoruz- onun sınırlarının çizilme-

miş, "ilkelerinin" tespit edilmemiş olmasındandır. Nitekim talihsizlik, bu görüşleri temsil edecek ve yorumlayacak güçte tek bir fikir adamının çıkmamış veya şarlatanlardan korkarak çıkamamış bulunmasıdır. "Atatürkçü" denilen iki kalemin dahi Atatürk'ü övmekten başka bir noktada birleştikleri görülmemiştir.

Son bir hüküm verirsek; Atatürkçülük, Tanzimat'tan bu yana türlü teklifler veya devrimler şeklinde geliştirilen asrîlik (çağdaşlık) akımının bir safhası olmak gerekirken, körü körüne batılılaşmanın, dinden, milliyetten ve manevî değerlerden kopmanın bayrağı olarak kullanılmaktadır.

DOGMACILIK ve KEMALİZM

DOGMACILIK (DOGMATİZM, NASS'CILIK) malûm: Önceden konulmuş (a priori) birtakım ilkeleri (nass'lar, dogma'lar) veya asla değişmeyen inançları aynen kabul ederek, hakikat ve mutlak bilgiye ulaşılacağını ileri süren doktrindir.

Skolâstik de ona benzer; bir anlamda dogmatizmi uygulama yolu, öğretimidir. Aristo'yu esas tutan Orta Çağ Batı medreselerinin bilgi sistemidir.

İlim ve felsefe, bu İlk ve Orta Çağ doktrinlerini aşmıştır. Pozitivizm ve şüphecilik, daha yeni çağların doktrin ve metotları (bir anlamda dogmaları) olarak, bu eski usullere alaycı gözlerle bakmaktadır.

Kemalizm nedir? Kemalizm'den ne anlaşıldığını Mehmet Altan şöyle anlatıyor:

"Kemalizm, Türk halkına bir modernizm dayatmaktır. Peki gelişmiş olan ülkelerde, Kemalizmin dayattığı modernizm, ne sonucu ortaya çıkmıştır? Üretim biçimindeki değişim sonucu ortaya çıktı. Yani feodal toplumundan sanayi toplumuna geçerek bu oluşmuştur. Şimdi bir ülkede aydınlanmacılık vs, ilericilik, çağdaş ve modern olduğu iddia

edilen atılım olacaksa, o atılım biçimi, insanların yaşamlarını kazandıkları temel belirleyici üretim tarzının dönüşmesi sonucu ortaya çıkar. Şimdi 1994'ün sonuna gelmişsiniz ve Cumhuriyet'in 70. yılını aşmışsınız. 20 milyon çalışanınız var ama 20 milyonu köylü. Bu ne biçim aydınlanmacılık şimdi? Yani Birinci Cumhuriyet'in sentezi yanlıştır. Üretim tarzını Osmanlıdan aldığı gibi korudu, toprak sistemini ve köylülüğü dönüştürmedi. Köylülüğü dönüştürmediği hâlde, insanların yaşam biçimini zorladı, yok etti. Dinini inkâr etti, ırkını inkâr etti. Bunu şimdi tersine çevirmek lâzım. Yaşam tarzıyla uğraşmadan üretim tarzının çağdaşlaşması nasıl sağlanır, bunu tartışmak lâzım. Fakat bu dönüşümü bizatihi devlet (Kemalist bir devlet olduğu için) önlüyor.

Türk devleti neye karşı? Türk devleti iki şeye karşı: Bir evrensel hukuka, bir de piyasa ekonomisine karşı. Niye bir devlet, evrensel hukuka ve piyasa ekonomisine karşı olabilir? Kendi keyfiyetini sürdürebilmek için. Devlet, hukuk ve yasa demektir. Artı olarak, piyasa ekonomisini uyguladığınız vakit orada piyasa ekonomisini uyguluyoruz diye avantacılık, dostlara teşvik kredileri veremezsiniz. Yandaşlarınızı KİT'lere yerleştiremezsiniz. Bütün bu yolsuzlukların, akıl dışı uygulamaların ceremesini de vergisini veren halka ödetemezsiniz. Bu ta başlangıcından beri böyle. Neden, çünkü burası bir bürokratik devlet." (18 Eylül 1994, Vakit, Ahmet Kekeç-Erdal Şimşek)

Türkiye'de *"devrimci, çağdaş"* denilenler, ne olduğunu kasten gizledikleri ve bir türlü açıklamadıkları "Atatürkçülük"ü bir yandan akılcı, bir yandan deneyimci, özellikle şüpheci, materyalist ve pozitivist bir akım olarak (yine müphem şekilde) nitelemişlerdir.

Fakat o ne? Sayın *Cumhurbaşkanı Demirel*, ne sebeple ise, şu günlerde, çocuklarla buluşuyor ve onlara yeni bir Atatürkçülük öğretisi telkin ediyor.

Milletimizin ve özellikle aydınlarımızın yüzde doksanını çocuk saydığı için, Cumhurbaşkanı, hepimize seslenerek diyor ki:

- *Çocuklar, Atatürk'ü, hiç düşünmeden kabul edeceksiniz. Tartışmadan, yani münakaşa etmeden beğeneceksiniz...*

Yani Y. Mühendis Demirel, Atatürkçülüğün kafalara dank dank vurulan "pozitivizmine" de aykırı olarak düşünceyi bile yasaklıyor. Bu konuda, dogmatik ve skolâstikten de geriye giderek, insan beyninin temel fonksiyonuna posta koyuyor. Düşüncenin zaten tehlikeli sayılarak hapse atıldığı ülkemizde, birinci ağız olarak, bu yasağı katmerlendiriyor.

Konuşmasını özel bir ilgi ile iki defa dinledim; *"Hayır söyleyemez, herhâlde yanlış anladım"* dedim. Başkalarına da sordum: *"Canım Atatürk meselesi... Bir de karşısında çocuklar vardı ya, hani..."*

- Ama canım, lâikliğe de aykırı olan bu gidiş, hayra alâmet değil. Mustafa Kemal'i, bir yandan dinî, hatta mistik dogma (nass) hâline getiriyorlar, bir yandan 'tabu'laştırıyorlar. Sonra çocuklara başka, büyüklere başka türlü konuşuyorlar... Hani ilmi ve lâikliği başımız üzerinde taşıyacaktık. Sayın Cumhurbaşkanımız bile lâikliğe şey düşerse! Bunun üzerine kızarak:

- *Kes artık uzatma, kanun var, o da ne diyeceğini şaşırıyor. Birileri, sabahtan akşama, "Atatürkçü mü değil mi?" diye onun nabzını yokluyorlar. Düşünmeyen, tartışmayan bir demokrasi yaşıyoruz işte, anladın mı? Arkadaş! İşine gelirse! Anladın mı?*

- *Hayır anlamadım*, dedim. Surat astılar, sustum.

"*Sistem*" bu minval üzre işte. İlk fırsatta, kendi kendini inkâra başlıyor. Velhâsıl binmişiz bir alâmete...

Nereden nereye?

Demirel'in yukarıdaki sözlerinden esinlenen bir gazete, "Atatürk'ün 19 mucizesinden" dem vuruyor. Atatürk ve 19 rakamı arasındaki tesadüflerle ilgili değerlendirmeleri Nokta dergisinden alıyorum:

"Atatürk'ün "*Mehdi*"liğini kanıtlamak için yapılan "bilimsel" çalışmalardan birisi de 19 rakamının onun hayatındaki önemiydi. Atatürk'ün 19. yüzyılda, 20. yüzyıla 19 yıl kala dünyaya geldiği, 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıktığı, 19 Haziran 1919'da Sivas Kongresini topladığı, 19 Eylül 1921'de mareşal olduğu gibi "mucizeler" hatırlatılıyor ve başka bilimsel açıklamalara girişiliyordu: Mustafa Kemal Atatürk ismi 19 harften oluşuyordu. Askeri lisede yirmi kişilik sınıfta 19. sırada yer alıyordu. Nüfus cüzdanı numarası da 19x52306: 993814'dü. Ölüm yılı olan 1938 ise 19x102'ye denkti."

Millî Eğitim Bakanlığı İlköğretim Dergisi'nde de yer alan bu bilgileri zikreden Necip Alpan şu uyarıyı yapmaktan da geri kalmıyordu: *"Ey Atatürk çocuğu, bu rakamları unutma..."*

Demokrasimiz kendini arıyor. Bir yandan da şeflerini, babalarını, mafyalarını yani belâsını arıyor. Başbakan, (seçim için falan değil ya!) taban fiyatları artırıyor. Çiftçi borçlarını ayarlıyor. Muhtarlara mavi boncuklar, yüzde üç yüz zamlar ve benzeri imar işleri(!) gırla gidiyor.

Bunlar üzerinde sakın kimse düşünmesin; tartışmasın! Çünkü bazılarının anladığı Atatürkçülüğe aykırı gitmiş olurlar. Sırlar, esrarlar ülkesidir "Benim Türkiyem..."

ATATÜRK'E YENİ BAKIŞ

ATATÜRK'ÜN VEFATINDAN BERİ uzun bir zaman geçmiş bulunuyor. Onun üzerindeki görüşlerin tek ve resmî ağızdan değil de, çok yönlü ve hür söylenmesi için daha kaç yıl geçmesini beklemeliyiz?

Üstelik bir *"demokrasi ülkesi"* olmak iddiasındayız. Atatürk'ün en başta gelen ilkesi *"millî iradeye kayıtsız şartsız"* uymak idi.

Her şey gibi Atatürk hakkında düşünmek ve konuşmak da, elbet "tek parti" zamanındaki yasaklara düşürülemez. Her dönem yeniden ve çok geniş ölçülerle düşünerek isabetli terkip ve hükümlere varmak durumundadır. Yoksa zamanın çok gerisinde kalırız. Ölümünden 20 yıl, 30 yıl... 60 yıl sonra doğan çocuklarımıza (pek az sayıdaki) gerçek Atatürkçüler tek parti korkusunu değil bugünün gönülden seveceği Atatürk'ü tanıtmalıdırlar.

Mevcut değerlerini, kahramanlarını, savaş ve barışlarını, ahlâk, kültür varlıklarını 100 yıl, 1000 yıl öncelerde unutan milletler, onları yaşatamazlar. Tarihin ve sanatın büyükleri üzerinde *yeniden düşün-*

me terbiyesi almayan nesiller, sanatsız, fikirsiz, kahramansız kalırlar.

Her şeyini eskilerde bırakan müzeliklerden olmayalım. Kendi görüş, düşünce ve duygularını katmayıp da ille de "*resmî*" görüşleri ezberleyerek kabule hazırlanan millet, iyilikleri yaşatamaz; kötülüklerden de ibret alamaz, sormayan, düşünmeyen yobazlar topluluğu meydana gelir.

Sağda, solda, ortada olsun... Yobazlar toplumunda demokrasi olmaz. Demokrasi; düşünen, tartışan, her değerine orijinal bakışlarla yeniden sahip çıkan toplumların kârıdır. Dar görüş ve fikir sahtekârlığı ile ülkenin değerlerini kendi çıkarına yontan sözde aydınlar medeniyet, kültür ve insanlığın da yüz karalarıdır. Bu kitapta kınadığımız "Atatürkçüler" gibi.

Kalemi elime aldığım günden beri, cemiyetimizi yoğuran, milletimize, Cumhuriyetimize yön veren eski, yeni bütün "*kahramanlar*" gibi, Atatürk'ün de, hür düşünce forumunda görüşülmesi, derinden derine araştırılması lüzumunu işlemişimdir.

Bu konuda, apaçık ve aydınlık yazılarımı bazı hasta ruhlu, dar kafalı, yobaz ve bezirgân kişiler, kasıtlarına uygun şekilde kesip, kırpıp neşretmişler ve bunlardan *"Atatürk aleyhtarlığı"* safsatası çıkarmışlardır. Bu çirkinliği özellikle 1971'de ve 12 Eylül'den sonra yaparak "askerleri" etkilemeye kalkmışlardır.

Âdiliğin ve şarlatanlığın zirvesindeki bu çirkin imalâtı becermişler, ama kimseyi de aldatamamışlardır. Yalnız, onları okuyan birkaç meziyetsiz yetkili ile zavallı birkaç kişi aslını falan araştırmadan bize ters bakmak densizliğine düşmüşlerdir.

İşte şimdi şurada söylüyorum:

Bence, Atatürk'e veya (onun değerinde olsun olmasın) *herhangi bir kimseye "düşmanlık", tıpkı*

herhangi bir fâniye "tapınmak" gibi insanlığa sığmayan, hayvanî, süflî duygulardır.

Bunu, insan her şeyden önce kendi haysiyet ve şerefine yakıştıramaz. Esasen kin ve tapıcılık, kara cahillerle hayvanlara mahsus vahşî karakter cilveleridir. O kusurların kemikleşmesi olan düşmanlık veya putperestlik, aydın ve sorumlu, hür fikirli bir insana ancak utanç getirir.

Atatürk, bu dünyadan göçtüğü zaman ben, 13 yaşında bir ortaokul öğrencisi idim. Her çocuk gibi ben de hançeremi yırta yırta *"Onuncu Yıl Marşları"* söylemiştim. Henüz üç yaşımda iken kaybettiğim babam ise, siyasetle, "*büyüklerle*" hiçbir ilgisi olmayan, küçük esnaftan biriydi. E, o yaşta bir çocuğun, *"memleketi kurtaran Gazi Paşa ile"* ne gibi bir alıp veremeyeceği olabilir?

Bunları, birtakım çıkarcı, ham ervah, kindar ve değersiz kişilerin iftira ve hünerleri(!) üzerine düşünesiniz, onlara gülesiniz diye yazıyorum.

Şunu da artık anlamalıyız: *"Bundan yıllar önce vefat eden Türkiye Cumhuriyeti devletinin kurucusunun (62 yıl önce varsa bile) bugün elbette düşmanı"* filân da olamaz. Demokrasimizi ve hayatımızı "düşmanlık" gibi dar ve aşağılatıcı kavramlar üzerine değil, artık çok yönlü ve onurlu düşünceler üzerine kurmalıyız.

Gençlerimizin karşısına safsatalarla değil, yirmi birinci asrın ileri aklına yatacak fikirler, görüşler, değerlendirmelerle çıkmalıyız.

O zaman, Atatürk'ün ruhu da *"millette ümit ettiği feyzi"* görerek "*müsterih*" olacaktır.

Düşmanlık, ancak küçük ruhlu sömürücülerin şiarı ve karakteridir. Düşmanlık madde ve manada ot bitmeyen çöllerdir. Biz ise milletin, dinin, insanlık ve demokrasinin sevgi gülşenlerinde feyiz bulacağına inanıyoruz.

Kendisi hayatta iken Atatürk'ün düşmanları var mıydı? Onu bilmem.

Birinci TBMM'de İkinci Grup mensupları, sonra Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası'nı ve Serbest Fırka'yı kuranlar, yani Atatürk'ün, en candan eski silâh arkadaşları, Atatürk tarafından belki zamanla "düşman" telâkki edilmişlerdir. Belki onlar da Mustafa Kemal'i kendilerine düşman bilmişlerdir.

Fakat bunlar o zamanın politikasına ait hatalardır. Demokrasi henüz mevcut olmadığı için, ciddîye alınmadığı, asla inanılmadığı için, "*muhalefet*" kavramı, ne yazık ki hâlâ olduğu gibi "*düşmanlık*"la eş anlamlı sayılmıştır.

Ama, şimdi o partilerin hepsi kapanmış, Atatürk de, muhalifleri de, Hakk'ın rahmetine kavuşmuşlardır. Öyleyse, aralarındaki politik kavgaları, iktidar, zulüm, nüfuz, haksızlık meseleleri bizi hiç ilgilendirmez.

İlgilendirse idi, Fethi Beyle İsmet Paşanın, Bayar'la İnönü'nün, Demirel'le Ecevit'in hatta bugünkü parti liderlerinin, aralarındaki "*muhalefet*" veya "*düşmanlık*"ları da "*kan davası*" hâline getirirdik. Doğru mu?

Kısacası, Mustafa Kemal veya Atatürk'ün eski muhalifleri veya düşmanları bizi ilgilendirmiyor. Kan varsa, kin varsa, inşallah tarihin ırmakları, onları yıkayıp manevî huzura kavuşturmuştur. Rahmân'ın rahmetine kavuşanların, günah ve sevap defterlerini yoklamak gücü ise, bizim gibi fânilere değil, kudreti hayalimizi aşan İlâhî Divan'lara aittir.

Bugüne gelelim: Atatürk öleli yarım asrı geçti. Yarım asır önce ölmüş bir devlet adamının, bugün neden düşmanları olsun? Gülünç değil mi? Nefesi yok, nüfuzu yok, partisi yok, iyilik veya kötülük yapacak durumu yok. Öyleyse Atatürk düşmanı kişi-

Levent Şahverdi Arşivi

ler nereden çıkıyor? Bunlar yoksa Orta Çağdan hortlama heyulâlar mı, cin taifesi midir?

Şu hâlde lütfen, bu uydurma düşmanlarını (!) bırakalım da Türkiye'yi Meclis'te ve basında bile bölmeye çalışan... Türkiye'yi, ahlâkından, kültüründen, imanından sökmeye kalkan... Türkiye'yi, ABD'nin, Rusya'nın, AB'nin köleleri, sömürgeleri hâline getirmek isteyen gerçek hainler, sapıklar ve düşmanlarla devlet ciddiyeti içinde meşgul olalım.

Böyle hayalden, kafadan suçlamalar, tek partiye dayalı, şeflik rejimlerinden kalma ilkel devlet anlayışının çareyi küfürde arayan safsatalarıdır.

"Düşman, hain, sapık" gibi suçlamalarla vatandaşı tedirgin etmeye ne devlet başkanı, ne de bir başkası tevessül eder.

Böyle şeyleri elli-altmış yıl öncelerin faşist mezbahalarında bırakıp kafamızı, zihnimizi 2000'li yılların demokrasi ufuklarına ayarlamak zorundayız.

Özet olarak demokratik ve çoğulcu yöntemle Atatürk'e yeni bakışlar sunulmak gerektiğini anlatmak istiyorum. Bir de, 70 yıldan beri millete mal olmuş Mustafa Kemal'in bazı çıkarcı Atatürkçülerce sanki "*tekel*" altına alınarak, başkalarına karşı istismar edildiğini göstermek görevi yapıyorum.

"*Atatürkçü*" sıfatını her kapıyı açan bir "*maymuncuk*" gibi kullanan bazıları, böyle gösterişlere tenezzül etmeyen haysiyetli insanları anlayamazlar. Onlara kompleks duydukları için *"Atatürk düşmanı"* gibi iz'ansız, insafsız ve ispatsız yaftalarla "*arenaya*" itmeye çalışırlar. Şerefli ve dürüst olmayan geçim ve şöhret kapısını böyle açmışlardır. Bu, her şeyden önce vicdan hürriyetine aykırı bir ilkelliktir. Lâik ve hür bakışa hakaret olan bir demokrasi suçudur.

Birtakım kimselerin, hiçbir hakları yok iken başka kimselere *"sen dinsizsin!"* diye çatmaları hatta

onu cezalandırmaya kalkmaları nasıl bağışlanmaz bir iptidaîlik ve zulümdür? Düşünsenize, *"sen Atatürksüzsün"* diye birilerine saldırmaları daha beter bir alçalış, hukuksuzluk değil midir? Çünkü bu da dinsiz birine saldırmaktan beter bir suçtur. Kişi haysiyetine aykırı hareketin bundan kötüsü düşünülemez.

Kaç defa yazdığım gibi şu *"lâiklik"* bazılarının diğer insanları kahreden bir *"bağnazlığı"* hâline getirilmiştir. Kimi açıkgöz bezirgânların "millî kahraman" Atatürk'ü bahane ederek, her yeni görüşü ve her gerçeği boğmaya kalkmaları ne hakka, ne ahlâka sığar.

Onların saçtığı gereksiz korkular yüzünden tarihçiler, sanatçılar, bilginler, Atatürk ve sonrasının tarihini, fikir akımlarını, sosyal gerçeklerini, rejim özelliklerini hatta Atatürk'ün şahsını, çevresini ve arkadaşlarını bile ilmin ışığında inceleyemiyorlar.

Diğer büyüklerimiz gibi Atatürk'ü de yaşatacak olan, millettir. Yani onu milletine rağmen kimse yaşatamaz. O hâlde, niçin bırakmıyorsunuz ki millet, Atatürk'ü de, başka büyükleri gibi, rahmetlerle, dualarla, Fatihalarla ansın?

Bu millet Atatürk'ü dualarla, Fatihalarla, rahmetlerle anar. Ancak onun bu şekilde anılmasını istemezler. Atatürk'ün dualarla anılmasının basında nasıl karşılandığını Nokta dergisinden aktarıyorum:

"Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Oktay Akbal'ın sütunlarında geçtiğimiz haftalarda yer alan N. Erman'a ait okuyucu mektubu belki de bu durumun en çarpıcı örneklerinden biriydi:

'Bugün ülkemizde halkın büyük çoğunluğu din baskısı altındadır. Bir taraftan bu baskı sürerken, diğer taraftan gericilerin Atatürk'e yönelik giri-

şimleri de artmaktadır. Ata'ya karşı son hücum Regaib Kandili Mevlidi'nin duasında gerçekleşti. 18 Şubat akşamı TV'de yayımlanan mevlidin duası yapılırken, 'okunan duaların sevabı Atatürk ve silâh arkadaşlarının ruhlarına' gönderilmedi. Duanın sonuna doğru hoca şöyle konuştu: 'Devletimizin kurucusu Atatürk ve silâh arkadaşlarının hatıralarını anıyoruz. Derecelerinin artmasını diliyoruz!' Böylece Atatürk ve silâh arkadaşları duadan dışlanmış oldular." Yapılan duaya bakın, onu anlayana, yorumlayana bakın!

Atatürk'e dua etmedi diye azarlanan bir müftüyle ilgili haber ve yorumu da Asım Yenihaber'den aktarıyorum:

"Millî Eğitim Bakanı, bir müftüyü herkesin içinde azarladı. Zaten Türkiye'de eğitim epey zamandır azarlama, herkesin içinde küçük düşürme şeklinde cereyan ediyor. "Türk eğitimi" bundan ibaret zaten! Muhtemelen Bakan da bizim bilmediğimiz yerlerde, kapalı kapılar ardında azarlanıyordur. Üst düzey bir yetkili, "Bu İmam Hatipli öğrenciler nasıl oluyor da hâlâ sınavlarda birinci oluyorlar?" dediğinde, Bakanın müftüden farklı hareket edebildiğini sanmıyorum.

Milli Eğitim Bakanı, bu müdahaleyi neden yaptı? Türkiye'nin ideolojik konseptinde "Atatürk'e dua" diye bir kavram yok aslında. Eğer olsa idi, Diyanet teşkilâtına bir talimat yeterdi. O günden sonra, bütün dualarda öncelik ona tanınırdı. Bu gerekli görülmediğine göre, Bakanın çıkışı neden?

"Atatürk'e dua" sistemin idrakinde, algılanmasında, konseptinde olsa idi, bunu birçok şekilde ortaya koymaz mıydı? Meselâ ortaya koyma yollarından biri ve en görünürü adlandırmadadır.

On'dan fazla üniversitenin adı Atatürk, Gazi, Mustafa Kemal vs.

Yüzlerce, belki binlerce lisenin, ortaokulun adı aynı.

Binlerce caddenin adı Atatürk...

Binlerce meydanın adı aynı.

Stadlarımızın, kapalı salonlarımızın neredeyse yarısının adı Atatürk. vs. vs.

Cumhuriyetin 77. yılına geliyoruz ve bir tek "Atatürk camisi" yok!

Bir tane bile "Atatürk Kur'an Kursu" mevcut değil!

İmam Hatip, ilâhiyat? Hakeza...

Bakan neyin davasını güdüyor?"

Aynı olayı Abdurrahim Karakoç, eski bir hatırasını da ekleyerek şöyle anlatıyor:

"Aklımda kaldığına göre sene 1962... 27 Mayıs darbesinin yakıcı ve yıkıcı rüzgârları esmeye devam ediyor...

Valiler, amiraller, darbecileri temsilen askerler ile sivil temsilciler salonu hıncahınç doldurmuştuk...

Öğleye yakın Anıtkabir ziyareti yapıldı... Askerî otobüslerle Anıtkabir'e gittik... Klâsik usulde bir tören... Vakıf başkanı mozoleye çelenk koydu ve sıraya geçmiş zevat "ti" sesiyle esas vaziyete geçti... Ön sırada bulunuyorum ve ben ellerimi açtım başladım Fatiha okumaya... Okudum ve hissesi olanlara gönderdim...

Rahat vaziyete geçince Demirel şapkalı bir herif (benden hayli yaşlı) "Sen ne yaptın?" diyerek üzerime yürümez mi?

"Fatiha okudum" dedim...

Adamı celâllendi:

- Hiç Ata'nın huzurunda Fatiha okunur mu?

Mukabil bir soru da ben sordum:

- Sen ne yaptın?

- Saygı duruşunda bulundum...

- Peki söyleyebilir misin Atatürk senin saygı duruşunu mu kabul etti, benim okuduğum Fatiha'yı mı?

- Bu nasıl soru? Ben ne bileyim?

- Bilmezsen edeplice dur yerinde... Atatürk'e ve başka birilerine Fatiha okunmayacak diye bir yasak yok... Ben içimden geleni yaptım...

- Olmaz, yapamazsın...

Adam şirretliğini iyice artıracaktı ki yakınımızda bulunan bir amiral elini adamın yakasına geçirerek: "Sen ne konuşuyorsun? Bu genç Fatiha okurken benim içimden haz ırmakları aktı... Eğer üstümde resmî üniforma olmasaydı vallahi ben de Fatiha okuyacaktım" dedi ve adamı susturdu...

.....Beni Cumhuriyet yobazı herifle kavga yapmaktan kurtaran amiral "Sen şu masada otur, ben yemeklerini getireceğim" diyerek gitti... Hem kendi yiyeceğini, hem de benimkileri iki seferde masaya getirdi... Aynı masada 3 kişi daha vardı, kim olduklarını bilmiyordum...

Birisi amirale sordu:

"Neden bu genç arkadaşa hizmet ediyorsun?"

Amiral "Sadi" diyerek olup bitenleri anlattı... Meğer Sadi dediği zat ihtilâlin önemli isimlerinden Sadi Koçaş imiş... Allah rahmet eylesin. Sadi Koçaş da memnuniyet gösterdi, bazı yanlışlardan söz etti... Bir emekli vali de benim yaptığımın inancımıza, töremize uygun olduğunu söyledi ve "Ne yapalım resmî bir usul ittihaz etmişler, uymak mecburiyetindeyiz" diye ekledi.

Bu geçmiş hatıra nereden aklıma geldi, onu anlatayım...

Karabük, Eskipazar ilçesinde bir açılışta ilçe müftüsünün yaptığı duadan sonra Bakanın öfkeli şekilde "Atatürksüz dua mı olur?" demesinden dolayı...

Evet, Atatürksüz dua olur... Daha öyle bir kanun çıkarmadınız... Çıksa bile isteyen istediği şekilde

dua yapar... Kabul olur, olmaz o başka şey... Eğer devlet dualara standart getirirse, yasaklar koyarsa o devletin adı diktatörlük olur...

Ben Fatiha okudum diye birisi öfkeye kapılır...

Metin Bostancıoğlu da niye dua Atatürksüz diye müftüyü azarlar...

İçinden çıkılmaz, netameli bir durum...

Dokularına kadar işlemiş despotluk, yobazlık derecesine çıkıyor.

Saldırganlaşıyorlar...

Nerdeyse, namazda, hacda Atatürk ismi geçmiyor diye müdahalede bulunacaklar!"

Atatürk, milletine en çok itimat eden liderlerdendir. Siz kim oluyorsunuz da onu güvendiği milletin sinesine teslim edemiyorsunuz? Cumhuriyet Bayramında bir kasabada, hoparlörden Kur'an sesi duyulmuş, vay beyim, onun için o çiğ Atatürkçüler kıyamet koparmışlar! Bir alay kişiyi sorguya çekmişler arıyorlar. Geçen yıllarda Sivas'ta da bir öğretmen, öğrencileri ile beraber Gazi'ye Fatihalar okumaya başlamıştı da, o vicdanlı öğretmeni cezalandırıp ekmeğiyle oynamak için özel kanun maddeleri aradılar. Neden yani? Atatürk Kur'an'a, Fatiha'ya, yabancı mıydı? Yahut halkın, İslâm'ın o mukaddeslerine düşman bir fâni miydi? Bence değildi, İstiklâl Harbinde onların savaşını da yapmıştı.

Sivas'taki öğretmenin öğrencileriyle beraber Gazi'ye Fatihalar okumasıyla ilgili Danıştay kararını ve öğretmenin mektubunu bir vesika olarak sunuyorum:

T.C.
Danıştay
İkinci Daire
Esas No: 1971 / 210
Karar No:1972 / 394

KARAR

Başkan	:	Ahmet Erdoğan
Üyeler	:	Nazmi Yönder, Fuat Arun, Şevket Türe, Ahmet Akbil
Raportör	:	Yurdagül Dinçsoy
Sanıklar	:	Sadettin Özberk, Atatürk İlkokulu Öğretmeni; Turgut Öktem, Atatürk İlkokulu Müdürü.
Suçlar	:	SADETTİN ÖZBERK'İN 1- 10/11/1971 günü Atatürk'ü anma töreninde yapılan saygı duruşunda "isteyen içinden Fatiha okusun" demek suretiyle lâikliğe aykırı hareket etmek. 2- Oruçtan bahsetmek. 3- Atatürk'ü anma töreninde, okula yapılan tuvaletten söz etmek. TURGUT ÖKTEM'İN 4a- Öğretmen Sadettin Özberk'in program dışı konuşmasına mâni olmamak. 4b- Adı geçen öğretmenin 1. maddedeki suçunu üst mercilere bildirmemek.
Suç günü	:	10/11/1971
İl İdare Kurulu Kararı	:	1. maddenin T.C.K.nun 163/4. 4a maddesinden T.C.K.nun 230'uncu 4b maddesinden T.C.K. nın 235. maddesi uyarınca lüzumu muhakeme.

2. Maddeden men'i muhakeme, 3. maddeden karar verilmesine yer olmadığına.

Karara itiraz eden : Sanıklar

Sivas Valiliğinden 21/1/1972 gün ve 1-230/971:40 sayılı yazı ile gönderilen soruşturma evrakı ve bunun üzerine İl İdare Kurulunca verilmiş olan 7.12.1971 gün ve 192 sayılı karar incelenerek gereği görüşüldü. İsteyen içinden Fatiha okusun demek ve oruçtan bahsetmek cezaî kovuşturmayı gerektiren suç niteliğinde görülmediğinden Sadettin Özberk hakkında 1 ve 2. maddelerden verilip kendiliğinden ve itiraz üzerine incelenen mahallî kararın bozularak karar verilmesine yer olmadığına, 4a maddesinde Atatürk'ü anma töreninde program dışı konuşma yapılmadığı ancak törenin bitiminde öğrencilerin toplu hâlde bulunması nedeniyle okulun tuvaletlerinin temiz tutulmasından bahsedildiği, 4b maddesinde sanık Turgut Öktem'in öğretmen Sadettin Özberk'in lâiklik ilkelerini zedeler hareketini yetkili makamlara bildirmediği ileri sürülmüşse de Sadettin Özberk'in hareketi suç niteliğinde görülmediği bu nedenle Turgut Öktem'den böyle bir hareketi yetkili mercilere bildirme görevi istenemeyeceğinden 4a ve 4b maddelerinden verilip itiraz üzerine incelenen lüzumu muhakeme kararının bozularak men'i muhakemeye çevrilmesine 10/2/1972 gününde oy birliği ile karar verilmiştir.

Başkan
Ahmet Erdoğdu

Üye	Üye	Üye	Üye
Nazmi Yönder	Fuad Arun	Şevket Türe	Ahmet Akbil

Dosyasıyla birlikte
Sivas Valiliğine

örneğinin aynıdır. 8/4/1972

Suzi Altunay
İl İdare Ku. B. Şefi
İmza ve Mühür

Mümtaz Nayman
Danıştay Başkanı Y.
Genel Kâtip
İmza

Danıştay kararından sonra şimdi de Sadettin Özberk'in mekubundan olayla ilgili bilgiler sunuyorum:

"1971-1972 öğretim yılında Sivas Merkez Süleyman Sami Kepenek İlkokulu'ndan, Atatürk İlkokulu'na nakledildim.

Atatürk İlkokulu, doğup büyüdüğüm, öğrenciliğimin geçtiği mahallemin okuluydu. Yeni tayin edilen Turgut ÖKTEM saygı duyduğum bir kişilikti. Bu sebepten Atatürk İlkokulu'nda çalışmak istemiştim. 5. sınıfı okutmam istenmişti. Çocukların millî manevî yönden yetişmesi için gereken gayreti gösteriyordum.

10 Kasım 1971 Atatürk'ü anma programını hazırlama görevi bana verilmişti. Daha önceki yıllarda birçok programlar hazırlamış ve yönetmiştim. Çocukların seviyesine uygun, saygı ve sevgi duygularını uyandıracak kısa, öz bir programı öğrencilerle hazırladık.

Havaların soğuk olması sebebiyle toplantının dışarıda yapılması çocukların üşümesine yol açacağından, törenin kütüphane olarak kullanılan salonda yapılması uygun görüldü.

Okul müdürü kütüphane öğretmeninden 10 Kasım günü anma töreni için kütüphaneyi açmasını istedi. Bu konuda idare ile kütüphane öğretmeni arasında tartışma çıktı. Okul müdürünün ısrarı üzerine isteksiz olarak salon hazırlandı. Okul müdürü öğretmenin itaatsizliğini üst makamlara bildireceğini söyledi.

10 Kasım günü saat 8.30'da Atatürk'ü anmak için öğretmen ve öğrenciler salonda toplandık.

Okul müdürü ile geçinemeyen ve onun Atatürk İlkokuluna müdür olmasını istemeyen kütüphane öğretmeni, olayı yandaşlarına duyurur.

Olay mahallî gazete olan Anadolu gazetesinde çarpıtılarak; anma töreninin yapılmadığı, Fatiha okutulduğu, törende tuvaletlerden bahsedildiği şeklinde bir köşe yazısı ile duyurulur.

Olay hemen valiye ulaştırılır. Sayın Vali okul müdürü ve benim Bakanlıkça açığa alınmamızı ister. Bakanlık olumsuz cevap verir. Okul müdürü ve ben tahkikatın selâmeti bakımından 11 Kasım 1971'de Valilikçe açığa alınırız.

Olay, İstanbul basınında yer alır. Tercüman gazetesinde Ergun Göze ve diğer yazarlar konuyu tartışırlar.

Sivas milletvekili Enver Akova T.B.M.M.'ye önerge verir.

1 ay açıkta kaldıktan sonra sayın ilköğretim müdürümüz Bekir Akay, benim Namık Kemal İlkokulunda, rahmetli Turgut Öktem'in de Abdulvahabigazi'de müdür olarak görevlendirildiğimizi bildirir. Atatürk İlkokuluna da istedikleri kişi müdür olur.

Okul müdürü ve benim hakkımda yapılan müfettiş soruşturması sonunda 163. maddeden yargılanmak için lüzumu muhakeme kararı istenir.

Avukat olan rahmetli ağabeyim ve Sayın Yavuz Bülent Bâkiler verilen karara itiraz ederler.

T.C Danıştay 2. Dairesi özet olarak istenen lüzumu muhakeme kararını bozarak bu hareketin suç niteliği taşımadığına oy birliği ile karar verir.

Sadettin ÖZBERK
Emekli Öğretmen

Nereden nereye? Okul müdürlüğünde gözü olan bir kişinin Atatürk'ü nasıl kullandığını görüyorsunuz. Daha bu şekilde yüzlerce, binlerce örnek bulunabilir.

Onun Kur'an ve Fatiha'ya saygısını gösteren yüzlerce delil, söz ve fotoğraflar vardır. Ama, bir an

için, ömrünün bir deminde, onu bunlara aykırı gösteren sözde Atatürkçü(!) yapmacık iddialar bulunduğunu farz edelim. Öyle olsa bile yapılacak şey, o yanlış, düzmece safsataları, o iddiaları millete unutturmak değil midir? Sanki millet Atatürk'e, o da milletin bütün inançlarına karşı imiş gibi buzdan "*yabancılaşma*" duvarları örmek Atatürk düşmanlığının daniskası sayılmaz mı? Onun tamamıyla yalan din düşmanlığı iftiralarını söndürmek için, her yanını Kur'an nuruyla donatmak en güzel çare sayılmaz mı?

Her tarafta önlenemez moda hâline getirilen iri Atatürk heykellerini daha da çoğaltmaktansa onları zarif ve nadir sanat eserlerine dönüştürmeliyiz. Ayrıca ona ait heykel ve resimlerin, mutlaka çatık kaşlı değil, aksine güler yüzlü olması lâzımdır. Milletini seven bir liderin o milleti tehdit edermişçesine sert ve öfkeli gösterilmesi, bazı Atatürkçü(!) geçinenlerin forsunu kurtarsa da onun sembol manasını incitmez mi?

Kısacası, kendi kendimize hiç yoktan icat ettiğimiz, korku, yalan ve samimiyetsizlikleri artık silip atmalıyız.

Atatürk, "*Atatürkçü*" geçinenlerin himmet, koruma ve kayırmalarına muhtaç sayılamaz. Bu adamların, Cumhuriyet kurucusu bir kahramanı himayeleri altına almaları hem ona, hem de bize küstahça hakarettir. Gazi Paşa birtakım yasaklar veya çıkarcı himayelerle değil, ancak milletinin varlığı ile kendi gücü sayesinde yaşamaktadır.

Herkes, himmetini kendisine saklasın! Kurtuluş kahramanının adını kullanarak, ülkenin şerefli aydınlarına zulüm etmek, Atatürk'ün ruhuna zulümdür. Buna kimse cür'et edemesin artık...

MİLLETİN MİRASI KİMLERE!!!

BU BAŞLIK *"SOL NEDEN birleşiyor?"* da olabilirdi. Çünkü, zerre kadar *"Atatürkçü"*lüğü kalmayan SHP ile CHP'nin 18 Şubat'ta birleşmesi konuşulurken gazeteler şöylece ayrı bir telden çalıyor:

"Soldaki muhtemel bütünleşme için CHP'nin niçin seçildiği anlaşıldı... Atatürk'ten kalan İş Bankası hisseleriyle ilgili davayı kazanan CHP'nin kasasına yeniden bir trilyon 200 milyar giriyor.

Cumhuriyet Halk Partisi, İş Bankası'nda sermaye artırımından dolayı küçülen hisselerinin eski hâline getirilmesi için açtığı davayı kazandı. Hisse oranı yüzde 28'e çıkan CHP bir anda 1 trilyon 200 milyar liralık bir servetin sahibi ve Türkiye'nin en zengin partisi oldu. Birleşme de bu paranın hatırı içindir."

İyi de, *"Atatürk'ün mirası"* denilen ve bazı yıkıcı *"kurum"*lar ile CHP arasında paylaşılan bu *"İş Bankası hisseleri"* nereden geliyor? Bunu, aynı çevrelerden olan Mazhar Leventoğlu'nun *"Atatürk'ün Vasiyeti"* (İstanbul, Bahar Matbaası) adlı kitabından öğrenelim:

"... Türkiye İş Bankası'nda açtırılan 2 numaralı hesap'ta görülen bir milyon altın'ın üstündeki paranın iki kaynağı vardır.

Birinci kaynak, Milli Mücadeleye yardım amacıyla Hindistan'dan Mustafa Kemal'in şahsına gönderilmiş olan paradır. Hindistan'dan gönderilen paranın 500-600 bin altın lira civarında bulunduğu sanılıyor. Atatürk, bu paranın 500 bin lirasını, büyük taarruzdan önce, maliyenin karşılayamadığı bazı özel giderler için, Garp Cephesi Kumandanlığı emrine vermişti.

Zaferden sonra, bu 500 bin liranın 380 bin küsur lirası, bir Bakanlar Kurulu kararıyla kendisine geri verildi.

Bu paranın, 250 bin lirası, Atatürk'çe Türkiye İş Bankası'na sermaye olarak verilmiştir, yani hisse senedi satın alınmıştır. Yine bu paranın bir kesimiyle çiftlikler satın alındı, kalan kesiminin 2 sayılı hesaba geçirilmiş olması muhtemeldir. Çiftliklerin gelirleri de bu hesapta yer almıştır.

İkinci kaynak, Mısır eski Hidiv'i Abbas Hilmi Paşanın Türk uyrukluğuna girmesi münasebetiyle, Cumhuriyet Halk Partisi'ne bağışladığı 900 bin lira civarındaki paradır..." (sayfa 88)

Hindistan Müslümanları tarafından Milli Mücadele gazilerimize Yunan'a karşı "İslâmî cihâd ve gazâ yapmaları için" hibe ve armağan edilen 500 altındır bu. Böyle kutsal bir bağışın bugün Müslümanların nefes almasına bile müsaade etmek istemeyen bir partiye apartılması ve SHP-CHP mensuplarınca birlik-vatan bütünlüğü ve İslâm aleyhine kullanılması hangi vicdana sığabilir?

Türk milleti aleyhine Atatürk'ün (şehit ve gazi askerlerden intikal eden) mirasını bile kullanarak, hangi fırıldaklar döndürüldüğünü sezmeniz bile yeter...

Atatürk'ün mal varlığı konusunda yapılmış yahut tam anlamıyla bitirilememiş çalışmalar vardır. Bunlardan birini, Mehmet Kafkas'ın araştırmasını (10 Kasım 1989, Zaman) sunuyorum:

"Bugün 51. ölüm yılında çeşitli tören ve toplantılarla anılacak olan Atatürk, hiç şüphesiz son yarım asırda Türkiye'de en çok konuşulan, son on yıldır da bütün yasaklara rağmen tartışılmaya başlanan bir devlet kurucusudur. Atatürk hakkında tartışılan konulardan birisi de mal varlığıdır.

Atatürk'ün zengin bir aileye mensup olmadığını, hatta çocukluğunda maddî sıkıntı çektiğini bilmekteyiz. Askerlik mesleğinin ona kazandırdığı gelirin servet yapma derecesinin çok altında olduğu, hele Osmanlı Devleti'nin bazı aylar maaş ödeyemeyecek durumda bulunduğu göz önüne getirilirse durum daha iyi anlaşılır.

Atatürk'ün servet yapmaya başlaması Millî Mücadele dönemine rastlar. O yıllarda henüz bağımsız olmayan, İngiltere'nin tahakkümü altında bulunan Hint Müslümanları, 1921-1922 yıllarında Mustafa Kemal Paşaya Millî Mücadele'de kullanmak üzere toplam 675.494 Türk lirası vermişti. Bazı kaynaklar bunu 125.000 İngiliz lirası olarak ele almaktadır. (Müderrisoğlu, Alptekin, Kurtuluş Savaşı Millî Komutanı, İstanbul 10.) Bu da Türk lirası olarak aynı yılın 675 bin Türk lirasına tekabül etmektedir. Konuya değinen kaynaklar bu paranın Mustafa Kemal Paşanın şahsına gönderildiğini yazmaktadır. Mesela, 9 Eylül Üniversitesi Türk İnkılâp Tarihi Enstitüsü Müdürü Prof. Dr. Ergün Aybars bu konuda şunları söylemektedir: "Bu para Mustafa Kemal'in şahsına gönderildi. Bu para Maliye Bakanlığı'nda durdu ve Hazine'ye girmedi. Mustafa Kemal Paşanın emrinde Osmanlı Bankası'nda idi. Çok sıkıntılı zamanlarda bile bu paraya dokunulmadı. Büyük Taarruz öncesi

büyük sıkıntı doğunca Mustafa Kemal Paşa, bu parayı geçici olarak Maliye'ye verdi. Büyük Taarruz sırasında Yunanlılar'ın yaptığı katliamı gören Mustafa Kemal Paşa, paranın bir kısmını yardım olarak felâkete uğrayanlara dağıttı. Geri kalan parayı maliye savaştan sonra iade etti." (Aybars, Ergün; Türkiye Cumhuriyeti Tarihi, 3. Baskı. İzmir, 1987. C:1, S.330)

Başka bir kaynakta meseleye Sayın Aybars şu noktadan yaklaşmakta ve şunları yazmaktadır: "Mustafa Kemal Paşanın, Hint Müslümanlarının gönderdiği para yardımı konusundaki tutum ve davranışları çeşitli eleştirilere konu olmuş, birçok milletvekili zihinlerdeki çeşitli sorulara cevap aramışlardır. Mustafa Kemal Paşa, büyük hazırlık döneminde Anadolu'nun kaynakları son kuruşuna kadar ümitsizce zorlanırken neden Hindistan Hilâfet komitesinin gönderdiği parayı kullanmayı düşünmemiştir. Büyük Taarruz öncesinde bazı ordu ihtiyaçlarının karşılanmasında bu paranın neden yalnızca küçük bir kısmının kullanılmasına izin vermiştir? Yunanlılar'ın kaçarken yaktığı, yıktığı yerlerdeki halkın yaralarının sarılması amacıyla halka bir miktar para dağıtılması için emirler verirken, Mustafa Kemal Paşa ne düşünmektedir? Zaferden sonra, Hint Müslümanlarının gönderdiği paradan harcanmış olan kısmının Maliye Bakanlığı tarafından iade edilmesinin ve paranın tamamının Mustafa Kemal Paşa adına açılmış bir hesapta muhafaza edilmesinin nedenleri nedir?" (Müderrisoğlu, Alptekin; a.g.e. C:2, S:655) Yazar bu sorulara cevap vermeye çalışır. (a.g.e, C:2, S:655-661) Ancak hiç de tatminkâr bir cevap verilmez. Yazar, Mustafa Kemal'in bu parayı geri göndermeyi düşündüğü için muhafaza ettiğini, neticede bu paranın İş Bankası'nın kuruluşuna yani ülke ekonomisine katkı amacıyla harcandığını belirtiyor. (a.g.e, C:2, S:660-661)

Bizim bu konuda yapabileceğimiz yorum şudur:

1) Mustafa Kemal Paşanın şahsına gönderildiği söyleniyor. O zaman, Mustafa Kemal Paşa, Millî Mücadele için çalışmasaydı, bu işin içinde olmasaydı, onu Hilâfet'in koruyucusu olarak görmeselerdi bu parayı gönderirler miydi?

2) Mustafa Kemal Paşaya gönderildiğini iddia edenlere şunu sormalıyız: 1921 ve 1922 yıllarının Türkiyesinde 675 bin lira çok büyük bir rakamdır. Bu para 1920 yılı Türkiyesinin savunma bütçesinin 54'te biridir. Eğer amaç Mustafa Kemal Paşayı maddî sıkıntıdan kurtarmak ise bu kadar çok para niye? Hem de fakir Hint Müslümanlarınca.

3) Milli Mücadelede bir kısmının harcanmasına izin verildi deniyor. Hain denilen Sultan Vahdeddin Anadolu için açılan yardım kampanyasına 10.000 liralık bağışla katılmıştır. (Hatipoğlu, Murat; Türk Yunan İlişkilerinin 101 yılı (1821-1922), Ankara 1988, S: 124-Sarıhan, Zeki; Kurtuluş Savaşı Günlüğü, Ankara 1986; C:3, S:465)

1923'ten 1938'e kadar Cumhurbaşkanlığı görevinde bulunan Atatürk, büyük bir mal varlığına sahip olmuştur. Bunların Cumhurbaşkanlığı maaşı ile sağlanamayacağı açıktır. Aşağıda açıklayacağımız ve 11 Haziran 1937'de Atatürk'ün hazineye bağışladığı mal varlığı ile 13 Ocak 1938'de yürürlüğe giren 3807 sayılı kanun ile hazineye bağışlanan çiftliklerin de hangi kaynak ile elde edildiğini bilmiyoruz. Bunun kaynaklarını resmî ideolojiyi savunan tarihçilerimiz verebiliyorlarsa versinler. Atatürk'ün milletine bağışladığı mal varlığının tarihi konusunda kesin bir tarih verilmemekle beraber (meselâ, Aydemir, Ş. Süreyya; Tek Adam, 7. basım; İstanbul 1981. S:552-Borak, Sadi; Bilinmeyen Yönleriyle Atatürk 1960-592-Kutay Cemal; Atatürk'ün Son Günleri, İstanbul 1981, S:200- Kılıç Ali; Atatürk'ün Son Günle-

ri, İstanbul 1955, S:60-64). Sadi Borak'ın eserinde (S:92) verdiği ve bizim yukarıda aldığımız tarihler doğru olsa gerek.

Atatürk'ün ölmeden önce kendisine ait çiftlik, bina, fabrika araç ve gereçleri hazineye bağışlaması, bu mal varlığının vasiyetnamesinde görünmesini önlemiş. Böylece vasiyetinde sadece para olarak bulundurduğu servet ortaya çıkmıştır.

Onun, ölümünden 7-8 ay kadar önce hazineye bağışladığı mal varlığı şöyledir:

Çiftlikler

Ankara'da Orman, Yağmurbaba, Balgat, Macun, Güvercinlik, Tahar, Etimesgut, Çakırlar çiftliklerinden vücut bulmuş Orman Çiftliği, Tarsus'ta Piloğlu Çiftliği, Yalova Millet ve Baltacı çiftlikleri, Silifke'de Tekir ve Şövalye çiftlikleri, Dörtyol'da Portakal bahçesiyle Karabasamak çiftliği.

Bu çiftliklerde mevcut arazi

1. 582 dönüm çeşitli meyve bahçesi
2. 700 dönüm fidanlık
3. 400 dönüm Amerikan asma fidanlığı
4. 220 dönüm bağ
5. 370 dönüm meyve yetiştirmeye elverişli bahçe
6. 220 dönüm 6.660 ağaçlı zeytinlik
7. 17 dönüm 1654 ağaçlı portakallık
8. 15 dönüm kuşkonmazlık
9. 100 dönüm park ve bahçe
10. 2650 dönüm çayır ve yoncalık.
11. 1450 dönüm orman
12. 148.000 dönüm kabili ziraat arazi ve binalar.

Bu çiftliklerdeki bina ve tesisat

1. 45 adet büyük ve küçük idare binası.
2. 7 adet 15.000 baş koyunluk ağıl.
3. 6 adet Aydos ve Toros yaylalarında tesis edilen mandıralar.
4. 8 adet at ve sığırlara mahsus ahır.
5. 7 adet umumî anbar
6. 4 adet samanlık ve otluk
7. 6 adet samanlık ve otluk
8. 6 adet hangar ve sundurma
9. 4 adet lokanta, gazino ve eğlence yerleri, lûnapark
10. Çeşitli imalât yapan 2 fırın
11. 2 adet sera
12. Toplam 51 bina.

Fabrika ve imalâthaneler

1. Bira fabrikası (Senede 7.000 hektolitre kapasiteli)
2. Malt fabrikası (Senede 7.000 hektolitre biraya yetecek miktarda mal üretimi)
3. Buz fabrikası (Günde 4 ton buz yapma kapasiteli)
4. Soda ve gazoz fabrikası (Günde 3.000 şişe kapasiteli)
5. Deri fabrikası (Senede 14.000 deri işleyebiliyor)
6. Ziraat aletleri ve demir fabrikası
7. Biri Ankara'da diğeri Yalova'da olmak üzere 2 adet süt fabrikası
8. Biri Ankara'da diğeri Yalova'da iki yoğurt fabrikası
9. Şarap imalâthanesi (Yılda 80 bin litre şarap imaline elverişli)
10. İki taşlı, elektrikle işler bir değirmen.
11. İstanbul'da bulunan çiftlik fabrikasının % 40 hissesi
12. Orman ve Tekir çiftliklerinde her biri 15 ton kaşar, bin teneke beyaz peynir, altı yüz teneke yağ yapmaya elverişli imalâthane.

Umumî tesisat

a. İki tavuk çiftliği
b. Yalova'da çiftliklerde iki hususî iskele ve liman
c. Üçü Ankara'da, ikisi İstanbul'da beş satış mağazasının bütün tesisat ve demirbaşları.
d. Orman çiftliğinde hususî sulama tesisatı, küçük beton köprüler, yollar, içme su tevziat şubesi.
e. Yalova ve Tekir çiftliklerinde, su tesisatı, telefon ve elektrik tesisatı, hayvanat bahçesi.

Canlı umumî demirbaş

a. 13.100 baş koyun (kıvırcık, merinos, karagül, karaman)
b. 445 baş sığır (Simental, Hollânda, Kırım, Cersey, Görensey, Halep ve yerli ırklar)
c. 69 baş İngiliz, Arap, Macar ve yerli binek atı.
d. 2.450 baş tavuk.
e. 51 çoban merkebi.

Umumî cansız demirbaş

a. 16 adet traktör, 13 harman biçerdöver makinesi, bunlara ait edevatın tamamı.
b. 35 tonluk bir adet deniz motoru
c. 5 adet kamyon ve kamyonet
d. 2 adet binek otomobili
e. 19 adet binek ve yük arabası.

(Borak, Sadi; Bilinmeyen Yönleriyle Atatürk, İstanbul 1966, S: 94-97)

Atatürk'ün bağışladığı bu mal varlığının yanında ölmeden önce hazırladığı vasiyetnameden anlaşılan yüklüce bir para serveti de vardır. Atatürk'ün tek mi-

rasçısı vardı, o da kızkardeşi Makbule Hanım idi. Ancak 19.5.1932'de çıkarılan özel bir kanunla mirasını istediği gibi kullanma hakkını elde ediyordu (Kılıç Ali; a.g.e, S:59). Atatürk'ün ölümünden kısa bir süre önce notere de tasdik ettirdiği vasiyetnamesi şöyledir:

1. Nutuk ve hisse senetleri, şimdiki gibi İş Bankası tarafından nemalandırılacaktır.

2. Her seneki nemadan bana "hâsıl olan" nispetleri şerefi mahfuz kaldıkça "vefatlarına kadar" Makbule'ye ayda bin, Âfet'e sekiz yüz, Sabiha Gökçen'e altı yüz, Ülkü'ye iki yüz lira ve Rukiye ile Nebile'ye "şimdi olduğu gibi" yüz lira verilecektir.

3. Sabiha Gökçen'e "bir mesken tedariki için ayrıca" para verilecektir.

4. Makbule'nin "vefatına kadar" Çankaya'da oturduğu ev de emrinde bulunacaktır.

5. İsmet İnönü'nün çocuklarına yüksek tahsillerini bitirinceye kadar muhtaç olacakları yardım yapılacaktır.

6. Her sene nemadan mütebaki miktar yarı yarıya Türk Tarih ve Dil Kurumları'na tahsis edilecektir (Kılıç Ali; a.g.e, S:62-63)

Vasiyet edilen 100 lirayı küçük görmemek lâzımdır. Atatürk'ün mareşal olarak harp zamlarıyla beraber aldığı emekli aylığı 1931 senesinde 142 lira idi (Kutay, Cemal; a.g.e, S:201).

Atatürk'ten CHP'ye intikal eden İş Bankası hisse senetleri sonraki yıllarda tartışma konusu olmuştur. Bu senetlerin gelirlerinden faydalanma, sermaye artırımlarına katılıp katılmama gibi tartışmaları aktarıyorum:

CHP'nin 2. İş Bankası operasyonu

"Türkiye İş Bankası'ndaki yüzde 29'luk Atatürk hisselerini (2 trilyon 900 milyar) ele geçirmek isteyen

CHP, hazine tarafından sermaye artırımı sebebiyle İş Bankası'na ödenen 1 trilyon 681 milyar lirayı geri ödemeye yanaşmıyor.

CHP'de konuyla ilgili olarak aylardır formül aranıyor. 1982 yılından bu yana İş Bankası'nın sermaye artırımlarında, hisselerin Hazine adına kayıtlı olması sebebiyle, Hazine'nin ödediği bu paranın Türk Dil Kurumu (TDK) ve Türk Tarih Kurumu (TTK)'na yükletilmek istendiği öğrenildi.

Yargıtay kararıyla hisselerin mülkiyeti CHP'ye geçerken, bu hisselerin gelirlerinin TDK ve TTK'ya intikal etmemesi için CHP avukatı tarafından 6 ayrı dava açıldı. Ankara Asliye Hukuk ve Asliye Ticaret mahkemelerinde süren bu davalarda CHP Avukatı Erbaşar Özsoy ile TDK ve TTK avukatı Semih Ersoy arasında kıran kırana bir hukuk savaşı yaşanıyor. CHP avukatı son olarak, İş Bankası'ndaki Atatürk hisselerinin yok edilmek istendiğini iddia ederek, duruma acilen müdahale etmesi için Ankara 1. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde dava açtı.

Yargıtay kararı ile mülkiyetleri CHP'ye geçen ancak henüz CHP adına pay defterine kayıtlı olmayan yüzde 27.4'lük hisseler için Hazine'nin 1 trilyon 83 milyarı nakit olarak İş Bankası'na aktarması CHP yönetimini memnun etti. CHP avukatı, taleplerine anlayışlı yaklaşımından ötürü Hazine Müsteşarı Ayfer Yılmaz'a teşekkür etti. Dava dilekçesinde de, "dava konusu olmasına rağmen Hazine'nin, elindeki hisselerin sermaye artırımı bedellerini ödediği ve böylece Atatürk hisselerinin bu kısmının korunduğu" belirtildi.

Hazine'nin, 1982-92 yılları arasında kapalı olan CHP'nin yerine, sermaye artırmaları sebebiyle ödediği 598 milyar da dahil edildiğinde bugüne kadar bankaya toplam 1 trilyon 681 milyar aktardığı öğrenildi. Bunu geri ödemek istemeyen CHP'nin parti

adına kayıtlı yüzde 1.92'lik hissenin sermaye artırım bedelleri için ödemesi gereken 71 milyarı öncelikle Türk Dil Kurumu ve Türk Tarih Kurumu'na fatura etmeye çalıştığı ortaya çıktı. Bu formülün yargı organlarınca da benimsenmesinin "emsal" kabul edileceği, ardından söz konusu 1 trilyon 681 milyarın kurumlara yükletileceği ileri sürüldü.

CHP üzerine kayıtlı yüzde 1.92'lik hisseler için ödenecek 71 milyarın TDK ve TTK tarafından yapılması için önce İş Bankası Yönetim Kurulu üyeleri Ali Topuz ve Mustafa Timisi devreye girdi. 30 Mart 1995'te banka Yönetim Kurulu'na giren bu iki isim, banka ile bu kurumlar arasında mekik dokuyarak mahkemeye gitmeden olayı kapatmak istedi. Ancak TDK ve TTK yöneticileri söz konusu ödemeyi yapmalarının mümkün olmadığını bildirince, bu kez Hikmet Çetin'in imzasını taşıyan birer uyarı yazısı aldılar. Çetin yazısında, "71 milyarın hisse senedi gelirlerinden veya hisse sahibi olan kurum gelirlerinden karşılanmasından başka yol bulunmadığını" öne sürerek şöyle dedi:

"Türkiye İş Bankası'ndaki Atatürk hisselerinin sermaye payı içindeki oranının korunması ve hatta yükseltilmesi başta partimizin ve kurumlarımızın görevi olduğu açıktır. Bu önemli görev yerine getirilmediği takdirde giderek banka sermayesi içindeki payın düşeceği ve nihayet kaybolacağı da ortadadır." Çetin devamla, "Öncelikle bu yılki temettüler kullanılmak üzere, bankada hâlen mevcut 1500 adet hisseye ilişkin temettüler ve 1993 hisse senetleri nemalarının da sermaye artırımı hesabına mahsuben kullanılması için Banka Müdürlüğüne yazılı talimat verilmesini" istedi. Kurumlar adına Çetin'e cevap gönderen Avukat Semih Ersoy ise, Atatürk hisselerinin sermaye payı içindeki oranının korunması görevinin bu senetlerin mülkiyetine sahip

olan CHP'ye ait olduğunu belirterek, söz konusu ödemenin yapılmasını istedi.

Öte yandan, İş Bankası'nın 5,5 trilyonluk 95 yılı kârından TDK ve TTK ancak 9,5 milyarlık iki pay alabildi. Kârın bir trilyon 470 milyarlık bölümü banka sermayesinin 10 trilyona yükseltilmesinde kullanılırken, dağıtılması gereken 1 trilyon 800 milyarlık kârın henüz dağıtılmadığı, bu paradan TDK ve TTK'ya ne kadar aktarılacağının ise henüz belirsiz olduğu öğrenildi. 1982-92 dönemini kapsayan banka kârından bu kurumlara isabet eden 400 milyarlık gelirle ilgili dava ise Ankara 3. Asliye Ticaret Mahkemesi'nde sürüyor." (18 Temmuz 1995 -Zaman- M. Faruk Mercan)

İş Bankası'ndan CHP'ye tepki

"Türkiye İş Bankası'nda Hazine - CHP kavgası sürerken, bankanın Hazine Temsilcisi Ali Naci Tuncer, "Hazine, bir siyasî partinin Türkiye İş Bankası'nda tek başına hâkimiyetine izin vermeyecek" dedi. Tuncer, Türkiye İş Bankası'ndaki anlaşmazlığın, tamamen CHP'nin 3 olan Yönetim Kurulu üyeliğini 4'e çıkarma isteğinden kaynaklandığını söyledi. Tuncer, CHP avukatı Erbaşar Özsoy'un Atatürk hisselerine ilişkin görüşlerini cevaplarken, Hazine'nin, İş Bankası'nda, uzun bir süredir hem hissedar, hem de bankacılık sektörünün denetim ve kontrolünden sorumlu teşkilât olarak, üzerine düşen sorumlulukları büyük bir hassasiyetle yerine getirdiğini kaydetti. Tuncer açıklamasında şu görüşlere yer verdi: "Mahkemece henüz dün alınmış ve Hazine tarafından temyiz edilecek bir kararla ilgili, bağımsız Türk adaletini etkilemeye yönelik olarak sarf edilen sözlerin, bir siyasî polemik oluşturmaya yönelik olduğu aşikârdır. İş Bankası'ndaki anlaşmazlık, CHP'nin 3

olan yönetim kurulu üyeliğini, hiçbir haklı sebebe dayanmaksızın 4'e çıkarmak istemesinden kaynaklanmıştır. Hazine, İş Bankası'nda, bir siyasî partinin tek başına hâkimiyetine, bugüne kadar olduğu kadar, bundan sonra da hiçbir zaman fırsat vermeyecektir. İş Bankası'nda siyasî polemik, belirsizlik, yönetimde istikrarsızlık ile yönetim boşluğu meydana getirme çabalarına karşı Türk Hazinesi, yasalardan gelen yetkilerini gecikmesiz ve tereddütsüz olarak sonuna kadar kullanacak, böylelikle mevduat sahiplerinin ve küçük yatırımcıların menfaatlerinin gözetilmesi ve malî piyasaların istikrarını koruyucu tedbirleri alarak, bankanın yıpratılmasına imkân tanımayacaktır." (11.4. 1997 -Türkiye)

Geçmiş Soygunlar

Günümüzün suiistimal ve yolsuzluk âfâtı söylentilerine karşı "*uyanık*" olmak, bir de katlanmak için tarih okumaya karar verdim:

Bir kere çağımızın canlı canavar örümceklerinden bu suretle uzaklaşıyorum. İkincisi, *"yolsuzluk ve rezilliklere"* karşı uyanık olmam bir işe yaramıyorsa da, teselli buluyorum. *"Bak bak, yakın uzak mazide de varmış"* diyorum kendi kendime. *"Öyle geçmişin böyle geleceği olması da tabiîdir"* diye felsefe yapıyorum. Ama beynimde cirit oynayan cinler:

- *Aldatma kendini, hiçbir mazi, böyle korkunç bir geleceği hazırlayamazdı. Bu ölçüde âfâtlar zaten anadan doğmadır, sonradan olur zannetme,* diye dalgama taş atıyorlar.

Falih Rıfkı Atay'ın, Çankaya kitabını karıştırıyorum. *"Kuruluş Buhranları"* bölümü:

"Bir aralık, vaktiyle orduda politikacılık eden ve Gazi'nin hiç sevmediği bir eski subay, Ankara sokaklarında görünmüştü. Gazi:

- Ne işi var bu adamın Ankara'da? diye şüpheye düşmüştü. "Komisyonculuk için" dolaştığı söylenince bazıları:

- Davanın bütün zahmetlerini biz çekeceğiz, parasını onlar mı kazanacaklar? diye söylenmişlerdi.

Eğer devlette bir iş görülecekse, bu işten bir komisyon alınacaksa, Gazi'nin yakınları ve tanıdıkları dururken, bu kazanç neden kendilerinin de, rejimin de düşmanı olanlara kaptırılmalı idi?

İlk aferizm fesadı, Ankara'da iş takip etmeye gelenleri haraca kesmekle başlamıştır. Adam ya zayıf bakanlara sözlerini geçiren nüfuzlularla ortak olacaktı, yahut kazancından olacaktı...

Bir gün Hâkimiyet-i Milliye gazetesinde oturuyordum. Ankara'daki evimi kiralayan Çek sefiri beni görmeye geldi. Biraz hoşbeşten sonra dedi ki:

- Bizim Skoda firmasını biliyorsunuz. Bu firmanın Türkiye mümessili Sabur Sami Bey'dir. Bize söylediklerine göre, kendisinin siyasî nüfuzu olmadığı için firmanın işlerini yürütemeyecektir. Onun yerine siyasî nüfuz sahibi bir kimsenin bulunmasını bana yazdılar. Aklıma siz geldiniz. Gazi'nin arkadaşısınız. Gazetesinin başındasınız. Lütfen bu mümessilliği kabul eder misiniz?

... Rejimden hava parası vurmak hırsı, nüfuz satıcılarını o kadar bürümüştü ki, bir gün Atatürk'ün kızıp yanına sokmadığı bir şahısla nüfuzlu dostlarından biri arasında şöyle bir pazarlık yapılmıştı:

Dostu bir kolayını bulup o şahsı sofraya davet ettirecek ve sofrada bir kolayına getirip, Atatürk'ün elini öptürerek affettirecekti. Bu öpüşün ücreti on bin lira idi. Meseleyi duyan Şükrü Kaya'nın bir müdahalesiyle bu kârlı iş, son dakikada akim kaldı."

DÜŞMANI ÇATLATMAK İÇİN

TÜRKİYE'DE, DEVRİM pazarlamacılarının icat ettikleri ve benzeri dünyanın hiçbir yerinde bulunmayan bir düşmanlık vardır: *"Atatürk düşmanlığı"*. Bu düşmanlık, özel olarak imâl edilmiştir ki, Atatürk istismarları ile geçinenlerin para, mevki kazançları daha trilyonluk olsun. Yani birilerine "*düşman*" denilsin ki ona "*hayran*" geçinenler daha çok yüze çıksınlar. Facianın içine düşman kanı da karışınca saf seyircileri ağlatmak daha kolay olur, malûm.

Kendimi bildim bileli kişilere düşmanlık veya hayranlık denilen komplekslerden tiksinmiş, insan onuruna da aykırı bulmuşumdur. Şunu da anlayamam: Bir kişi, meselâ Atatürk, Fatih, Lenin gibi tarihleşmiş insanlara neden düşman olur? Hepsi, rollerini yapıp gitmişlerdir. Söz gelişi Atatürk'le bugünkü bir kimsenin ne alıp veremeyeceği olabilir? Kişilerin dalkavukları veya düşmanları, ancak onlar yaşarken mevcuttur.

"Atatürk'ün düşmanları hâlâ var" deniliyorsa, o düşmanları çatlatmak ve yok etmek için *"Atatürk'ü Koruma Kanunu"*nu mutlaka kaldıralım. Üzerinde-

ki tartışmaları da serbest bırakalım. Göreceksiniz o zaman ne düşmanı kalacaktır, ne de düşmandan bin beter Atatürk istismarcıları...

Türkiye Günlüğü dergisinin (Güz 1992) 20. sayısından aldığım şu "Atatürk'ün İtibarını İade Etmek" yazısı, bu hususun acele lüzumunu çok güzel anlatıyor:

"Şimdi Atatürk'ün itibarını hep birlikte iade etmek zorundayız. Ona isnat edilen bütün beşer üstü vasıflardan vazgeçerek, onun hakkında (ucuz siyasetin değil) tarihin ve sosyal ilimlerin verdiği imkânlarla sonuna kadar tartışarak, onu bürokraside yükselmenin ya da kazanılmış mevzileri korumanın aracı olmaktan çıkararak ve her şeyden önce eşi benzeri görülmemiş bir ayıp hâlinde hukuk mevzuatımızda hâlâ yer alan, 'Atatürk'ü Koruma Kanunu'nu yürürlükten kaldırarak bunu yapmalıyız. Artık Cumhuriyet tarihi ve Atatürk'ün şahsı, bazı yönleriyle alabildiğine istismar edilen, bazılarımızın tam bir sükût ya da hünerli çalışmalarla geçiştiriverdiği bir demagoji (ya da suskunluk) alanı olmaktan çıkarılmalıdır. Ne var ki bu hususta gereken siyasî iradenin, en azından bu yakınlarda gösterilebileceğine ihtimal verilmez. Sırf bu ölçüyle olsun, ne derece Batılı bir toplum olduğumuz ya da olmak istediğimiz hakkında sıhhatli bir yargıya varılabilir.

O zaman ne olur? Bazılarının sandığı gibi ne gökkubbe çöker, ne de Atatürk'ün hatırası derin bir yara alır; tam aksi olur: Atatürk daha inanılır vasıflarıyla tarihteki yerini alır ve bu vasıflarıyla Atatürk, şu anda 'izindeyiz, o ölmedi, yaşıyor' edebiyatı yaparak Atatürk'ü sevdiğini iddia edenlerden daha fazla insan tarafından, ama bu defa tam bir samimiyetle sevilir, anlaşılır ve değerlendirilir.

Belki yeri değil ama, burada Köroğlu'na izafe edilen meşhur bir fıkrayı hatırlatmak istiyorum. Kö-

Levent Şahverdi Arşivi

roğlu dağlarda dolaşırken bir gün keçilerini otlatan ihtiyar bir kadına rastlar. Kadın mütemadiyen, 'Köroğlu gözün kör olsun' deyip durmaktadır.

Köroğlu, kendisini tanımayan kadının yanına giderek, Köroğlu'na niçin beddua ettiğini, kendisine bir kötülüğü dokunup dokunmadığını sorar. Kadının cevabı maalesef hâlâ tazeliğini koruyup duruyor:

- Ne bileyim oğlum, herkes diyor, ben de diyorum!

Mustafa Kemal Paşa, İstiklâl Harbimizin ve bütün Cumhuriyet devrinin yönetici kadrosu için, hakikaten en çaplı, en zeki ve liderlik vasıflarını herkesten ziyade üzerinde cem'etmiş bir lider olarak beliriyor. Bu çok önemli gerçek, yetmiş seneden beri, bir 'Köroğlu gözün kör olsun' dikkatsizliği ile tekrar edilegeldiği için manasını ve etkisini gün geçtikçe kaybetmektedir. Onu 'tarih dışı' bir alana mahkûm etmek, hakikaten millete yer etmiş bir muhabbetle benimsenmesini engelliyor."

*
* *

"Atatürk'ü Koruma Kanunu" veya "Atatürk Aleyhine İşlenen Suçlar Hakkında Kanun" 25/7/1951 tarihinde kabul edilmiş 5816 numaralı kanundur. Kanunun ilk üç maddesi şöyledir:

"Madde 1 - Atatürk'ün hatırasına alenen hakaret eden veya söven kimse bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır. Atatürk'ü temsil eden heykel, büst ve abideleri veyahut Atatürk'ün kabrini tahrip eden, kıran, bozan veya kirleten kimseye bir yıldan beş yıla kadar ağır hapis cezası verilir.

Yukarki fıkralarda yazılı suçları işlemeye başkalarını teşvik eden kimse asıl fail gibi cezalandırılır.

Madde 2 - Birinci maddede yazılı suçlar; iki veya daha fazla kimseler tarafından toplu olarak veya

umumî veya umuma açık mahallerde yahut basın vasıtasıyla işlenirse hükmolunacak ceza yarı nispetinde artırılır.

Birinci maddenin ikinci fıkrasında yazılı suçlar zor kullanılarak işlenir veya bu suretle işlenmesine teşebbüs olunursa verilecek ceza bir misli artırılır.

Madde 3 - Bu kanunda yazılı suçlardan dolayı Cumhuriyet savcılıklarınca re'sen takibat yapılır."

5816 sayılı kanunun Mecliste kabulü sırasında yapılan konuşmalardan aktarmalar yapıyorum:

"Sinan Tekelioğlu (Adana milletvekili): Bu kanun, hürriyet-i kelâmı tamamıyla selbetmektedir (fikir açıklama hürriyetini tamamen ortadan kaldırmaktadır). Meselâ yarın, üniversitede inkılâp tarihi okutan bir hoca Atatürk'ün nutkunun haricinde bir şeyler söylerse mes'ul tutulacak mıdır?

Yusuf Azizoğlu (Diyarbakır milletvekili): İyiye iyi, kötüye kötü diyebilme, insanın en mukaddes hürriyetlerindendir. Hürriyeti yok eden bu kanun ise, Orta Çağ zihniyetinin, totaliter rejimin kanunudur. Mustafa Kemal'in bu milletin inanışları, âdetleri ve an'aneleriyle bağdaşmayan bazı hatt-ı hareket te bulunduğunu söylemek, realite icabıdır. Hele hele, demokratik bir zihniyetle onun devrini ideal kabul etmek imkânsızdır. Atatürk'ün bütün düstur ve görüşleri hatadan salim ve her türlü tenkit ve ıslah ihtiyacından münezzeh değildir. Mantık ve iz'an gösteriyor ki, böyle bir kanun her şeyden evvel hukuk mefhumunu, hukuk prensiplerini, fikir ve vicdan hürriyetini zedeler mahiyettedir.

Halide Edip Adıvar (İzmir milletvekili): Bu kanun, tarihten önceki Asurîlerin, Babillilerin insanları putlaştırdığı gibi, Atatürk'ü putlaştırmak istiyor. Atatürk'ü put hâline koyan bu kanun, inkılâpları âdeta müstehase (fosil) hâline getirecek ve tenkit hürriyetine mâni olacaktır.

Behzat Bilgin (İzmir milletvekili): Uzun zaman tek partili Cumhuriyet, vicdanlar üzerinde tahakküm, lâisizm, şef sistemi demokrasi olarak gösterilmiştir. Bu kanun, Atatürk'e hürmet bahanesiyle yine bunların ve benzer şeylerin korunması, yani hürriyetlerin tahdidinden başka bir şey değildir.

Selâhaddin Âdil (Ankara milletvekili ve İstiklâl Savaşı kumandanlarından): Fevkalbeşer ve lâyuhtî (insanüstü ve hatasız) bir kimsenin olacağına inanmıyoruz. Binaenaleyh, Mustafa Kemal Paşanın idarî, içtimaî, siyasî hataları bulunduğunu söylemek ve yazmak, demokratik rejimi benimsemiş olanlar arasında tabiî bir hak olmak lâzım gelir. Bu kanun, Atatürk'ün ef'al ve icraatı ve şahsı hakkında yazılan bazı şeyleri savcının hakk-ı takdirine bırakmak suretiyle tecavüzkâr, hakaretamiz ve tezyifkâr bularak cezalandırmayı kastediyor. Vatandaşı sarih ve doğru mütalâadan mahrum bırakmak suretiyle hakk-ı kelâmının milletten kısmen de olsa nez'ini (alınmasını) istiyor. Teessürle söylüyorum ki, 27 senelik devirde riyakâr birçok yazarlar, hatipler, şairler milletin gösterdiği feragat ve kahramanlığa hemen hiç kıymet vermeyerek tek şahıs için ulûhiyete kadar yükselen kasideleriyle gençliğe birçok yanlış kanaatler, hakikate uymayan fikirler aksettirmişlerdir. Bu kanunla tek parti rejiminin ve bu zihniyetin antidemokratikliğinin ortaya çıkmasına mâni olunacaktır. Birçok hakaik-i tarihiye [tarihî hakikatler] ketmedilmiş [gizlenmiş] veya tahrif edilmiştir. Bu kanun ensal-i âtiyeyi [gelecek nesilleri], pek çok dersler verecek, inkılâplara ve tecdid [yenilik] devrine dair bîtaraf yazılardan mahrum bırakacaktır. Hâlbuki Atatürk'ün hizmetleriyle beraber hem hatalarının, hem de noksanlarının millete açıkça anlatılması bir hizmet-i vataniyedir.

Said Bilgiç (İsparta milletvekili): Mustafa Kemal bir melek değildir. Onun da beşerî zaafları vardır. Hâlbuki böyle bir nokta üzerinde duracak bir tarihçi, bu kanuna istinaden cezalandırılabilecektir. 'Kemalist rejim' deniyor. Türkiye devletinin idare şekli cumhuriyettir. Kemalist devlet tabirinden ne anlaşıldığı merak-ı mucibdir. Türkiye'nin idare şekli olan cumhuriyetin, tek parti, tek şef ve ısmarlama meclis devrinin cumhuriyetiyle bir alâkası yoktur. Rejimlerin şahıslara izafesi ancak faşistlere yaraşır."

*
* *

"Atatürk'ü Koruma Kanunu" inşallah yürürlükten kalkar. Sırf Atatürk'ü kurtarmak için bunu çok isterdim; ama sanmıyorum. Nice çıkarlar güme gider. *"Çağ'a çıkarma"* ve *"devlet devirme"* şirketlerinin altı üstüne gelir.

Aşağıdaki Atatürk nitelemelerini, oraya buraya beyinsiz ajanlar sokup, onlara anlamsız şakalar yaptırtan, boşboğazlık ve kasıtla yalanları, iftiraları "orijinal haber" diye sokuşturan... Bu huylarından ötürü de nihayet batma noktasına gelen *Nokta* adlı derginin 22 Ocak 1989 sayısından (S. 62-63) alıyorum.

Burada çizilen Atatürk portresini, her çeşit hür düşünceye *"Atatürk düşmanı"* yaftasını yapıştırarak o istismar sayesinde mahracalar gibi yaşayan köşe yazarları ile her kattaki bilcümle "Atatürkçü" geçinenlere ithaf ediyorum. Ya bu soysuzlara ve Atatürk'e "*mason*" diyenlere de saldırsınlar, yahut Atatürk'ün adını bir daha ağızlarına almasınlar.

Kanunlar ve *irtica avcısı* sütunlar, falan zümreye veya büst kıran densize demediklerini bırakmasınlar da ilerici geçinen sahte yayınlara korkudan say-

gı ile baksınlar... Böyle bir ortamı şerefli ve âdil bulabilir misiniz?

"Nokta: Halide Edip, Kurtuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal'i desteklemişken, savaş sonrasında şiddetle karşı çıkıyor. Neden?

Cevap: Şöyle söylenebilir: Uzaktan Mustafa Kemal'e yakındı, yaklaşınca uzaklaştı. Çünkü, Mustafa Kemal başlangıçta yapay bir kahramandı. Mütareke döneminde bir kahramana ihtiyaç vardı. Bazı eller, Mustafa Kemal'i ön plâna itti. O zamana kadar Mustafa Kemal fazla bilinmeyen bir kişi olduğu için herkes Mustafa Kemal'de görmek istediğini gördü. Mehmet Âkif, Mustafa Kemal'de büyük bir İslâm savaşçısı hayal etti, Halide Edip ise büyük bir Batı misyoneri gördü. Mustafa Kemal ise sadece hızlı bir pratisyendi. Dolayısıyla, hem Mehmet Âkif, hem de Halide Edip hayal kırıklığına uğrayıp Mustafa Kemal'den koptular...

Kemal Paşa modern görünüşlü, üstün değerli, ünlü ve bir anlamda salon sahibi kadınlara hayranlık duyuyordu. Ancak bir erkek olarak taşra alışkanlıklarını aşamadığı için bu tür kadınları hemen hayal kırıklığına uğratıyordu. Bu nedenle, zengin bir İzmir burjuvasının kızını kendisine denk gördü ama bunu da yürütemedi. Nitekim Halide Edip türünden kişilikli ve Türkiye'de gerçekten nam sahibi ve serüven seven bir kadını tatmin etmesi mümkün değildi. Halide Edip, Mustafa Kemal'in taşralı erkek kişiliğine fazla gelmişti."

Kâzım Karabekir'in damadı Prof. Dr. Faruk Özerengin Atatürk'ü Koruma Kanunu ile ilgili şunları söylüyor:

"Böyle bir kanun olmamalı. Çünkü Atatürk, kanunla korunacak adam değil. Bir de bu bakımdan düşünmek lâzım meseleyi. Bugün diyoruz ki, 'Ata-

türk milletin sevgilisidir' ve öyledir. Peki bir de ecnebi gözüyle bakın, adam demez mi ki, 'Peki sizin bütün milletiniz bu zatı bu kadar seviyor, beğeniyor, biliyor. Peki niçin bunu kanunla koruyorsunuz? Korunacak tarafı mı var ki, koruyorsunuz? Atatürk'ü hâlâ istismar etmek isteyenlerin elinde bir kalkan, bir siper gibi bu kanun. Biz bir tarihî eser hazırladık, mahkemesi yıllarca sürdü. Bu kanun yakın tarihin bilinmesini engelliyor. Dolayısıyla bu tarihleri ele aldığın zaman Atatürksüz bir araştırma yapmaya imkân ve ihtimal yok. Atatürk'ün şerefi varsa, Karabekir'in de şerefi var."

Basının diğer kalemlerinden kanunla ilgili görüşler de şöyle:

"Atatürk'ün böyle bir kanunu tasvip edeceğini sanmıyorum. Kaldı ki, eğer böyle bir kanun çıkmasını isteseydi, zaten kendisi çıkarırdı. Sözü emirdi. Tek parti döneminde milletvekilleri de parti memurundan farksızdı. Meclis şeklen vardı. Böyle bir kanuna ihtiyacı olsaydı, sağlığında çıkartırdı. Kendisi için böyle bir kanun çıkartacağını sanmıyorum. O kadar küçük bir adam değildi. Onun adına hareket eden bazı 'Atatürkçüler' kadar küçük bir adam değildi Atatürk. İşte onlar, demin dediğim, Atatürk adına hareket eden 'Atatürkçüler'dir. Bugün belki etkileri az ama Atatürk'ün zamanında işi aşırı derecede yağcılığa vardırmışlardır. Resmen putlaştırmışlardır. Behçet Kemal diye bir adam vardı, iğrenç şiirler yazmıştır. Hatta o zamanın basınında Atatürk'ten bahsederken büyük 'O' harfiyle yazarlardı. Yani Allah'tan bahsediyor gibi. 'Odur yaratan' gibi aşağılık şiirler yazılmıştır. Hep bunları, Atatürk'ün çevresini saran namussuz ve üçkâğıtçı takımı yapıyordu."

Engin Ardıç

"Yüzümüz hep Batı'ya dönüktür, bazı şeylerin varlığını "Batılı olmak" ile açıklarız; ama Batı'da olmayan ve olması düşünülemeyecek bir şey bizde var: Bir kişiyi ve hatıralarını yasayla korumak... 5816 sayılı *"Atatürk'ü Koruma Kanunu"*, bu özelliğiyle, Türkiye'yi Dünya Rekorlar Kitabı'na sokabilir.

Sanıldığının aksine korumayla ilgili kanunu Atatürk'ün halefi olan İsmet İnönü ve CHP değil, ondan sonra gelen Demokrat Parti (DP) iktidarı çıkardı. *"Eşsiz kahraman Atatürk, vatan sana minnettardır"* sözlerinin sahibi İsmet Paşanın paralardan ve pullardan kaldırdığı Atatürk resimlerini yeniden devreye sokan da, başında *"Atatürk, seni sevmek bir ibadettir"* diyen Celâl Bayar'ın bulunduğu DP iktidarıydı. Atatürk heykellerine saldıran birkaç kişinin varlığı ve Bayar'ın yönlendirmesiyle, DP, bu kanunu çıkardı. *"Atatürk milliyetçiliği, ilke ve inkılâpları ve medeniyetçiliği"* gibi bilim dışı sözlerin Anayasaya sokulması ise, sol Kemalistlerin şimdilerde küçümsedikleri 1980 askerî darbesi liderinin eseridir.

Birinci Cumhurbaşkanı Mustafa Kemal Atatürk'ün korunmaya ihtiyacı var mı? Bu soru, geçmişte heykel kıranların, bugün de kişiliğine ve yaptıklarına eleştiri oklarını yöneltenlerin varlığı ileri sürülerek, *"Evet var"* biçiminde cevaplandırılabilir. Nitekim, *'Sol Kemalist'* kavramı içine giren bir çevre, yalnızca kanunun varlığını benimsemekle kalmamakta, şu sıralarda yazıp söylediklerine bakılacak olursa, kapsamını ve cezalarını yetersiz bile bulmakta... Dün, bir yazar, *"Atatürk'ün de hataları, aşırılıkları vardı"* diyen bir başka *'devrimci'* yazarı, *"Bu tutum, Cumhuriyet düşmanlarına ödün vermek değilse ne?"* cümlesiyle paylıyordu. (Milliyet, Oktay Akbal).

"Sağduyu sahipleri, özellikle 'çağdaş' olma gibi bir derdi bulunanlar ise, 5816 sayılı koruma kanu-

nunun varlığından rahatsızlar. Hürriyet Başyazarı Oktay Ekşi, geçen akşam, bir televizyon programında, *"Ben koruma kanununa karşıyım"* dedi. Onunla aynı görüşü paylaşan başkaları da vardır elbette. Ancak, sık sık olağanüstü ortamlara giren Türkiye'de, kanunun kaldırılmasını talep etmek gerçekten cesaret istiyor.

Devlet organlarının ayağa kalkmalarını *'doğal'* karşıladığımız sanılmasın. Devlet, böylesine basit ve küçük eylemlere kalkışmayacak kadar güçlü bir yapıdır. Bir kişiye ve onunla irtibatlı düşüncelere karşı çıkılması, devletin muazzam gücü düşünüldüğünde, önemsiz bir gelişmedir. Bizdeki aşırı tepkinin sebebi de esasen bu: Devlet ve organları, bir kişi ve onun olduğu söylenen düşüncelere fazla endeksli hâldedir. Kişinin yıpratılması, düşüncelerinin eleştirilmesi, bu endekslilik yüzünden, rejim sorunu hâline dönüşüyor bizde...

Galiba Türkiye'nin kalkınmasını ve gelişmesini engelleyen esas sorun da burada. Bütün dünya, gençlerini ileriye dönük, gelecek yüzyıla bakan bir çağdaşlığa göre hazırlıyor; geçmiş ancak geleceğin hızı ve motoru olduğu oranda önem taşıyor. Bizde ise, gençlerin yüzü geçmişe, 50-70 yıl öncesine dönük; tarihi 10 Kasım 1938'de dondurmuş gibiyiz. Böyle bir gençliğin, yüz ağartacak işler yapması, ülkeyi çağdaş uygarlığın ötesine ulaştırması nasıl mümkün olacak? Oysa, geçmişe demir atarak korunmak istenilen Mustafa Kemal, gençliğe bunun tam tersini öğütlemiyor muydu?

Türkiye, gelecek yüzyıla eğer gerçekten onurlu insanların yaşadığı bir ülke olarak girmek istiyorsa, her şeyden önce, kişileri kanunla korumaktan, gençlerini geçmişe takılı bırakmaktan vazgeçmeli."

Fehmi Koru

"SAHTE ve KALP ATATÜRKÇÜLER..."

ATTİLA İLHAN, ESKİ BİR yazısında: *"Kızlı erkekli delikanlılar geliyor, tartışıyoruz. Birisini küçümsemek istediler mi, dudaklarından aynı kelime dökülüyor: ATATÜRKÇÜ. Aslında küçümsediklerinin Mustafa Kemal'le ve onun savundukları ile ilgisi yok. 1950'den bu yana ülkemizde görmeye alıştığımız o, biçimsel Atatürkçüler yok mu?.. Jeeplerde Kemal Paşanın büstünü gezdirip halkı selâm vermek zorunda bırakan, işte onlar... Bu, giderek Atatürk'e karşı olunmasını olağanlaştırır."*

Demek ki, gençler ve her yaşta insanlar arasında "Atatürkçü" olup olmamak, olunacaksa, nasıl sahte değil de gerçek Atatürkçü olmak konuları hanidir tartışılıyordu. Yazıya da geçiyordu bu.

"Atatürk Nasıl Kurtulur?" başlıklı yazısında (Hürriyet, 10 Ekim 1993) Bekir Coşkun alaylı bir dille meseleye yaklaşmaktadır:

"Yakın tarihimizde birçok Atatürkçü'müz vardır...

27 Mayıs'ta Talât Aydemir, Cemal Gürsel'e soruyor:

"Paşam, Atatürkçü değil miyiz?.."

"Atatürkçüyüz..."

"Eeee... O zaman ne duruyoruz..."

Darbeyi, "Atatürkçülük" adına yaptılar, Gürsel Cumhurbaşkanı oldu...

12 Mart darbesini de "Atatürkçüler" yapmıştır...

"Atatürkçülük elden gidiyor" diyen Memduh Tağmaç, Faruk Gürler gibi "Atatürkçü" generaller, iktidara yerleşiverdiler... O zamanki TRT Genel Müdürü Musa Öğün Paşaya yazdıkları bir yazı aynen şöyle:

"Atatürkçülüğü kuvvetlendirin..."

Musa Paşa da Atatürkçü, ama Atatürkçülüğü nasıl kuvvetlendirecek?...

Radyo günde beş fasıl Atatürk'ün sevdiği "Estergon Kal'ası"nı çalmaya başlıyor... Ki Atatürkçülük kuvvetlendirilsin...

Gürler Paşa ise peşinden Cumhurbaşkanlığına aday...

Ve 12 Eylül...

Kenan Evren Paşa, arkadaşlarına "Atatürkçülük zayıfladı netekim..." dedi...

Sonra Evren Paşa Çankaya'ya çıkıp oturdu da, Atatürkçülük yine kuvvetlendi...

Silâh arkadaşları da kuvvetlice köşk bahçesindeki lojmanlara...

Turhan Feyzioğlu'nun, Sadi Irmak'ın, Ferit Melen'in adlarını da burada zikretmeden geçemeyiz... Onlar da "Atatürkçülüğü kuvvetlendirmek" için her darbe sonrasında Başbakanlık koltuğuna oturdular...

83'te bir başka "Atatürkçü'yü" görüyoruz.

Turgut Özal, aday olurken Evren'e, "Biz hakikaten Atatürkçüyüz... Bunu da ifade edeyim..." diyor...

Rahmetli, söylevlerinin içine bir-iki cümle "Atatürk" kuvvetlendiricisi korken, bir yandan da Ata-

türk'ün emaneti Cumhuriyet'in yerine İkinci Cumhuriyeti tezgâhlamıyordu değil...

Süleyman Bey de Atatürkçü'dür..."

Kendi aralarında konuşurken Atatürk için ağza alınmaz kelimeler kullanmaktan çekinmeyenler Atatürkçü oldu... Bunlar sahte Atatürkçülerdir ve yaratmak istedikleri sözüm ona Atatürkçülük de, kalp bir Atatürkçülüktür.

Sayın *Prof. H. Veldet Velidedeoğlu* da kendisi gibi "Atatürkçü" olan *Osman Nuri Çerman* adlı zatın *"Dinde Reform"* kitabına 1962 yılında yazdığı takrizde "sahte, kalp Atatürkçü"leri hicvetmektedir. Demek ki, herkesin Atatürkçü olamayacağına o da cevaz veriyor. Ayrıca *"şeriatçılar"* yani Allah'a, Peygamber'e inananlar *'Atatürkçü olamazlar'* görüşünü savunuyor.

Sormak gerek: Türkiye'de ferdin Atatürkçü olması eğer kanunla mecburî ise... *"Herkes Atatürkçü olmasın"* diyen bir hukuk profesörü neden tutuklanmamıştır? Ve Urfa Belediye Başkanı Halil İbrahim Çelik, onun *"Müslümanlar Atatürkçü olamaz"* fetvasına rağmen niçin tutuklanmıştır?

Atatürkçü olmak mecburî mi değil mi? Bunun Anayasadaki ve dünya hürriyet takvimindeki yeri neresidir? Şeriata yani İslâm'a bağlı olmak suç mu, değil mi? Değilse, Şanlıurfa'nın iki defa, kahir çoğunlukla seçtiği belediye başkanı bu ağır işlemlere neden muhataptır?

Yoksa, Urfalılar mı cezalandırılıyor? Değilse hiç ilgisi olmayan bir konuda Müslüman halkımızla Atatürk niçin çatıştırılıyor? Yani Türkiye'nin her makamını "sahte, düzenbaz, kalp ve çıkarcı Atatürkçüler"in tutması mı isteniliyor?

Bu gerçekten yobaz kafa ile *"çağdaşlık, demokrasi ve hatta Atatürkçülük"* iddiaları nasıl bağdaşabilir?

Buyurun şimdi birçok *"lâik"* hatta *"ilerici"* yazar, Halil İbrahim Çelik olayına isyan ile doğru ve na-

muslu makaleler yazdılar, birisi *"ben de Atatürkçü değilim"* diyor, ötekiler, "ben de" diye ekleniyor. Bir yüksek mahkeme üyesi *"Atatürkçü değilim, Müslüman'ım demek suç değildir"* diye yorum yapıyor.

Şimdi ne olacak? Bunların hepsini tutuklayacak mıyız? Yoksa *"sahte, çıkarcı, yol kesici ve fikir hürriyetini kundaklayan Atatürkçülerin (!)"* daha da çoğalmaması için didişmeye devam mı edeceğiz?

ATATÜRKÇÜLERİN ATATÜRK DÜŞMANLIĞI

"ATATÜRKÇÜ" GEÇİNEN BAZI saldırganların demokrasi, adalet, Millî Mücadele ve bilhassa Mustafa Kemal düşmanlıklarını ortaya koymak istiyorum. Bunlar millet ve devletimize büyük ziyanlar veren ve halkımıza küçümseyici sözlerle yaklaşan darbeci, yıkıcı kişilerdir.

Atatürk'ün temiz gölgesine sığınıp halkımızı müstemleke kulları gibi ezmeye ve soymaya kalkan bazı tertiplerin gittikçe kızıştığı görülüyor. *"28 Şubatçılar"* diyerek milleti ve devleti çiğneyen birtakım kuruntularla kendilerine üstünlük süsü veren bu sözde Atatürkçülerin küstahlıkları artıyor. Davranışları gittikçe *Atatürk düşmanlığı* denebilecek kötülüğe ulaşıyor.

Uyanık halkımızın *"yeni faşizm"* diyebileceğimiz bu küstahlıklara karşı cumhuriyetçi ve demokrat ölçülerle gerçek Atatürkçülüğü yeniden kurması gerekiyor.

Aksi hâlde kötü niyetli ve millî irade düşmanı bazı zümreler, çıkarcı yayın organları ve mafya de-

nilebilecek bazı kapitalistlerle iş birliği edeceklerdir. Bu "yeni faşizm" maddî ve manevî bütün değerlerimizi silecektir. Kasıtlı düzenbazlar, mazlum halkımızın başına açtıkları belâları artıracaklardır.

Atatürk'ü kullanmak isteyen bu tipler, demokrasimize, hukuk devletimize, hak ve hürriyetlerimize saldırılarını daha da çoğaltacaklardır.

Hürriyetten, adaletten ve demokrasiden korkarak milletimizin başında müstemleke faşizmi kurmak isteyen bu insanlara karşı TBMM mensupları ile gerçek aydınlarımızı açık savaşa çağırmalıyız.

Memleketimizde kavgalar çıksın diye koparılan yolsuzluk, faşistlik cinayetlerinin gittikçe azgınlaştığını görüyoruz. Bunun, devlet ve hükûmet adamlarınca da ifade edilen açık misalleri vardır:

1. Bütün medenî âlemin milletimize teveccühle Türkiye'yi Avrupa Birliği'ne sokmak aşamasına gelmesinden bu adamlar rahatsızdırlar. Çünkü gerçek demokrasi bunların halk düşmanı faşist saltanatlarını ortadan kaldıracaktır. Hak güneşi doğarsa kötülük yarasaları kaybolacaktır.

2. Beklenen A.G.İ.K. ve Helsinki zirvelerinde T.C.'nin Avrupa Birliği'ne katılması çabuklukla gerçekleşecektir.

3. Anayasa mahkemesi ve Yargıtay başkanı (A.Necdet Sezer ve Sami Selçuk) gibi üstün hukukçuların bildirileriyle ve üst devlet yetkililerinin onaylarıyla Anayasanın değişip yenilenmesi fikri genellik kazanmıştır. Türkiye, sivil bir anayasaya kavuşursa, keyfî darbeler hürriyet ve adaletimizi kolay kolay sarsamayacaktır.

*
* *

Bu anlamda gerçek mutluluk çok yakında olduğu için Türkiye'nin düşmanları telâşa düşmüşler-

dir. Kahraman Atatürk'ü kullanarak yeni oyunlara koyulmak zilletine düşmüşlerdir.

Bu sebeplerle değerli bir gazeteci profesör yazarın *"Kontr-gerilla"* ve *"gladyo"* usulleriyle öldürüldüğüne bile şahit olduk.

Yine Atatürkçü geçinenlerin kışkırttığı ve Cumhurbaşkanı ile Başbakanın da ayıpladığı çirkin adalet suiistimalleri görülüyor. Bu suiistimallere Devlet Güvenlik Mahkemesi savcılığı gibi çok sorumlu makamların bile adları karıştırılıyor.

Bir camide yapılan konuşmaları bahane ederek bazı basın mensuplarına yapılan mesnetsiz suçlamalar, tevkifler, kararsız salıvermeler sonra tekrar tutuklamalar, bütün dünyada çirkin akisler yapıyor.

Üniversitelerde okuyan genç kızlarımıza, başörtüsü bahanesiyle, bütün dünyayı hayretlere düşüren acayip zulümler ve eğitim dışı baskılar yapılıyor.

Bütün bu küçüklüklerin üstesinden gelmek için, ne yazık ki eğitimimizin büyük yapıcısı Mustafa Kemal Paşayı alet etmek cür'eti yürürlüktedir.

Dünyaca duyulup ayıplanan ve T.C. kanunlarına sığmayan bu pervasız faşistlikler, sebepsiz cinayetler, tevkifler ve zulümler milletimizin geleceğe olan güvenini sarsıyor. Sahte Atatürkçülerin, milletimize baskı, kabadayılık ve zulümleri, birçok tertip ve düzenler hâlinde sürüp gidiyor.

*
* *

Daha yakınlarda, bir dişçi prof'un, milletimize hakaret kastı ile Millî Mücadele'nin manevî lideri, İstiklâl Marşı şairimiz Mehmet Âkif'e sebepsiz saldırıları, ayrıca büyük ayıpları içermektedir.

Bu dahi bizi demokrasiden koparmak için uğraşan, Atatürk istismarcısı tiplerin marifetidir. Mille-

timizi yaralayan bu müstemleke memuru cür'etindeki kabalık, sahte Atatürkçülüğün iç yüzünü de bütün fecaatiyle göstermektedir.

General Yalçın Işımer'in, şüphesiz tek başına ve rastgele değil, kendine "Atatürkçü" dedirten hizipler adına söylediği sözler bu açıdan korkunçtur.

29 Eylül 1999 Çarşamba günü Dişçi Prof. Işımer, Gülhane Tıp Akademisinin açılış gününde: *"Atatürk'üm ve Türkçem"* diye bir konferans veriyor.

Önemsiz görünen bu hâdise resmî kıyafete sığınılarak millete, Millî Mücadeleye, mukaddeslere, Atatürk'e ve onun millî irade düsturuna karşı hakikî baş kaldırma, karşı koyma girişimidir.

Bu cür'et, Atatürkçülüğü fiilen yıkmak ve yerine faşist menfaat diktatörlerini getirmek isteyen demokrasi düşmanı zümrelerin küstahça bir düzenidir. Bunu yaptıranların bizi medenî dünyadan ve dolayısıyla Avrupa Birliği'nden koparmak peşinde oldukları kesindir. Aynı sebeple T.C. halkını mazisinden, kültüründen ve İslâm kimliğinden koparmak niyetleri malûmdur.

İstiklâl şairimiz Mehmet Âkif'le hiçbir ilmî ilgisi ve onun hakkında derkenarlara konacak bilgisi dahi olmayan bir zat, durup dururken GATA'da (hiçbir ilgisi de yokken) Mehmet Âkif'i ve hatta Peygamber Efendimizi küçültmeye cür'et eden bir nutuk veriyor. Bu nutkun adı ise *"Atatürk'üm ve Türkçem!'dir."*

Atatürk'ün Birinci T.B.M.M.'de *"İstiklâl Marşını"* ayakta alkışladığı Mehmet Âkif'e nasıl bir husumeti olabilir Bay Işımer'in? Ayrıca ""*dilimiz*"i anlatan bir konferansta "*Türkçemiz*"i asırlar boyunca en üstün şair ve edip gücüyle kullanan Mehmet Âkif'e hayranlıktan başka ne söylenebilir?

Hâlbuki dişçi prof., öğrencilerimize ders diye vermeye kalktığı bu konferansta istiklâl şairimizi aklınca yerden yere vurmaya çalışmaktadır. İnanılmaz bilgisizlikle Âkif'in bir "Arap milliyetçisi" olduğunu dahi söylemektedir.

Türkiye'yi söndürmek isteyen bazı kimselerin niyetlerini kaçamak ve çirkin dille açığa vuran uygunsuz tertiplere dil olmak nedendir?

"İstiklâl Şairimizi" bile bile hedef alan bu sözler elbette ki ancak İstiklâl Savaşımızı ve onun lideri Atatürk'ü de yıkmak hıncıyla olabilir.

Kısacası insana öyle geliyor ki bu konuşmada dile getirilen *"sözde Atatürkçülük"*, bulanık suda fesat balıkları tutmaya çalışıyor. Bazılarının İstiklâl Marşımızı kaldırarak yerine "Onuncu Yıl Marşı"nı ikame etme hazırlıklarının son aleti belki de Bay Işımer oluyor.

Son yıllarda demokrasi ve adaletimizin karşısına diktikleri "28 Şubat" sürecinin can çekiştiğini görüyorlar. Devletimizin, medenî ve demokratik ülkeler arasında yeni anayasası ile itibar sağlayacağından korkuyorlar. İstiklâl Marşı ve onun şairi gibi Kurtuluş Savaşımızın öz anlamı olan varlıkları dahi yok etmek cür'etine kalkıyorlar. Bu kara niyetlere sözcülük görevinin bir general profesörce yapılması daha da acıdır.

Aynı zamanda Tıbbiyeli öğrenci ve subaylarımıza Atatürkçülük dersi vermeye kalkan bir zatın sözleri, bütün memlekette ve basının sağduyulu kesimlerinde acı yansımalar bulmuştur. Bu konuda Hürriyet yazarı *Ertuğrul Özkök*'ün 29.9.99 tarihindeki yazısından işte bölümler:

"Gülhane Askerî Tıp Akademisi'nin açılış dersini veren Prof. Dr. Tuğgeneral Yalçın Işımer'in yaptığı konuşma ile ilgili bir şeyi merak ediyorum.

Türk Silâhlı Kuvvetleri bütün seremoni ve törenlerin şeklî unsuruna çok dikkat eder.

Acaba Genelkurmay Başkanlığı, bu konuşmanın metnini daha önceden görüp onaylamış mıydı?

Ben bu tür konuşmalarda üslûba çok dikkat edilmesi, polemikçi üslûplardan kaçınılması gerektiğini düşünürüm.

Her şeyden önce şunu merak ediyorum. Acaba bir komutanın, Türkiye'nin geçmişine mal olmuş, üstelik İstiklâl Marşı'nın sözlerini yazmış bir şairle ilgili polemiğe girmesi yararlı mıdır?"

Tuğgeneral'in, Mehmet Âkif'e İstiklâl Marşı mısralarına ve özellikle İslâm Peygamberi Hz. Muhammed'e yönelen yakışıksız sözleri hukukçularımız arasında da yankılar bulmuştur. Nitekim Hatay Cumhuriyet Savcısı *Ali Karcı*'nın bu konudaki suç duyurusu gazetelerde yayımlanmıştır:

"28.9.1999 Pazartesi günü GATA'nın açılışı nedeniyle Prof. Dr. Tuğgeneral Yalçın Işımer, konuşmasında Bedir Savaşı'nı küçümseyerek, dolaylı şekilde Peygamberimiz Hazreti Muhammed'e ve doğrudan doğruya İstiklâl Marşımızın millî şairi Mehmet Âkif'e hakarette bulunmuştur.

Bu olay yüzde doksan dokuzu Müslüman olan Türk milletinin millî ve manevî değerlerini zedelemiştir. Yukarıda ismi geçen şahıs, yaptığı konuşmada Türk halkını suç işlemeye tahrik etmiş olup, bu şekilde T.C.K'nın 312. maddesine muhalefet etmiştir. Ben bir Türk ve Müslüman olarak bu şahıs hakkında suç ihbarında bulunuyorum. Gereğinin takdir ve ifası saygıyla arz olunur. 5.10.1999"

Bizce asıl önemli cihet, Işımer'in, üstelik Atatürk'ü sebepsiz yere koruyormuş(!) gibi görünerek (ve bundan parsalar umarak) mukaddes değerlerimizi "yıpratmak" kastıdır. Bunu da Türk milletini

sömürge gibi görüp yumrukla ezmek isteyenlerin sözcülüğü için yapmaktadır.

Komünistler, ihtilâlciler, vurgun peşindeki kapitalistler adına bu tahrikler, demokrasiye ve mukaddesata yapılmış saldırılardır.

*
* *

Maalesef 27 Mayıs 1960'dan sonraki darbe yıllarında halkımıza göz açtırmayan faşist bir propaganda hâlâ devam ediyor. Şimdi dahi *28 Şubat cuntacıları* demokrasiyi yıkma uğrunda birilerini söyleterek mevki kapmaya çalışıyorlar.

Bir zamanlar, Türkiye'ye sosyalizmi getirmek için Sovyetçi cuntalar kurup asker-sivil ihtilâller yaptıran hainlikler de aynen böyleydi. Nitekim yazar *Hasan Cemal*'in *"Kimse Kızmasın Kendimi Yazdım"* adlı itiraflarında bu hâller ibretle okunuyor.

Ama Atatürk'ü kullanan Rusçu cuntaların ihanetlerine artık son verilmelidir. *Ahmet Taner Kışlalı*'nın öldürülmesi üzerine o kitabı ele alan şairimiz *Yavuz Bülent Bâkiler*, onların asla değişmeyen taktiklerini şöyle anlatıyor:

"Hasan Cemal, başında kavak yelleri estiği yıllarda nasıl komünist olduğunu yazıyor. Ordumuzu yeni bir darbenin içine çekebilmek için, Doğan Avcıoğlu'yla birlikte çıkardıkları Yön ve Devrim dergilerini anlatıyor. Uluç Gürkan'la Ankara Orduevi önünde nasıl el bombası atacaklarını, sonra da bunu "gericilerin, ordu ve Atatürk düşmanlarının" üzerine nasıl yıkacaklarını itiraf ediyor. Hasan Cemal'i okuyunca görüyoruz ki, Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde, Marksist bir öğrenci olan Mustafa Kuseyri, yine Marksist bir arkadaşı tarafından öldürülmüştür. Ama Devrim dergisi, Kuseyri'yi, faşistlerin katlettiğini yazmış, bir

büyük nümayiş hazırlamış ve bunun için cübbeli profesörleri bile sokağa dökmüştür."

*
* *

Dişçi Prof. Işımer'in Mehmet Âkif'e karşı ortaya koyduğu mesnetsiz ithamları işte ona benzer zümrelerin şartlandırmaları ile yaptığını düşünüyoruz.

Cevaba değmez bulduğumuz bilgisizlik hatalarının cetvelini, Âkif için yazılmış 160 kitapta nasıl olsa bulacaksınız.

*
* *

Kavga arayan kasıtlı söylendirmelerin asıl nitelik ve mahiyeti yukarda belirtildiği gibidir. Bu Prof'un Atatürk'le, istiklâl şairimiz Mehmet Âkif ve demokrasinin kalesi olan Birinci TBMM'ye nifak sokma teşebbüsüdür. Biz onları, mecburen düzelteceğiz.

Yıllardan beri *"İslâmî görüşte"* olduklarını ileri süren bazı çevreler, *Çanakkale Şehitleri* şiirindeki bir beyte takılıyorlar:

"Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor "Tevhîd"i.
Bedr'in aslanları ancak bu kadar şanlı idi."

Sayın Prof. bu densizliği onlardan alarak fakat onların aksine bir itiraz yolu tutturuyor.

Onlara göre Peygamberimizin yönettiği ve putçuları yok ettiği mukaddes Bedir Gazvesi, ne kadar büyük ve şanlı olursa olsun Çanakkale kahramanlarının savaşlarına benzetilemez. Bu prof. ise, aksine *"Çanakkale Şehitlerini, Bedir aslanlarına benzetmek, şehitlerimizi küçültmek olur"* gibi bir başka garip iddiadadır.

Oysa, burada "*tevhid*" yani bütün İslâmlığı kurtarmak bakımından bir benzetme (teşbih) söz konusudur. Âkif, Bedr'in Aslanları, yok edilmek kastıyla

putperestlerin üstüne geldikleri İslâmiyet'i nasıl kurtardılarsa, Çanakkale Gazileri de, son Boğaz Harbi'nde Türk ve İslâm'ı yutmaya gelen *"tek dişi kalmış canavar"*ı püskürtmek suretiyle hem Türk'ün birliğini, hem de dolayısıyla İslâmiyeti kurtarmıştır, diyor.

Âkif, millî duygularının yüceltici coşkunluğunda, Çanakkale'nin İslâm-Türk şehitlerini Bedr'in aslanlarına benzetmekle yetinmiyor. Hatta İslâmiyetin en kutsal timsali olan KÂBE'yi de şehit Mehmetçiklerimizin başına mezar taşı olarak dikiyor. Sonunda, Peygamber'in onlara açılan kollarını dahi şehitlerimize cennet kucağı yapıyor:

"Sen ki İslâmı kuşatmış boğuyorken hüsrân
O demir çemberi göğsünde kırıp parçaladın.
.....
Ey şehit oğlu şehit! İsteme benden makber
Sana âğuşunu açmış duruyor Peygamber."

*
* *

Çanakkale Şehitlerine adlı mucize şiiri, duyarak, bilerek hakkıyla okumamış biri, elbette onun Türk-İslâm ruhunda dalgalandırdığı üstün lezzeti kavrayamayacaktır. Şehit ve gazilerimizin can pahası fedakârlıklarla kurtardığı yurdu düşünmeden kendince karalamak ise ukalâ şovenleri taklit eden prof.lara yakışır.

Zaten *Bedir ruhu* taşıyan Müslüman Mehmetçiğin mi yoksa Tevhid'i (İslâm birliğini) sağlayan Peygamber aslanlarının mı daha üstün olduğunu düşünen basit kavmiyetçilik, Âkif gibi bir şaire yakışmaz.

Öğrencilerimize, dersten öte, Âkif düşmanlığı telkini yapmakla görevlendirilmiş hissi veren Prof. Işımer'e göre Mehmet Âkif, *"Bedir Savaşında 500 kişi ile çarpışan 250 bedevî Arap'la dünya uluslarına karşı destanlar yazan Mehmetçik'i bir tutuyor"*muş.

Yine bu zatın iz'anına göre, *"Âkif'in düşünce evreni Bedir Savaşının ötesine gidememiş."*

Mehmet Âkif'in, hatıra ve değerlendirmelerini, hayatları boyunca süren hayranlıklara dayanarak yazan, samimî Atatürkçü *Mithat Cemal*'in 500 sayfalık "Mehmet Âkif"" kitabını keşke bu zata okutabilseydik. Atatürk'le İnönü'nün gazetelerinde uzun yıllar başyazar olan Emin Erişirgil'in Mehmet Âkif'i anlatan ilmî, felsefî kitaplarını bu dişçi prof'a bir okutan olsa idi ah...

Birisi de hocalık yapıp bu istiklâl şairimizin büyük dünya bilgini (kuduz aşısını bulan) Pasteur hakkındaki yazılı kanaatlerini buna okutsaydı, bu zat Mehmet Âkif'in düşünce evrenini belki anlardı.

Işımer'in, Âkif'teki manevî imanı kavraması tabi imkânsız. Bedir mucizesinin maddî yanını kavraması da çok zor. Çünkü ancak 250 - 500 gibi rakamlarda arıyor büyüklüğü.

Oysa, Atatürk hayranlığını(!) bahane ederek şehit ve gazilerimize saldıran bu zat üstelik Mustafa Kemal Paşaya da ters düşüyor. Çünkü Mustafa Kemal, Bedir Gazilerini ve onun Tanrı Elçisi Kumandanını, bambaşka hayranlıkla değerlendirmiştir. Çünkü, büyüklükleri de, küçüklükleri de takdir etmek için Mustafa Kemal gibi *adam olmak* şarttır.

İnönü'yle birlikte, Türkiye'ye demokrasiyi getiren, din bilgini Başbakan Prof. Şemseddin Günaltay, Gazi'nin Bedir Gazvesi hakkındaki kanaatini "Atatürk ve Din Eğitimi" adlı bir kitapta şöyle anlatıyor:

"Atatürk... Beni kolumdan tutarak masanın başına çekip parmağını bir noktaya dikti. Bu kendi elleriyle çizdikleri bir askerî harita idi ve Hz. Muhammed'in büyük Bedir Cengi'ni adım adım gösteriyordu. Hz. Muhammed'e ve onun peygamberliği kadar büyük askerî dehâsına hayran olan Sakarya (Çanakkale) galibi Mustafa Kemal, Bedir galibini gök-

lere çıkarırken, "Onun hak peygamber olduğundan şüphe edenler, şu haritaya baksınlar ve Bedir destanını okusunlar" diye heyecanlandı. Ata'nın son sözü şu olmuştu: "Hz. Muhammed'in bir avuç imanlı Müslüman'la mahşer gibi kalabalık ve alabildiğine zengin Kureyş ordusuna karşı Bedir meydan muharebesinde kazandığı zafer, fâni insanların kârı değildir. Onun peygamberliğinin en kuvvetli delili işte bu savaştır!"

Işımer'in içindeki, İstiklâl Marşı, Çanakkale, Bedir ve Peygamber husumetine sebep olanlar, onu daha korkunç yanlışlıklara da sürüklüyorlar. Nitekim Gülhane Akademisi'nde tarihe hakaret olan şu yalanları da aktarmıştır:

"Âkif', önce Atatürk'e rica edip Kur'an'ı Türkçeye çevirmek dileğinde bulunmuş (böyle bir şey yok), sonra güya yine bu amaçla Ezher Üniversitesine giderek rektör M. Rıza Raşit'e danışmış. Rıza Raşit (güya) güçlü bir Arap milliyetçisi olduğu için ona (sanki Âkif çocukmuş gibi) "Kur'an Türkçeye çevrilemez. Türkçeye çevirmek çabasında bulunanlar Arap indinde dinsiz ve kâfirdirler" öğüdünü vermiş... Sonra (güya) Mehmet Âkif, "Kur'an'ı Türkçeye çeviremeyeceğini Atatürk'e bildirerek Ata'nın ricasını kırmış."

Bu sözler, baştan sona kasıtlı uydurmalarla, büyük şairi karalayan düzmecelerle doludur.

Mehmet Âkif, Kur'an'ı çevireyim diye Mustafa Kemal'e elbette *"ricada bulunmamıştır."* Ama, Atatürk'ün Kur'an tercümesini, çok hürmet ettiği Mehmet Âkif'e ısmarlattığı doğrudur

Âkif, Mısır'da bulunduğu yıllarda Kur'an'ı çevirmeye itinalarla başlamış ve yüce heyecanlarla onu tamamlamıştır.

Ancak, bitirmesine rağmen bir daha gözden geçirmek lüzumunu (ilmî ve dinî haysiyet ve hassasiyeti olduğu için) duymuştur. Fakat 1936'da hastala-

narak sevgili İstanbul'una dönmüştür. Dönerken de yanında bulunan değerli bilgin zata *"Eğer dönebilirse, bu çok sevdiği Kur'an meâlini yeniden gözden geçirip basılmasına izin vereceğini, yok eğer vefat eder de dönmezse bu tercümeyi yakmasını rica etmiştir."*

Prof. dişçi, konuyu iyi bilsin diye yazıyorum: Çünkü Mehmet Âkif, Kur'an'ın kendi yaptığı bu çeviri ile ibadete konulması ihtimalinden korkuyordu, onun için son üslûbunu vermeden ve Atatürk'le görüşüp güvence almadan basılmasını istemiyordu.

Sayın Işımer'in yanlış bilgilere yaslanmasını kınıyorum. Kur'an'ın Âkif gibi bir üstat eliyle Türkçemize kazandırılmamasına hayıflandığını da hiç sanmıyorum. Biz, Âkif'in dil ve üslûbuna hayran olan edebiyatçılar ise Türkçemiz, öyle bir şaheserden mahrum kaldığı için, doğrusu çok hayıflanıyoruz.

"Arap milliyetçiliği" bahsinde de, Bay Işımer'in korkunç bilgisizlik hatalarını düzeltmek zorundayız. Çünkü bir Prof. olarak, değerli gençlerimize doğruları söylemekle yükümlü bir öğretmendir:

"Fikr-i kavmiyeti tel'in ediyor Peygamber" diyen Mehmet Âkif, her türlü ırkçılığa, kavimciliğe, Musevî kavminin vurgun uzmanlarınca yaşatılan çıkarcılık kuruluşu olan Masonluğa ve benzeri menfaatçi ilkel hizipleşmelere de karşı idi. Çünkü Allah ve insan sevgisiyle doluydu.

İslâm ve Batı âlemindeki şöhretinden ötürü, "Arap milliyetçisi" dediği *"Rıza Raşid"*, Âkif'e Arap milliyetçiliği telkin etmeye cür'et değil şairimizin huzurunda lâf bile edemezdi... *"Arap milliyetçiliği"* bir yana Âkif, İstiklâl Marşı'nda, Türk milletine derin sevgi ve güveninden ötürü, büyük Allah'a seslenirken bile, *"Kahraman ırkıma bir gül, ne bu şiddet bu celâl"* diye, en karanlık günlerde, milletimize ümit ve azimler sunmuştu.

Mehmet Âkif, Millî Mücadelenin manevî lideridir. Birinci TBMM günlerinde İslâmî süsü verilerek tarihlere geçen isyanları hatırlayınız. Yurdumuzun bazı yörelerinde zuhur eden o isyanları bastırmak için Atatürk'ün gönderdiği insanlar, Mehmet Âkif ve Hüseyin Avni Bey gibi seçkinlerdi. Bu olayları merhum *Tarık Buğra*'nın *"Küçük Ağa"* ve *"Firavun İmanı"* (romanın kahramanları Mehmet Âkif, Hüseyin Avni ve Hasan Basri Beylerdir) adlı romanlarında geniş şekilde bulacaksınız.

Sayın Işımer, lütfen Âkif'in, Birinci TBMM'nin ve Atatürk'ün tarihlerini dikkatle okuyunuz... Öğrencilerinize dürüstlük borcunuzu ödeyiniz. Atatürk düşmanlarına karşı çıkıp, onlardan tiksinerek, gerçek Atatürkçülük şerefine dönünüz.

"ATATÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ ve APO"

"*ATATÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ*" DE "*Atatürkçüler*" gibi, kâr peşindeki nüfuz tacirleri tarafından özel olarak çıkarılmış bile bile yanlış bir tabirdir.

Çünkü "*milliyetçilik*" tektir ve sadece *"Türk milliyetçiliği"* tamlaması ile izah edilebilir. Fransız milliyetçiliği, Çin milliyetçiliği olur da, *Victor Hugo* milliyetçiliği, *Mao Çetung* milliyetçiliği olmaz.

Nasıl ki Gökalp milliyetçiliği, Atatürk milliyetçiliği, Erol Güngör milliyetçiliği demek de yanlıştır.

Böyle saymak ve böyle yazmak, milliyetçiliği bölmektir. Meselâ Atatürk'ün veya Gökalp'ın, Türk milliyetçilerinden ayrı, başka kafa ve zihniyette olduklarını sinsice telkin etmeye çalışmaktır.

Oysa, dediğim gibi, her milletin milliyetçiliği gibi, Türk milliyetçiliği de tektir. Tarih boyunca bir milletin değerlerini, geleceğe bakış tarzını ve kutsal bildiği şeylere olan saygısını ortaya koyar.

Bu, bütün dünyada kabul edilen ilmî milliyetçilik tarifidir. Buna bakar ve bu sağlam ilmî görüşü dillendirirsek bundan 14 asır önce yaşamış (720'ler)

Bilge Kağan'la, 1938'de vefat etmiş Atatürk'ün milliyetçilik anlayışının benzeştikleri görülür:

İşte Bilge Kağan şöyle diyor:

"1. Türk halkı, "Vatanlı millet idim, vatanım şimdi hani? Kime vatan kazanacağım ben" dermiş. "Hâkanlı millet idim, hâkanım hani? Hangi hâkana işimi gücümü vereceğim?" dermiş. Böylece söyleyip Çin hâkanına düşman olmuş.

2. Türk Oğuz beyleri, millet işitin! Üstten gök basmasa alttan yer delinmese, Türk milleti, ilini töreni kim bozabilir?

3. Vardığın yerde eline geçen şu oldu: Kanın su gibi aktı. Kemiğin dağ gibi yığıldı. Bey oğlun kul oldu. Temiz kız çocuğun odalık oldu...

4. Babam hâkan, on yedi erle dışarı kaçmış. "Dışarı yürüyor" diye haber işitince, şehirdeki dağa çıkmış, dağdaki inmiş. Derlenip yetmiş er olmuşlar. Tanrı güç verdiği için babam hâkanın askeri kurt gibi imiş. Düşmanı koyun gibi imiş.

5. İçi aşsız, dışı giyimsiz, zayıf çaresiz millet üzerine oturdum (tahta çıktım.) Küçük kardeşim Kül Tigin ile sözleştik: Babamızın, amcamızın kazandığı milletin adı sanı yok olmasın diye Türk milleti için gece uyumadım, gündüz oturmadım. Küçüğüm Kül Tigin ve iki şad (şehzâde) ile ölürcesine çalıştım.

6. Küçüğüm Kül Tigin merhum oldu. Ben yas tuttum. Görür gözüm görmez, bilir bilgim bilmez gibi oldu... Kişi oğlu hep ölümlü türemiş."

Mustafa Kemal de, *"Büyük Nutuk"*unda aşağı yukarı aynı mücadeleler, fedakârlıklar ve bir kurtuluş savaşı üzerinde durup milletine ve beylerine öğütler vermektedir.

Atanın bilinen sözlerini tekrarlamaya lüzum görmüyorum.

O hâlde şu çıkarcı Atatürkçüler(!), gözlerini kırpmadan yakın tarihimizi tahrif edenler neden hangi maksatla uydurdular bu "Atatürk milliyetçiliği" lâfını?

Bunların, Türk milletinin kafasında boza pişirmek, dinimizi ve millî değerlerimizi bozmak peşinde oldukları iyi biliniyor. Bu düzmece tabirden de ancak bu bozgunculukları anlaşılıyor.

Nitekim milleti hor görmek ve ezmek için kullandıkları "Atatürkçüyüz" sözleri nasıl uydurma ve samimiyetsiz ise, "Atatürk milliyetçiliği" lâfıyla da aynı şeyi yapıyorlar. Bununla da kasıtlı kargaşalık ve fesat üretiyorlar.

Ayrıca yapmak istedikleri şey, bilhassa gençlerin kafalarını bulandırmaktır. Atatürk konusunda olduğu gibi milliyetçilik bahsinde dahi gençlerimizin, aydınlarımızın ve fikir adamlarımızın birleştikleri bir tek nokta bırakmamak onların amacıdır. Nasıl ki:

"Atatürkçülük nedir?" diye sorduğunuzda; her kafadan bir ses geliyorsa, Atatürk milliyetçiliği şeklinde yaptıkları tamlamada da aynı kötü kasıtlı şaşırtma oyunbazlığı vardır.

Bunlar size, yüzlerce tarif ve eylem gösterirler. Ama hiçbirisi gerçekten Atatürk'e ait değildir. Binlerce birbirini tutmaz "Atatürkçülük"ler çıkarırlar karşınıza ama hiçbirisi ilme ve gerçeğe dayalı Atatürk vak'ası olmayıp kasten uydurulmuş entrikalardır.

İstiklâl Harbimizin ruhu olan "*kahraman*"ı, Cumhuriyet'in kurucusunu, vatanı kurtaranları idare eden gönüllü cevheri bu tarif ve anlatışlarda hep gizli ve bulanık bırakıyorlar. Her anlama gelecek biçimde karıştırıyorlar. "Kahraman"ı mahvetmek için

bilhassa abartma ile putlaştırıp tanınmaz hâle getiriyorlar. Bu milleti yaşatmak, yüceltmek için çırpınan büyük yürekleri gençlerimize unutturmak ya da başka türlü göstermek derdindeler.

Türkiye dışındaki 300 milyon Türk'ü tutsaklıktan kurtarmak için geceleri uyumayan, millet ve insan sevgisi dolu Gazi'yi onların kaypak ifadelerinde asla bulamazsınız.

O ki, Ergenekon demiş, Fatih'e hayran olduğunu söylemiştir... 1934 yılında *İsmail Habip*'in *"Tuna'dan Batı'ya"* kitabında yer alan Belgrat yazısı okunurken sofradakilerden birinin Fatih aleyhinde ileri geri konuşması üzerine sinirlenerek *"Sus, Fatih kim, sen kim? O büyük adamın ismini abdest al da ağzına öyle al"* diyen; daha eskilerde 1923'te Konya'da bir konuşmacının Fatih için "conquérant" demesine ve Mustafa Kemal'i Fatih'e benzetmesine kızarak *"Ben Fatih değil sadece milletimin kurtulmasına çalışmış bir adamım"* diyen Mustafa Kemal... Sözde "Atatürk milliyetçileri", onun Ergenekon için gördüğü canlı rüyaları, şehvet dolu yabancı masallarla değiştirmişlerdir. Tûran rüyasını, Atatürk'ün gözleriyle yeniden görmek isteyen mefkûreci genç fikir ve düşünce adamlarını tabutluk işkencelerine koyup mahvetmişlerdir.

Osmanlı yüceliğine ve Fatih'in İstanbul'u ilim ve maneviyatla fetheden çağlar üstü icatçılığına çok defa hayranlık beyan eden Gazi Paşayı da *"Osmanlı düşmanı"* diye sapıkça yorumlamaktan utanmamışlardır.

Yani Mustafa Kemal'in cihanı saran ülkülerini dahi akıllarınca ters yüz etmişlerdir. Milletimizin geleceğini, Osmanlı geçmişindeki şerefli ihtişamda görüp sevinen Kemal Paşanın ufuklarını dahi, kendi hayalsiz ve duygusuz gövdelerinin boyutlarına indirmişlerdir.

İşte "Atatürk milliyetçiliği" diyerek Türk'ün "ideolojik değil" hayatî ve ilmî yaşama düsturu olan milliyetçiliğini de böylece, kendi çıkar ve politikalarına alet etmek derdindedirler. Bu sebeple:

Aynı bulanıklığa, seviyesizlik ve kargaşalığa atıp boğmak istiyorlar. Bunun için gençleri bölücülüğe ve tarih tanımazlığa sürüklüyorlar.

İslâmiyet düşmanlığına, Batı hayranlığına, yabancıların kültür müstemlekesi olmaya şartlanmışlar bir kere. Yabancı dilli üniversiteler köleliğine bizi itiyor, bunu da, vicdanları (varsa) hiç sızlamadan "Atatürk milliyetçiliği" diye yutturuyorlar.

Atatürk milliyetçiliği lâfını türetmekten maksatları, görülüyor ki, fesat ve çıkarcılıktan ibarettir. Bu ise asla Atatürkçülük değildir. Yaptıkları çok şey gibi uydurmadır. Milliyetçilik gibi yutturmaya kalktıkları ise hem millete, hem de Gazi Paşaya kasıtlı kötülüktür.

Bildiğiniz gibi Atatürkçülük ve "Atatürk milliyetçiliği" yalanı sırf gerçek milliyetçiliği bozmak, şahsiyetsizleştirmek ve kendi çıkarlarına göre kullanmak oyunudur. Kendi menfaatlerini Atatürk adıyla ulvîleştirip dokunulmaz hâle getiriyorlar.

Öyle ki... Türkiye'mizde muhakeme edildiği günlerde APO (Abdullah Öcalan) dahi: *"Ben zaten Atatürk milliyetçisiyim"* demek cür'et ve akıldaneliğini kaçırmıyor.

Otuz bin kadar Türk ve Kürt çocuğunun, kadın ve erkeğinin canına kıyan ve bütün dünyada Türk varlığına düşman olanların gözbebeği kesilen bu Apo da "Atatürk milliyetçisi" ise artık ne denir? Demek ki yalan ve şirretlikleriyle onu bile kandırıp cesaretlendiren bu sözde Atatürkçülerdir.

Nitekim uydurulan bu "Atatürk milliyetçiliği(?)" yalanının Mustafa Kemal'e ve milliyetçiliğe ne ölçüde büyük hakaret olduğunu, ilmine ve şerefine ha-

karet sayan *Prof. Toktamış Ateş*'in bu küstahlığa isyan ettiğini gazeteler yazıyor. Haberi:

"Apo'nun da Atatürkçülük istismarına soyunması Prof. Toktamış Ateş'i kızdırdı." Ateş, "Apo'ya bile istismar imkânı sağlayabilecek derecede Atatürk'ü ve Atatürkçülüğü çıkarları uğruna sömüren sözde Kemalistlerden utanıyorum", dedi başlığıyla veren Akit gazetesi şöyle devam ediyor:

"PKK'nın elebaşısı Abdullah Öcalan'ın, önceki günkü duruşmada, *"Atatürk milliyetçisiyim"* iddiasında bulunması, Kemalistleri birbirine düşürdü. Tanınmış Kemalistlerden Cumhuriyet yazarı ve İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Toktamış Ateş, *"Apo'ya bile kullanmak imkânı sağlayabilecek derecede Atatürk'ü ve Atatürkçülüğü istismar eden, Atatürk üzerinden rant sağlama hesapları yapan sözde Kemalistlerden utanıyorum"* dedi.

Atatürk ve Atatürkçülük istismarının had safhaya ulaştığına dikkat çeken Toktamış Ateş: *"Düşünebiliyor musunuz, devletin arazisine kaçak yapı inşa etmiş bir vatandaş bu kanunsuzluğunu sürdürebilmek, belediyenin yıkım ekiplerini caydırabilmek için eline bir Atatürk posteri alabiliyor. Belediye memurlarına, Atatürk posterini göstererek, "kaçak binamı yıkarsanız, bu bana değil Atatürk'e yapılmış bir hareket olur" diyerek aba altından sopa gösteriyor. Kanunsuz eylemini, Atatürk'ü kalkan yaparak meşrulaştırmaya çalışıyor. Apo'nun yaptığı da bundan farklı bir şey değil"* diye konuştu. (Akit, 5 Haziran 1999)

Fakat ne garip şeydir: Tanınmış Kemalist Prof. Ateş dahi, uydurma Atatürkçülerin düzenbazlıklarını ve bunun toplumumuza, devletimize verdiği ziyanları görüp yakınıyor... Üzülüyor ve böyle hilekârlardan yaka silkiyor. Silkiyor ama Apo'nun "Ata-

türk milliyetçisi" olduğunu yine de kendi yorumunca tekrarlıyor. Her hâlde bir ağız alışkanlığı ile tarih boyunca var olan milliyetçiliği neye benzeteceğini bilemiyor.

Öbürlerinin dahi Apo gibi Atatürk ismini onursuzca kullanmaya cesaret ettiklerini, bunun ise milletimize, Atatürk'e ve milliyetçiliğe ne korkunç kötülük olduğunu fazla umursamıyor.

Prof. Ateş, işte o alışkanlıkla kendi kendisini şöyle yalanlıyor:

"Apo'ya inanmıyorum. Ancak Türkiye'deki farklı etnik grupların Türk kimliği altında birlikte yaşamalarının Atatürk milliyetçiliği ile mümkün olabileceğine inanıyorum. Söyleyen adam (Apo) yanlış ama, söyledikleri doğrudur. Özde Atatürkçü olmadıkları hâlde Atatürkçüyüm diye piyasada dolaşanların hâllerini gülünç buluyorum." (Akit, 5 Haziran 1999)

Bu lâfları söyleyerek ister istemez, Apo'nun kasıtlı yalanlarını hoş görüyor ve teşvik ediyor Sayın Prof. Ayrıca öteki "Atatürk milliyetçi(!)"lerinin de milleti mahvetmek pahasına Apo benzeri istismar yaptıklarını Sayın Ateş düşünmüyor. Bu tutumuyla asıl milliyetçiliği mahveden düzenbazlıkları meşrulaştıran Kemalist prof.'a şunları sormak şart oluyor:

1. Türkiye'de farklı etnik grupların Türk kimliği altında toplanıp devletler, imparatorluklar kurmalarının tarihimiz boyunca kaç defa gerçekleştiğini bilmiyor musunuz? Yani Selçuklular devrinde bu sizin uydurduğunuz ve resmîleştirdiğiniz Atatürk milliyetçiliği mi vardı?

2. Asırlar boyunca, Selçuklu, Osmanlı ve Cumhuriyet'i kurup yaşatan ve onları *"Türk varlığı"* etrafında toplayan manevî gücün İslâmiyet olduğunu ne zaman kabul ve ikrar edeceksiniz?

3. "Farklı etnik grupları" tanımak için bu ülkenin aydını, hocası olarak hangi konuda gayretiniz geçti?

4. "Bütün bu unsurları (etnik grupları) tek millet hâlinde yaşatan ve yaşatmakta olan düşünce ve inanç İslâmiyet'tir" dersek ilme aykırı mı düşeriz yoksa günaha mı gireriz?

Hakikat böyle olduğu hâlde onu neden kabul etmiyorsunuz? Sizin de hisseniz bulunan bu aldatmacalardan her zaman yeni istismarcı Apolar çıkabileceğini düşünemiyor olamazsınız.

Burada konuyla ilgili *Musa Anter*'den birkaç cümle almayı faydalı buluyorum:

"Anadolu insanının, özellikle Türk'le Kürt'ün zararına olacak bir görüş ileri sürmüyoruz... Kürt'ün Türk'ten ayrılması, bağımsız ve ayrı bir devletin kurulması, kesinlikle söz konusu değildir."

Sayın prof.un "farklı etnik grup" demesine rağmen bakın Mustafa Kemal Atatürk, *Küfrevîzade Şeyh Baki Efendi*'ye yazdığı 4 Mart 1922 tarihli mektupta ne diyor:

"Umumî Harp esnasındaki temas ve münasebetlerimizin hâsıl eylediği kardeşlik ile zatıâlilerini daima hatırlamaktayım.

Bütün milletin düşman ve ecnebi tesir ve baskılarından kurtulması için bugün devam eden gayretler arasında, zatıâlilerinin de mühim bir hissesi vardır. Vatan hizmeti uğrunda muhacirliği göze alarak, bizimle beraber karargâhta ömür geçirmeyi göze alan zatıâlilerinin şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da memleketin kurtuluşuna ve birliğin sağlanmasına dönük çalışmalarda aynı hararet ve arzu ile devam eyleyeceği şüphesizdir.

Ortak vatanî gayretlerimizin başarısına mani olmak ve memleketi parça parça kısımlara ayırarak hepimizi birbirimize düşürmek suretiyle millet ve memlekete felâket getirmek isteyen düşmanlar, bi-

lindiği üzere ortaya bir "Kürdistan" meselesi çıkarmışlardı.

Düşmanların bu isim altında parlak vaatlerle devam eden zehirli teşvikleri ile bazı cahil insanları aldatmak için bugün dahi çalışmakta oldukları görülmektedir.

Nüfuzunuzun geçerli olduğu bölgede bütün memleketi mahvetmek maksadıyla ortaya çıkan bu çeşit teşvikleri ortadan kaldırarak, memleketin mutluluğu yolundaki hizmetlere keremiyetle devam buyurulmasını rica ederim.

Buradan bazı arkadaşlar da aynı maksatla çalışmak üzere o havaliye gönderilmişlerdir. Gözlerinizden öper ve muvaffakiyet temenni eylerim efendim.

TBMM Reisi
Mustafa Kemal

Atatürk milliyetçiliği mi, yoksa sadece milliyetçilik mi? Aşağıda göstereceğim gibi bu, adalete de intikal etmiş bir konudur. M. Lâtif Oğuz, Sivas İl Millî Eğitim Müdürüdür. 16.10.1975 günü Sivas İlköğretim Müdürlüğünde ilkokul müdürleriyle toplantı yapmaktadır. Konuşmalar sırasında bir okul müdürü özellikle ve biraz da kasıtlı olarak Atatürk milliyetçiliğinden bahsedince Millî Eğitim Müdürü; *"Şahıs milliyetçiliği olmaz. Milliyetçilik bir tanedir, Atatürk de en büyük Türk milliyetçisidir, prensip ve ilkeleri vardır"* der.

Bir kaşık suda fırtına koparmak isteyenler işe dört elle sarılırlar.

5816 sayılı Atatürk'ü Koruma Kanununa muhalefetten adı geçen hakkında dava açılır. Dava sonucunda verilen karar şudur:

T.C.
SİVAS
ASLİYE CEZA MAHKEMESİ
Esas No: 1975/699
Karar No: 1976/381

GEREKÇELİ HÜKÜM

CMU No	: 1975/1839-594
Hâkim.	: Rıdvan Alkan 14679
C. Savcı Yrd.	: Enver Erbakan 20699
Kâtip	: Melek Çamayaz 378
Davacı	: Amme.
Sanık	: M. LÂTİF OĞUZ : İsmail ve Emine'den olma, 1930 tashih doğumlu Elâzığ Ağın ilçesi nüfusunda kayıtlı hâlen Sivas Millî Eğitim Müdürü. Evli, altı çocuklu, sabıkasız. T.C. İşlem. Vek. Av. M. KARABAĞ, Ş. ŞEKER.
Suç	: ATATÜRK KANUNUNA MUHALEFET.
Suç tarihi	: 16/10/1975

Atatürk Kanununa muhalefet suçundan sanık, yukarıda açık kimliği yazılı M. Lâtif Oğuz hakkında yapılan açık yargılama sonunda.

GEREĞİ DÜŞÜNÜLDÜ: Her ne kadar sanığın suç tarihinde kendi başkanlığında Sivas İlköğretim Müdürlüğünde ilkokul müdürleri toplantısında Atatürk milliyetçiliği hususunda *(Ben Atatürk Milliyetçiliği diye bir milliyetçilik tanımıyorum. Kişi milliyetçiliği olmaz Türk milliyetçiliği vardır. Atatürk prensip ve ilkeleri vardır)* demek suretiyle Atatürk'ün hatırasına hakaret ettiğinden bahisle 5816 sayılı kanun gereğince tecziyesi istemiyle mahkememize kamu davası açılıp ve yapılan son tahkikat sonunda sanığın işbu sözleri söylediği dosya münderecatından anlaşılmış ise de, mahkememizce istinabe olunan İstanbul 4. Asliye Ceza Mahkemesince seçilen Doç. Dr. Erol (?), Asistan Dr. Erdener Yurtcan ve

Prof. Dr. Yılmaz Altuğ'dan kurulu bilirkişi kurulunun verdiği ve mahkememizce benimsenen dosya arasındaki rapor mündericatına göre sanığın söylediği işbu sözlerin milliyetçiliğin bir eleştirisi niteliğinde olup Atatürk hatırasına hakaret unsuru taşımadığı ve sanığın Atatürk'ün hatırasına hakaret kastı olmadığı gibi hakaret kastı ile de söylemediği anlaşılmış, sonuç ve kanaatine varılmıştır, bu sebeplerle sanığın beraatine karar verilmesi gerekmiştir.

HÜKÜM: Bu nedenle sanığın maddî ve manevî unsurlar itibarıyla oluşmayan müsnet suçtan BERAATİNE, kanun yolu açık olmak üzere, sanıkla vekillerinin yüzlerine karşı, iddia makamını temsilen C. Savcı Yrd. Enver Erbakan'ın huzuruyla ve isteğe uygun olarak alenen verilen karar açıkça okunup usulen tefhim edildi. 29.6.1976

Kâtip 378
İmza

Hâkim 14679
İmza
Mühür

İşbu karar tarihi
itibarıyla kesinleşmiştir. 02.7.1976

Başkâtip
İmza
Mühür

"KAHRAMAN"I YIKMAK İÇİN YAKIŞTIRMALAR

ÇOK HAYIFLANARAK İLERİ süreceğimiz bir kötülük de Atatürk'ü putlaştırma ve hatta "*tanrılaştırma*" cinayetleridir. Çünkü *"Kahramanı, asıl putlaştırdığınız zaman öldürürsünüz"* gerçeğini herkes bilmektedir.

*"Putlaşan Atatürk"*ü çocuklarımıza ustaca telkin edip çıkarlar sağlamak, menfaat ve imtiyazlarını da iyice haklı, hatta kutsal göstermek için Cumhuriyet boyunca, onun büyüklüğünü sömürmüşlerdir. Putlaştıran efsaneleri, masalları ve olağanüstü menkıbeleri bu yüzden uydurmuşlardır. Türk tarihi ve yakın tarih, yalan ve uydurmalarla donatılmıştır. İlkokul, ortaokul, lise "İnkılâp Tarihi" ders kitapları, çocuklarımızın beyinlerini yıkamak, insanlarımızı doğru düşünmekten uzaklaştırmak için inanılmaz saçmalıklarla dopdoludur. Pek çok kitaplarda, en ciddî sanılan yazılarda, övgülerde, sözde hatıralar ve raporlarda bile "millî kahraman Atatürk"e sihir, büyü, keramet ve olağanüstülükler kondurulmuştur.

Maalesef hain kasıtlarla, değerli Gazi'ye, sömürgen Atatürkçü'ler, birçok saçmalıkları yakıştırdılar.

Bu şeytanî övgüleri yererek anlatacağız ki çirkin içgüdü ve amaçları da anlaşılsın.

Çoğu gülünç ve yüz karası olan bu düzmecelerle, onların kendilerine "Atatürkçü" dedirterek halkımız, öğrencilerimiz üzerinde ağalık ve nüfuz sağlamaya kalkmaları bilgisizlik ve saflıklarından değildir. Tam tersine, çokbilmiş, kurnaz ve sömürgen oluşlarındandır.

Bunun için Atatürk'ü "*kullanarak*" başa geçiyorlar. (Bu tabir için özür dilerim ama ne yazık ki gerçeğin ta kendisidir.) En basit ve yeni misal: 18 Nisan 1999 seçimlerinde dahi Mustafa Kemal Paşanın sürekli ve çok kaba biçimde politikaya karıştırılmasıdır.

Bu karıştırma ilkelliğinde o kadar ileri gidiliyor ki Atatürk, tarihe ve demokrasiye zıt yalanlarla güya övülüyor. Hatta onu küçültmeye varacak düzenbazlıklarla Atatürk göklere çıkarılıyor. Meselâ Mustafa Kemal sadece tek partinin adamı ve mensubu olarak gösteriliyor. Cumhuriyet'in kurucusu, tek partinin sloganlarını savunan bir altı ok destekçisi, hatta partizanı gibi harcanıyor.

İstiklâl Savaşımızın öncüsü olan Gazi'yi, ille de bir partiden göstermek, herkes bilir ki asla manevî bir bağlılık, vatanî bir özveri meselesi değildir. 1950'lere kadar tek parti olarak Türkiye'de, dikta, soygun ve şer sultasını sürdürmüş bir hizbin, Ata'yı ve devlet imkânlarını hâlâ sömürmek teşebbüsüdür.

Ülkenin bütçesine ve *"Ata'nın mirasına"* el koyanlar 1960'tan sonra dahi, demokrasimiz aleyhine, ihtilâller, darbeler yaparak ağalıklarını devam ettirdiler.

Çok şey gibi, "Atatürk" adını dahi milletimizden gasp edip, kendi babaları gibi kullandılar. Bu sebeple maddî-manevî her şeyimize "tesahhüb etmelerinde" (yani hile ve zorla sahip çıkmalarında) zerre kadar feragat ve safdillik aranamaz.

Bugünlerde CHP'nin İş Bankası'ndaki mirası yine çok konuşuluyor. Dolayısıyla yiyici birtakım "Atatürkçüler" Türkiye'yi elde tutmak için onu putlaştırıyorlar. *"Biz, Ata'nın mirasçısıyız"* övünmelerine karşı, *"Siz Ata'nın manevî mirasçısı filân değilsiniz. Siz resmen Mustafa Kemal'in tekmil Çanakkale ve Millî Mücadele gazileri ile birlikte kazandığı şerefli şehitler mirasını paraya veya nüfuz zorbalığına değiştiren miras yiyicilersiniz"* diyen ıstıraplı sesler geliyor.

Mustafa Kemal'e yeniden musallat olmalarına ve onu *"putlaştırarak"* büyüye, sihre, mantık dışılığa kurban etmelerine gönlümüz razı olmuyor. Bu istismara örnek olarak iki önemli partinin liderleri arasındaki tartışmayı görelim.

Evet, Cumhuriyet'in kurucusu Mustafa Kemal'i, bugüne kadar samimiyetsiz övgülerle yükselterek partilerine kâr sağlayan bazı liderler, son seçimlerde dahi onu özel tehditler için kullandılar. Büyü, sihir ve metafizik lisanıyla Ata'yı överken, siyasî rakiplerini bir çeşit *"Atatürk kâfiri"* ilân ediyorlar. (18 Nisan seçimlerine 10 gün kala) ANAP lideri Sayın Mesut Yılmaz ile CHP lideri Sayın Deniz Baykal arasında geçen şu safsataya bakın.

Gazi Mustafa Kemal Paşanın şöhretini sömürmek maksadı ile seçim meydanlarında Ata'yı kullanan nüfuz kavgasıdır bu. Aşağıda vereceğimiz siyasî tartışmalar bir siyaset değildir. Artık tarihe malolmuş bir seçim öncesinde siyasî parti liderlerinin Atatürk'ü nasıl siyasî malzeme yaptıklarını göstermek istiyorum.

5 Nisan 1999 tarihli bütün gazetelerde, radyo ve TV'lerde haberini bulursunuz:

"ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, dünkü seçim gezilerinde CHP lideri Deniz Baykal başta olmak üzere tüm siyasî parti liderlerini topa tuttu.

Levent Şahverdi Arşivi

FP'nin Allah'ın dinini, CHP'nin de Atatürk'ü kullanarak oy toplamaya çalıştığını belirten Yılmaz, "Atatürk kalkıp bugün Baykal'ın yaptıklarını görse CHP'yi kapatırdı" dedi.

CHP lideri Baykal'ın da, *"Ben Atatürk'ün partisiyim"* diyerek oy istediğini ifade eden Yılmaz, vatandaşlara, *"bunlara dikkat edin"* uyarısında bulunarak: *"Allah'ın dininden, Atatürk'ten medet umuyorlar. Ancak size ne yapacaklarını söylemiyorlar. Milletin hafızasını zayıf sanıyorlar"* dedi.

Özellikle CHP liderini sert dille eleştiren Yılmaz, Baykal'ın CHP'nin barajı aşabilmesini sağlamak için Atatürk'ten medet umduğunu ileri sürdü. Yılmaz, *"Atatürk, bugün Anıtkabir'den kalkıp Baykal'ın yaptıklarını görse CHP'yi kapatırdı. Bugün yaşanan siyasî ve ekonomik sıkıntıların temelinde Baykal'ın uydurma gerekçelerle, sırf kendi çıkarı için hükûmeti düşürmesi ve Atatürk'ü kullanması ibretle görülecek manzaradır"* diye konuştu.

Ertesi gün, CHP lideri Deniz Baykal dahi, Gazi'yi aşırı biçimde istismar etmenin hatta o konuyu bağnazlığa vardırmanın dik âlâsını başardı.

Rakibi olan Yılmaz'ı Atatürk'le devirmeye çalışan Baykal, bahsettiğimiz konuda, kendisinin *"dinde irtica"* diye kullandığı itham ve istismarların her çeşidini yaptı. Düpedüz *"resmî asabiyet dilini"* kullanarak saydı döktü. Mesut Yılmaz'ı, binlerce Ardahanlı önünde suçladı.

6 Nisan 1999 tarihli Radikal'de bu haber önce şu başlıkla verilip sonra şu tarzda kaleme alınmıştır:

"Siyasî partiler, seçim meydanlarındaki söz düellosuna şimdi de Atatürk'ü malzeme yaptılar. ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın, *"Atatürk, Anıtkabir'den kalkıp da Baykal'ın yaptıklarını görseydi CHP'yi kapatırdı"* sözleri, CHP lideri Deniz Baykal'ı kızdırdı.

Baykal, Kars, Ardahan ve Artvin'de düzenlediği mitinglerde ANAP lideri Yılmaz ile Başbakan Bülent Ecevit'in Atatürk ve CHP'ye ilişkin sözlerine sert yanıt verdi. *"CHP'nin güçlendiğini"* ileri süren Baykal, CHP'ye yönelik eleştirilerin de bundan kaynaklandığını ifade etti. Baykal, *"CHP'ye saldırmak moda oldu. Liderler iktidar oldukları son iki buçuk yılın hesabını vereceklerine CHP'ye saldırıyorlar. Çünkü yüreklerine CHP korkusu düştü"* dedi.

CHP'nin devamlı yükseldiğini belirten Baykal, şunları söyledi: *"İki şeyden korkuyorlar. Biri Atatürk, diğeri de CHP. Yüreklerinde iki korku var. Sen ne büyüksün Atatürk! Ölümünden 61 yıl sonra Türkiye'de siyaset yapan bazılarında senin korkun var. Çünkü Atatürk onları 18 Nisan'da çarpacak. Atatürk ile oynamak tekin değildir. Bir ayağı tarikatta, bir ayağı da çete ve yolsuzlukta olanların Atatürk'ün adını ağızlarına almaya hakları yoktur"*

Atatürk istismarı hâdisesinde, tıpkı, *"yobaz ve mürteci"* dediklerine hücum eden bir ifade ile nasıl saldırdıklarını iyi kavrayabilmek için lütfen bu haberleri dikkatle okuyunuz. Bu tartışmada, iki liderin kullandıkları tabirlere de iyi bakınız:

Türkiye'nin büyüğü lâik Atatürk için Sayın Yılmaz, bir çeşit *"öldükten sonra dirilmek"*ten söz ederek: *"CHP, Atatürk'ü kullanarak oy toplamaya çalışıyor... Atatürk, bugün Anıtkabir'den kalkıp Baykal'ın yaptıklarını görse CHP'yi kapatırdı"* diyor. Bu sözleri tıpkı her şeyi kâfirlikle karalayan, ısrarlı bir *"mürteci"* gibi söylüyor.

Hele Sayın Baykal'ın, Yılmaz'a karşı hakaretlerini, fanatizm, irtica ve sömürü kelimeleriyle açıklamak dahi az gelir:

"Atatürk'le oynamak tekin *değildir... (Bu gibilerin) Atatürk'ün adını ağızlarına almaya hakkı yok-*

tur."... Bunlarda Atatürk korkusu var. Çünkü Atatürk onları 18 Nisan'da çarpacak."

Size bir daha rica ile soruyorum: "*Çarpmak*" ne demektir? Atatürk gibi lâik ve müspet bir lider için "çarpmak" gibi "cinlerle" ilgili kelimeleri kullanmak 21. yüzyıla girerken bir siyasî tartışmada nasıl kullanılabilir?

Lâik ve müspet Atatürk'ü bu çeşit abartmalarla, tamamıyla din menkıbelerinin velileri havasına sokuyorlar. Dalkavukça ve samimiyetsiz sözde şiir ve yazılara her yerde (bu kitabımızda ve Temellerin Duruşması 1'de) rastlanacaktır. İşte onlardan şair kılıklı birisi:

"Mustafa Kemal'in, bütün olanlardan başka yepyeni esaslara müstenit olarak (dayanarak) halk ettiği (Tanrı gibi yarattığı) yeni Türk devletini ve Türkler için mâdâmülhayat üssülhareke (hayatlar boyu hareket düsturu) olacak. Büyük içtimaî programı yani büyük Türk inkılâbını göz önünde bulundurmak ve onun içindir ki Mustafa Kemal'i fevkaddehâ (dehâ üstü) olarak tanımak lâzımdır:

Muhammed büyük bir mürşit,
Aristo âlemşümûl bir filozof,
İskender muhteşem bir asker,
Bismark yaman bir siyasî,
Lenin dehhâş bir inkılâpçı
Danton sehhâr bir hatip,
Ve fakat Mustafa Kemal bir fevkaddehâ'dır.

Çünkü o, Muhammed'den ve Aristo'dan, İskender'den ve Bismark'tan vücut bulmuş ve bütün bunlardan başka da kadîm (eski) ve mûcizekâr (mucizelere sahip) Türk milletinin sulbünden halkolunmuş bir varlıktır." (Hasan Tahsin, "Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve Halkı G. M. Kemal, Akşam Matbası,

1933) Yazıyı aldığım kitap, "Bir Başka Açıdan Kemalizm", Aburrahman Dilipak, sh: 390)

Yukarıdaki gibi samimiyetsiz ve âdeta cahil bir kişinin dinî konulardan söz edişine benzer abartılar yazık ki kitaplar dolduruyor. Bunun gibi ve o havada yazılmış daha yüzlerce eser, kitaplıkları doldurmaktadır.

Bu çeşit, sihir, büyü ve safsatalar söylemek suretiyle halkı aldatmayı çok iyi başaran *Necla Çarpan* isimli bir hanımı da burada hatırlayalım:

Diyebiliriz ki 1960 ve 1970'li darbe yıllarında bu hanım, *"Öte Âlemden Atatürk Sesleniyor"* adlı eserle tanındı. Çarpan, burada *Atatürk*'ten ve *Mevlâna*'dan *"mesaj"*lar aldığını iddia ediyordu. Yüksek mevki sahibi sivillerden ve darbelerde büyük komutanlık makamları tutan askerlerden birçok kimseyi de buna inandırıyordu. Veya o büyükler *"Atatürk nüfuzu"*nun büyüsüne ve zorlamasına kapılarak Çarpan'a inanmış görünüyorlardı. Necla Çarpan'ın bu büyü ve keramet dolu tebliğ, bildiri ve mesajları bazı komutanlık makamları ve hatta bakanlıklarca, devlet dairelerine dağıtılıp (bazı uyanık karşı koymalar olmakla beraber) satılıyordu.

Atatürk ile Hz. Mevlâna'nın *"öte dünyadan"* ona gönderdiği(!) Türkiye'nin nasıl kurtulacağına dair *"mesaj"*larla o yıllarda, genç bir yazar olarak ben de ilgilendim.

Rahmetli Necla Çarpan, eserlerini yazıp da bizim bürokratlara ve Atatürkçülere sattırdığı yıllarda kitabını övenler de vardı. İstanbul gazetelerinde *Refi Cevat Ulunay, Kadircan Kaflı* gibi üstatları dahi kerametine inandırmıştı.

Necla Çarpan Hanım beni de ziyaret etmesine rağmen, böyle şeylere beni inandıramadı. Altından mutlaka *"çapanoğlu"* çıkacağını düşündüğüm için bilhassa yazmadım.

İkinci hatıram, o yıllarda, Kayseri'de edebiyat öğretmeni ve müdür olan Sayın Mehmet Ateşoğlu, Ziya Gökalp'tan alınma *"Türk milletindenim, İslâm ümmetindenim"* sözlerini, genç öğrencilere levhalar hâlinde taşıtmıştı. Darbeciler, Hoca'yı bu bahane ile mahkemeye vermişlerdi. Ben buradaki haksızlık ve saçmalığı Tercüman gazetesinde ortaya koyunca Kayseri savcısı beni mahkemeye sevk etti. Ama adaletli hâkimler, beni tek celsede beraat ettirdiler.

İşte o gidişimde, Necla Çarpan da Kayseri'nin Gesi Bağlarında çok meşhur bir şahsiyet sıfatıyla ikamet ediyordu. O gece, dostlar beni, bu hanımefendinin evinde bir ziyafete çağırdılar. Kendisinin, orada "mesaj"larını dinlemekten memnun olmuştum. Fakat ne yazık, etrafında sivil-subay, birçok hayranları bulunduğundan onunla tartışmamıştım.

Necla Çarpan'ın *"Öte Âlemden Atatürk Sesleniyor"* kitabı elimdedir. Bu kitabın o zaman devletin bakanlarınca ve komutanlarca kütüphanelere resmen nasıl alındığı hakkında *Ahmet Topuz* Bey, önemli bir araştırma yapmıştır. Şimdi o araştırmayı sunuyorum:

"Atatürk üzerine yapılan çalışmaların, özellikle bürokratik kesimde o kadar karşı konulamaz bir "cazibesi" vardır ki, bu konuda en irrasyonel girişimler bile, devletin çok ama çok üst katmanlarında dahi ciddîye alınabilir. Necla Çarpan, bu konuda en uç örneklerden birisidir. Çarpan, *"Mesaj Veriyor. Öte Âlemden Atatürk Sesleniyor"* ismini verdiği bir kitapta, Mustafa Kemal'in "öte âlem"den "kendisine seslendiğini" anlatır! İlk bakışta, bir devlet büyüğüne karşı duyulan aşırı sevginin, saygının, o insanın kafasındaki mistik ve irrasyonel bir karşılık bulduğu, söz konusu "*kitabının*" da, bu ruhî karışık-

lığın bir tezahürü olduğu düşünülebilir. Burada düşünülemeyecek olan ise bir ülkenin MİT Müsteşarı'ndan Millî Eğitim Bakanı'na, Genelkurmay Başkanı'ndan Cumhurbaşkanı'na kadar bir dizi zevatın, böyle bir kadının iddialarını ciddiye alıp, bir dizi randevular verip dinlemeleri, kitabının devletçe toplu olarak satın alınması için bulundukları makamın imkânlarını kullanmaları keyfiyetidir. Evet, inanılması güç ama Necla Çarpan, normal şartlarda ruh hekimlerini ilgilendirecek bir konuda, 1959'dan 1980'e kadar, belirli aralıklarla devletin üst düzey yöneticileriyle bire bir görüşmeler yapmış, kitabının satın alınması için resmî kuruluşlar genelgeler yayınlamış, yazılar yazmıştır. Çarpan, dönemin Başbakanı Süleyman Demirel ile o zamanki adıyla Kıbrıs Türk Federe Devleti Başkanı Rauf Denktaş'ı da ziyaret etmiştir.

Çarpan, kitabında, Atatürk'ün mesajlarını kendisine el yazısı ile ulaştırdığını anlatır (s.8). Atatürk, ona zaman zaman mesaj vermekte ve bu mesajları kitap hâline getirerek, *"Cumhurbaşkanlığına, Genelkurmaya, Bakanlıklara"* götürmesini, *"Mutlaka işaret ettiğimiz yerlere ver, gelecekten haberleri olsun"* sözleriyle emretmektedir. Çarpan, Mevlâna Celâleddin Rumî'nin de, Yeni Mesnevîleri kendisine öte âlemden yazdırdığını belirtir ve bu isimle hazırladığı kitaplar Genelkurmay, İçişleri ve Millî Eğitim Bakanlığı tarafından da satın alınır (s.158). Çarpan, mesajları alışını tasvir ederken, çok yoğun bir mistik tasvire girmektedir: *"5 şubat 1975 gecesi Atatürk'ün muhteşem tecellileri ile gayet sert hitaplarıyla çok yüksek voltta yapıcı yüklenmeler içindeydi"* (s.25). Necla Çarpan, gün gelir, dönemin İçişleri Bakanı İhsan Sabri Çağlayangil'e, Atatürk'ün verilmesini istediği Dış Politika Mesajı'nı onun ABD'ye gideceği gün iletir. Kitapta anlatıldığına göre, Ata-

türk, Kıbrıs Harekâtı nedeni ile ABD'nin uygulayacağı ambargoyu çok önceden Çarpan'a anlatmış ve devletin önlem almasını istemiştir (s.27). Atatürk zaman zaman el yazılarının asıllarını da Çarpan'a gönderir. Dünya milletlerine gönderdiği mesajında da böyle yapmıştır. (Necla Çarpan, Ölümsüzlük Âleminden Seslenen Atatürk Türk Milleti'ne ve Bütün Dünya Milletleri'ne İlâhî Nutkunu veriyor. 'Yurtta Sulh, Cihanda Sulh!' diyor!.. (BS, Ank. 1975, s.37, 'Atatürk'ün el yazısı'(!) ise s.73-78)

Kitap, öyle bir vesikadır ki, o dönemde *"devleti âdeta Atatürk yönetmektedir"*. Dönemin Cumhurbaşkanı Fahri Korutürk'ün geleneksel dış politikaya aykırı bir beyanat vermesi üzerine, *"Atatürk, Çarpan vasıtasıyla mesajını iletmiştir!"* Çarpan bu mesajı Cumhurbaşkanının yaverine ulaştırır. Bir süre sonra da Korutürk'ün ikazlar için kaleme aldığı bir teşekkür mektubu Çarpan'a gelecektir (s.29). Dönemin MİT Başkanı Fuat Doğu Paşa ve MGK Genel Sekreteri Kemalettin Gökakın, *"Dün gece Atatürk ile konuştum, komünist milis kuvvetleri kuruluyor, önlem alın"* diyen Çarpan'ı karşılarına alıp dinlemeleri ise devlet katmanlarında, *"Atatürk'lü girişimler"*in nasıl bir etki uyandırdığının tipik bir göstergesidir (s.42). Necla Çarpan, o günlerde öylesine bir rüzgârı arkasına alır ki, bu rüzgârdan, her fırsatta Atatürk'ün düşüncelerine önem verdiklerini anlatmaktan zevk alan komşu ülke İran'ın yöneticileri Pehlevî ailesi de etkilenir. İran şahı Rıza Pehlevî'nin eşi Şahbanu, İran Kültür Bakanlığı vasıtasıyla Necla Çarpan'ı İran'a davet edecek, 1 ay süreyle lüks otellerde kendisini ağırlayacaktır. Şahbanu ayrıca, *Öte Âlemden Atatürk Sesleniyor Bize* kitabından yüklüce bir miktar satın alıp Farsça'ya çevirterek, dağıtımını da sağlayacaktır (s.42).

Çarpan, *"Atatürk'le gerçekleştirdiği bir diyaloğun"* başlangıç bölümünü şu satırlarla anlatıyor: *"Merhaba kumandanım. Merhaba, evet, insanoğlu (...) Ben, Mustafa Kemal olarak kader ilminden sesleniyorum ve diyorum ki, çocuk kitaplarımızı çocukların ellerine vererek sevgiyi aşılamalıyız"* (s.86). Atatürk, mesajlarında bazen o kadar ayrıntıya girer ki, *"helâ ve hamam temizliği, su ihtiyacı için kuyu açılması, güneş enerjisinden faydalanılması"* gibi konularda bile ikazlarda bulunur, emirler verir (s.89). Çarpan, Atatürk'le konuşmalarında, ona dert de yanar: *"Atatürk, kitabıma ilâhî nutuk dememe takıyorlar, beni çok üzüyorlar, ne yapayım?"* diyen Çarpan'ı, Atatürk teselli eder: *"İlâhî nutuk değil miymiş ki! Sen aldırma"* (s.102).

Çarpan, kitabı kaleme alırken o kadar fütursuzdur ki, *Alexandre Dumas*'nın *Üç Silâhşörler* isimli romanındaki kahramanları Alex, Portos, Dimitri ve Dartanyan'ın, *"birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için"* sözlerinin de aslında Atatürk'e ait olduğunu yazar (s.7).

Çarpan'ın kitabı, belki çok abartılı ancak sektörün ruh hâlini vermesi bakımından da çok öğretici, ibretlik bir çalışmadır. Sayfalar boyunca, bir sürü değerlendirmede bulunan Çarpan, sonunda lâfı, *"kitabının satın alınması"* noktasına getirir. Necla Çarpan, yıllarca resmî, özel iş yerlerini, bütün yurdu, bütün resmî ve özel banka genel müdürlüklerini, sendikaları ziyaret ederek, onlara dilekçeler yazarak kitabına ilgi gösterilmesini istediğini yazar (s.183). Necla Çarpan bununla da kalmaz ve kitabın satın alınmasıyla ilgili olarak *"Atatürk'ün verdiği talimat"*tan bahseder. Çarpan'ın iddiasına göre, Atatürk bir mektup yazmasını ve bu mektubu üst düzey görevlilerine ulaştırmasını istemiştir. "10 Kasım 1938'de vefat eden Atatürk, 13 Ağustos 1979 tarihli bu mektubunda, şunları söylemektedir:

"Yıllardaıı beri manevî emirleri basıp dağıtmaya çalıştım. Ancak durum kötüye gitmektedir. Çünkü mesaj her tarafa ulaşmıyor. Maddî ve manevî bütün imkânlarımızı seferber ederek, süratle yatırımlarınızı yapmanızı rica ediyorum. İmkânlarınız neyse seferber ediniz. Eserlerimiz her eve girmeli, (...) Bu kurtuluşu temin için sırf para bekleyen psikolojik gıda olan eserler patlama hâlinde bekliyor. (...) Hakikat Âleminin Bildirisi odur ki, bu kadar büyük bir yayın işini yürütebilmek için elbette ki, bir teşkilât kurmak ve zahirî çalışacak işlerde elemanları üstlemek lâzım. Şirket statüsünde belirttiğimiz gibi, fizibilite raporundaki gibi bilinçli insanlarla, yardımcı elemanlarla. Bu da ancak tam fizibilitesine uygun bir sermaye istemektedir. (...) Şimdi hepinizi sür'atle hizmete davet ediyorum. (...) Bu ruh açlığını giderecek son çare o eserleri bastırıp gönüllere ulaştırmak. (...) Sür'atle maddî imkânlarınızı seferber ediniz ve ettiriniz lütfen. Evet, bunu yazar ve gönderirsin." (s.120 vd.)

Çarpan kitabında, Atatürk'ü âdeta bir koordinatör gibi tasvir eder ve 10 Nisan 1972'de verdiği emirleri şöyle sıralar:

"TRT'de Musa Öğün'le konuş, seninle bir röportaj yapsınlar. Sanayi ve Ticaret Bakanı Mesut Erez'le konuş. Ticaret Odalarına senin kitaplarını aldırsın. Seni Maliye ve Millî Eğitim Bakanları ile ve MİT Başkanıyla görüştürsün. İçişleri, MGK Genel Sekreteri Faruk Gürler, hepsiyle konuş. Derhâl mesajlarımı dağıtsınlar. Senato Başkanı Tekin Arıburun'la görüş, o Cumhurbaşkanı'na anlatsın; cezaevleriyle, jandarmayla iş birliği yapıp dağıtsınlar" (s.151). Çarpan geçmiş yıllarda da kitabın devlet tarafından satın alınması konusunda çok yüksek seviyelerde görüşmeler yapmıştır. Meselâ, 22 Şubat 1963'te dönemin tek adamı, darbenin lideri Genel Kurmay Başkanı

Cevdet Sunay'la görüşür. Çarpan kitabında bu görüşme öncesine ilişkin olarak, *Öte Âlemden Atatürk Sesleniyor Bize*'de yer alan mesajların benzerlerini ihtiva eden *Bursa* isimli kitabından Genel Kurmay'ın ne kadar alabileceğini öğrenmeyi amaçladığını yazar (s.133). Sunay, bir süre sonra Cumhurbaşkanı olunca Çarpan'ı yine kabul edecektir.

Tabi, *"Mesaj Atatürk'ten gelince"* devletlûlar da bu mesajın gereklerini yerine getirmişlerdir. Sanayi Bakanı *Erez*, Çarpan'ı kabul eder, yanından Millî Eğitim Bakanı'nı arar, görüşmesini sağlar. Çarpan, yine Erez'in tavassutuyla MİT Başkanına da gider. *MİT Başkanı, "Bu eserler çok faydalı, sizde kalamaz"* diyerek kitaplardan alım yapar. Senato Başkanı Arıburun'la da görüşen, onun tavassutuyla *"Hava Kuvvetleri Komutanı olacağını Atatürk'ün haber verdiği"* Hava Kuvvetleri Komutanı *Muhsin Batur*'u da ziyaret eder. Çarpan'ın resmî makam turu Cezaevi Genel Müdürü, Jandarma Genel Komutanını da içine alır (s.157 vd.).

Necla Çarpan, kamu görevlilerini Atatürk'le ilgili tutumlarındaki aşırı hassasiyetleri kullanarak Atatürk ritüeli etrafında dönen çıkar çarkının nasıl ustalıkla işletilebileceğini göstermesi bakımından çok anlamlı bir örnek. Bu örneğin çarpıcılığı normalde Atatürkçü çizgide olan kimi yazarları bile isyan ettirir. Merhum *Örsan Öymen*, 1 Ocak 1976 tarihli Milliyet'teki yazısında, "Ruh geldiysen görün" başlığıyla Çarpan'ın mesajlarını ti'ye alır: *"Ben, Atatürk'le konuştuğunu ileri süren bu hanımefendi ile sosyal şizofreni dalının uğraşması gerekli diye düşünmüş ve gülüp geçmiştim. Meğer tanımıyormuşum. Gene de tanımıyorum ama tanıyanlar var"* (s.178).

Çarpan'ın, söz konusu kitabı ile edindiği ekonomik statüye zaman zaman sosyal statü de eklenir ve

devletin resmî ajansında haber konusu bile olur. Anadolu Ajansı, 10 Kasım 1968 tarihli servisinde, *"Kurtarıcı ve kurucu Kemal Atatürk'ün ruhu ile temasta bulunduğu ilmen sabit görülen Bayan Medyum Necla Çarpan, Atatürk'ten yeni bir tebliğ almıştır"* satırlarıyla abonelerine bir haber geçer (s.133).

Kitabında birbirinden garip iddialarda bulunan Çarpan, Sıkıyönetim Komutanı *Cemal Madanoğlu* döneminde kısa bir süre hapis yatar, üç ay tıbbî müşahede altına alınır. Çarpan, bu günleri anlatırken, *"Her ne kadar mahkemede manevî mesajlar alıyorum desem de ilk anda meram anlatmak zor oluyordu"* demektedir (s.136). Devlet görevlileri, resmen aklî dengesiyle ilgili olarak müşahede altında tutulan birisini yıllar sonra Çankaya Köşkü'ne kabul edecek, kitaplarının satın alınmasını temin edecek kadar ciddîye almışlardır. Çünkü, söz konusu olan, Atatürk'le ilgili bir çalışmadır. Türkiye'deki *"bürokratik akıl"* çok fazla bir sıklıkla Atatürk mevzuubahis olunca bütün rasyonel melekelerinden sıyrılmaktadır. Çarpan'ın aklî sıhhatine ilişkin olarak Adlî Tıbbın verdiği rapor ise gerektiğinde tıp ilminin de Atatürk ile ilgili bir konuda nasıl eyyamcılık yapabileceğini gösterir. Çünkü doktorlar raporda Çarpan'ın ifadeleriyle, özetle, *"Demek ki Cenab-ı Hak isterse, bir insandan diğerlerini dinletebiliyormuş, kaderi bildiriyormuş"* görüşünü dile getirirler. Çarpan, *"Doktorlarım manevî tecellilerle ikna olmuşlardı. Bu rapor benim manevî diplomamdı"* diye yazmaktadır (İlâhî Nutuk, s.144)".

GÜNAHLARINA, ZULÜMLERİNE YENİ SEMBOL ARAYANLAR

BİRİLERİ, UZUN SÜRE Atatürkçülük'ü sosyalistlik, hatta komünistlik diye yorumladılar. Hani bir zaman Atatürk büstlerinin boynu üzerine Lenin kelleleri koyarak ona selâm durur-lardı.

Neyse ki Lenin'i, Marks'ı ve Stalin'i Sovyet komünistleri kökten hallettiler. Lenin, kendi rejiminin başkentinde tahttan indirilerek Mumyalar Müzesi'ne kaldırıldı. Umarım bizimkilerde de Atatürk'ü, Leninleştirerek millete ihanet edecek hâl kalmamıştır.

Bundan on yıl önce, Türkiye'nin başmasonu, Frengistan'dan da "*birader*" getirerek: *"Mustafa Kemal'in, bilmem hangi locaya kayıtlı olduğunu ileri sürmüştü."* Ve *"Atatürkçülüğün, zaten masonluk demek olduğunu, Atatürk'ün devrim ve ilkelerini zaten mason prensiplerinden alarak yaymış bulunduğunu"* iddia etti.

Buna çok üzüldüm. Basındaki en keskin Atatürkçülere isimleri ile seslenerek:

"Bu sözler doğru mu? Değilse niçin bu zata saldırmıyor, neden Atatürk'ü, birtakım çıkarlara yem edi-

yorsunuz? Atatürk'ün mason localarını kapattığını (veya uyuttuğunu) işitmişiz. Bunun sebep ve anlamını ortaya koyun. Bütün Türk çocuklarına resmen "örnek" gösterilen ve dokunulmaz mabut(!) gibi üzerine titrer göründüğünüz Atatürk'ü, bu şaibelerden kurtarın" dedim.

Hiçbirisinden ses çıkmadı. Herhâlde masonlardan, komünistlerden korkarak kalemlerini burunlarına soktular. Böyle kaypak, ikiyüzlü savunucuları olduğu için Atatürk adına ne kadar ağlasak azdır.

Yılbaşındaki garibe ve ucubelerin gazetelerde çıkan resimlerine bakarsak: Şimdi bir de *"Atatürkçülükle"* Noel Baba'cılığı tek put hâlinde yutturmak cür'etine girdiler. Pek çokları gibi *"Noel Papa"*cılar da Türk'ün kahramanı Gazi Mustafa Kemal'e yapışmak küstahlığı göstererek güç kazanmak istiyorlar.

"- Cılık, -cülük" ekleriyle milleti sopa altında tutmak için bunlar, yeni sembol arıyorlar. Sırt sırta verip milletimize hakaret ve milyonlarca fukaramıza eziyet etmekte gemi azıya almışlar.

Pek muhterem geçinen keteberli bir siyaset dilencisi, Noel ile yılbaşını birbirine katarak kelhurde bir "Noel Papa"nın elinden şampanyalar nûş ediyor; hem, çağdaş ilericilik cilvesi yapıyor.

Milletin başında yıllar yılı *"kurtarıcı"* geçinip boza pişirmiş olan bu iskambil kralları görseniz ne müthiş! Çok iyi dans edip kadınların nefesini keserek, rakı, şampanya âlemlerini şenlendiriyorlar.

Geleneğini ve ruhunu perişan ettikleri halkımıza bir de *"Atatürkçüyüz"* diye tepeden bakıyor, övünüyor, parsa topluyorlar.

Ey kardeşler! Şimdi biz namuslu olalım da Atatürk'ün hakkını teslim edelim. Çünkü onu hiç kimse bir Noel Papa elinden şampanya kadehleri nuş ederken görmemiştir. O bir Osmanlı Paşasıdır. Bu Türk mizacı, Ata'nın sevgisini ve siyasî karizmasını

büsbütün yükseltmiştir. O, her namuslu Türk gibi millî haysiyetine düşkündür. İçerse de *"adam gibi"* kendi sofrasında gizlemeden içer.

Bizde nedense herkes işine geldiği tarafından bir "Atatürkçülük" oynuyor. *"Çok seviyorum"* dedikleri Ata'yı her niyete yenilen meyveler gibi belirsiz kıldılar. Onun için Ata'nın şahsiyet, hayat ve karakterini gizliyor, gölgeliyorlar: Onda bütünlük bırakmıyorlar. Çünkü onun şahsî tutarlılığı ve millî şahsiyeti asla işlerine gelmiyor. Çıkarlarına ters düşüyor.

Bir de, Noel Babacıların böyük(!) kalemleri: *"Noel başka, yılbaşı başkadır. Noel bir Hristiyan yortusudur. Yılbaşı ise, yenileşme eğlencesidir. Eğlenceye neden karşısınız?"* derler.

Ben kendi hesabıma *eğlenceye* hiç karşı değilim. Bütün şu yukarda saydığım sahte kişilerle çok da güzel eğleniyorum... Hatta Karagöz gibi, zaman zaman harfendazlık ederek:

"Yâr! Bana bir eğlence medet!" diye perde gazelleri atıyorum. Allah'a da yalvarıyorum ki: Rabbim! Bize biraz ciddiyet, samimiyet; vatan, tarih sevgisi bahşet!

İlâve olarak şunları sorayım bay züppe efendilere:

A gözümün bebeği! Yılbaşı başka, Noel de başka şeyse, bütün vitrinleri dolduran o *"Noel Papa"*lar ne oluyor? Ya o çamlar, o dibine elektrik verilen ağaçlar!

Hele bizim en büyüklerimize, yılbaşında şarap ve Noel Papalardan şampanya ikramı da ne demek oluyor?

Atatürk elbette çağdaş idi. Ama o size: *"Milletin değerlerini kilise yortularında çürütüp millî kültürü yağmalayın!"* diye fetva mı verdirtmişti?

Siz, meselâ Jacques Chirac'ı Noel'de Gaziantep şalvarlı bir civanın elinden ahududu şerbeti içerken tasavvur edebilir misiniz? O hâlde ne çirkin, ne küstah adamlarsınız?

ATATÜRK ve MASONLUK

HAMBURG'UN BİR MASON derneğinde *10 Kasım* toplantısı yapılmıştı. Orada *"Mustafa Kemal Atatürk"*ü dünyanın en büyük masonlarından biri olarak gösteren levhanın fotokopisi *Tercüman*'da 12 Kasım Cumartesi günü yayımlandı.

Bu küstahlığa karşı, devlette, basında hiçbir tepki gösterilmedi. Oysa Atatürkçülük, T.C.'nin *"resmî ideolojisi"*dir. O hâlde Sayın Cumhurbaşkanı bile, bu hakaretin aslını araştırdıktan sonra TRT'ye çıkmalı ve *"milletlerarası gizli bir örgüt"* olan masonlukla Atatürk'ün hiçbir ilgisi olamayacağını açıklamalı idi.

Ve hele basınımızın, her kişiye *"Atatürk düşmanı olmadığını ispat et!"* diye saldıran keskin *"Atatürkçü!"* kalemleri, bu münasebetsizliğe karşı kıyamet koparmalıydılar. Ama ne yazık! Bir tanesinden *"gık"* bile duyulmadı.

Bu şartlar içinde, bazı masonların iddia ettiği üzere: *"Atatürkçülük ile masonluk aynıdır. Çünkü ikisi de dinle mücadele etmektir"* sözünün, bizim resmî Atatürkçülerce(!) de tasdik mi edildiğini, bu-

nu yalnız bizim mi bilmediğimizi üzüntüyle düşündük.

Denilebilecek ki, Hamburg'daki olay bir tesadüf veya düzmece olabilir. Bunun için devleti, basını ayağa kaldırmak caiz mi?

O zaman da ben derim ki: *"Büyüklerimiz ve basınımız, Türkiye'deki yayınları izlemiyorlar mı?"* Atatürk kanununu, yalnız fukaralara, yalnız dindarlara değil, zenginlere ve güçlülere de uygulamak zorunda olan makamlar, görevlerini yapmıyorlar mı? Yahut Atatürk'ü "onlardan" sayarak mason biraderlere hak mı veriyorlar? Yani *"Atatürk de masondur"* iddiasının *"kovuşturulacak"* bir yanını bulamıyorlar mı?

O zaman! Masonlar, Atatürk gibi bir şahsiyeti, kendilerinin malı saymakla belki sevinecek, güçleneceklerdir. Lâkin masonluğu milletlerarası gizli bir teşkilât, Atatürk'ü de onlara hasım bilen ve ilkokuldan beri *"onun ilkeleri"*yle yetiştirilen nesiller, bu durumda psikolojik, hatta şizofrenik şoklar geçirmezler mi?

Hamburg'da vitrinlenen bu fikirleri ve yayınları elbette biliyorsunuz, beklenmedik garip bir gösteri değildir. Buyurun: *"Dış Politika"* dergisinin Masonluk Soruşturması bölümünde, *Yesevizâde*, şunları söylemektedir:

"Atatürk'ün 100. doğum yılı münasebetiyle *Mimar Sinan* dergisi bir özel sayı çıkarmıştı. Bu sayı içerisindeki yazılarda Atatürkçülüğün masonluğa eşit olduğu ve birbirinin aynı olduğu belirtiliyordu. Bu özel sayıda baştan sona Kemalizm-masonluk yakınlığı dile getirilmiştir.

İlk kez Atatürk ve masonlukla ilgili bilgileri Aralık 1978 tarihinde *Yeni Devir* gazetesinde tafsilâtlı olarak neşrettim. Daha sonra (17 Temmuz 1978) Şûra dergisi bu olayı kapaktan vermişti.

Ayrıca Paris'e gittiğimde, *"Dictionaire Universal de la Francmaçonnerie"* (Paris-1973) isimli mason kaynağından aldığım belgeyi de 1 Aralık 1978 tarihli 153 sayılı Sebil dergisi neşretmişti.

Neşredilen belgelerimde Türkiye'de ilk kez, Atatürk'ün de bir mason olduğunu ve locasının *"Macedonia Risorta et Veritas"* locası olduğunu ispatlamıştım. Yayımladığım belgelere ne bir resmî kaynaktan ve ne de bir mason locasından bugüne kadar bir tekzip almadım. Belgelerimin aleyhine de herhangi bir yerde yazı yayınlanmadı.

İtalyan mason dergisi *"Rivista Masonica"*, Ocak 1973 tarihli sayısında Atatürk'ün, ölümüne kadar faal bir mason olarak hayatını sürdürdüğünü ve *"Macedonia Risorta et Veritas"* adlı locaya kayıtlı olduğunu küstahça belirtmiştir.

Ayrıca meşhur *Cemal GRANDA'nın "Atatürk'ün Uşağı İdim"* isimli kitabında Mustafa Kemal ve masonlukla ilgili bilgiler vardır.

.... Bu bir tarihî hakikat ise masonlar, Atatürk gibi birisinin mason oluşuyla elbet iftihar ederler."

Esasen dillerinde dolaşan belgeyi işte yayımladık. İlgililerin, devletlilerin ve "*Atatürkçü*" geçinenlerin bu yalanlara karşı sert tepkilerini bekleyeceğiz.

Kamuoyu önünde bakalım kimler susacak, kimler infial gösterecek?

Atatürkçülüğü masonların istifadesine sunmak, onun temsil ettiği tarih dönemine, özü milliyet ve demokrasi olan samimî ilkelere ve onu seven Türk milletine hakaret değil mi? Öyleyse neden susuyorsunuz?

"ATATÜRKÇÜ" GEÇİNEN KOMÜNİZM

1938'DE GAZİ'NİN VEFATINDAN sonra bu, hep böyle olmuştur. O günden beri, milleti hiç sayan inançsız kurnaz kişiler çalıp çırpma ve demagoji ustalıklarını geliştirerek milletin başında "*Atatürkçülük*" adıyla bir rantçı, vurguncu sınıfı teşkil etmişlerdir. Karaborsacılar, istif-komisyon mafyası vs. devletin parasını kolayca yutmak için, korunma siperi olarak "*Atatürkçülük*" reklâmını kullanmışlardır. Çoğu gazeteler, *"o firmayı"* kullanarak, sözde bilginler ise tarihe yalan söyleterek işlerini yürütmüşlerdir. Hayalî ihracat, geniş arazi, Avrupa-Amerika'da devlet sırtından yaşama simsarları o *"millî kahramanın"* adını daima kazanç kapısı yapmışlardır.

Bileğinin hakkını, beyninin ışığını, düşüncesinin gücünü ve (artık irtica sayılacak) helâl kazanmak şerefini amaç edinerek yükselen kaç siyasetçi, kaç ilim adamı, kaç büyük zengin gösterebilirsiniz son elli yılda?

Tam tersine *"Atatürkçü değildir, Atatürk düşmanıdır. Atatürk'ü sevmez, mürtecidir"* gibi ahlâkta,

medeniyette yeri olmayan çirkin iftiralar, ihbarlar, şerefli kişileri yıkmak için kullanılmaktadır. Batı'da Doğu'da yeri olmayan bu hükümler yüzünden çok faydalı, ilim ehli, bilgili ve dürüst gidişli insanlar, vatan hizmetinden, ilimden, yönetimden, siyasetten dışlanmaktadırlar.

Biliyorsunuz 1960'tan beri Türkiye'yi sarsan bütün darbeler, ihtilâller *"kanun, reform, hamle"* adıyla millete giydirilen zorbalıklar *"Atatürkçülük"* adına birer tuzaktır. Hiçbir mantık, samimiyet ve ahlâk gözetilmeksizin, ne anlama geldiğini kimsenin bilemediği, soramayacağı ve tartışamayacağı bu Atatürkçülük lâfı kasten belirsiz tutulmaktadır.

Millete, milliyetçiliğe ve halkın refahına karşı ezici, bölücü ve bazen paralayıcı bir ihanet olan komünizm ve sosyalizm dahi o işten menfaat sağlayan bazı zümrelerce "Atatürkçülük" diye makbul gösterilip göklere çıkarılmaktadır.

Bu niçin yapılıyor? Gazi Paşayı *"sola çeken"* kimlerdir? Bugün dahi o yolla, çalımlar ve çıkarlar nasıl elde ediliyor? Buna karşılık milliyetçi Atatürk'ü *"sosyalist, komünist"* diye tamamen ters gösterenlerin hileleri nicedir?

Millî Eğitim Bakanı Sayın Sağlam, kendisine mahsus heyecanlı söylev tonu ile fakat biraz da öfkelenmiş olarak, son TV konuşmasında:

"Atatürk sola da çekilemez, sağa da çekilemez... Çektirmeyeceğiz, kararlıyız!" diyordu.

Başta Sayın Evren olmak üzere MGK'nin yeniden açtığı bu milliyetçilik çağının Millî Eğitim Bakanı'nı, acaba hangi solcu komünist sinirlendirdi ki bu tonda bir TV konuşmasına lüzum gördü?

Gezileri sırasında TÖBDER'den artakalan bir kişinin kasıtlı konuşmasını mı dinledi? Yoksa bakanlık teşkilâtında, yine 1978-1979 döneminden kalma

yöneticiler var da, onlar *"Atatürk'ü, yine sola çekmek"* cür'etine mi kalkıyorlar?

Çünkü Atatürk, hakikaten *"sola çekilemez ve çektirmeyiz."* Çünkü bu, milletimize olduğu kadar ve bilhassa Atatürk'ün koyu milliyetçiliğine karşı da bir ihanettir.

"Atatürk sağa da çekilemez" çünkü buna lüzum yoktur. Onu ne kadar "*sağa*" çekseniz yine de onun koyu milliyetçiliğine yetişemezsiniz.

Ah şu Türk Tarih Kurumu! Atatürk'e ait bütün belge, fotoğraf, yazı, söylev, demeç, sohbet ve hatıraları (tek birini gizlemeden) neşretmiş olsa idi bugün kimse onu *"sola çekemeyecekti."* Sayın Sağlam da böyle kızıp üzülmeyecekti...

Atatürk'ün milliyetçiliği, antropolojiye kadar genişlemiştir. Mimar Sinan'ın mezarını açtırarak kafatası üstünde tetkikler yaptıran dahi Atatürk'tür. Orta Asya yani geniş Turan kültürünü, Türk tarih ve edebiyatına o, bilhassa getirmiştir. Millî destanlarımıza candan bağlıdır. Bozkurt amblemli şapkaları, liselilere mecburî olarak giydirten de o idi.

Prof. Afet İnan'ın hazırladığı *"Medenî Bilgiler ve Mustafa Kemal'in Elyazıları"* (1969) adlı esere bakalım. Bu kitabın bir kısmını bizzat Mustafa Kemal hazırlamış veya yazdırmıştır.

"Medenî Bilgiler" adlı okul kitabı, Gazi'nin 1923'te söylediği: *"Büyük şeyleri büyük milletler yapar"* cümlesiyle başlar. Her devlet adamının baştacı olan *"millet"* ise şu cümlelerde anlatılmaktadır:

"Türkiye halkı ırken veya dinen ve harsen birlik hâlinde birbirlerine karşı mütekabil hürmet ve fedakârlık hisleriyle dolu bir içtimaî topluluktur.

... Dünya yüzünde Türk'ten daha büyük, ondan daha eski, ondan daha temiz bir millet yoktur ve bütün insanlık tarihinde görülmemiştir."

Ayrıca sözde Atatürkçü'lerin yabancı dil ve kültürlere çiğnettiği Türkçemiz üzerinde derin sevgisini belirten cümlesi şudur: *"Türk dili, Türk milletinin kalbidir, zihnidir."* Gazi, milletimizi övmeye devam ediyor:

"... Türk'ün bugünkü yaşadığı vatanın adına "Türk Eli" derler. Türk yurdu daha çok büyüktür. Yakın ve uzak zamanlar düşünülürse, Türk'e yurtluk etmemiş tek kıt'a yoktur. Bütün dünya, Asya, Avrupa, Afrika ve hatta Amerika, Türk atalarına yurt olmuştur. Bu hakikatler, eski ve hususiyle yeni tarih ve vesikalarıyla malûmdur."

Türkiye sevgisini ise Gazi ayrıca tekrarlıyor: *"Bugünkü Türk milleti, varlığı için bugünkü yurdundan memnundur. Çünkü Türk, derin ve şanlı geçmişin, büyük kudretli atalarının mukaddes mirasını bu yurtta da muhafaza edeceğinden, o mirasları şimdiye kadar olduğundan çok daha fazla zenginleştireceğinden emindir."*

İsmail Habip Sevük de (Kültür Bakanlığı 1981) *"Atatürk İçin"* adlı kitabında, Mustafa Kemal'in, Yavuz Sultan Selim'den, daima *"Hazreti Yavuz"* diye söz ettiğini, en çok takdir ettiği kumandanın Timur olduğunu, en hayran olduğu kişinin Hz. Muhammed olduğunu yazmaktadır (s.93).

Aynı kitapta Sevük (s.136) Atatürk'ün Türklük ve Tuna için yazmaya özendiği *(1932 yılı Ekim ayında Atatürk, İsmail Habip'ten Tuna için bir şiir okumasını istemiş, İsmail Habip de yeni yayımlanan bir şiiri okumuştur; bu şiiri beğenmeyen Atatürk, İsmail Habip'e Tuna hakkındaki duygu ve düşüncelerini dikte ettirmiş ve bunu bir şiir hâline getirmesini istemiştir. Şiirin ilk hâlini 1933 yılında Anayurt dergisinde yayımlayan İsmail Habip, son hâlini Atatürk'ün ölümünden sonra Cumhuriyet'te yayımlamış ve Atatürk İçin kitabına almıştır)* bir merak ve

heves şiirini de yayımlıyor. Millî heyecanını yansıtan şu mısralara bakın:

Gâfil, hangi üç asır, hangi on asır
Tuna yalıları Türk diyârıdır.
Dinleyin sesini tarihin:
Eğri tarihi gömüp doğru tarihe gidin!
...
Tuna'nın üstü, Tuna'nın altı
Olmuştur daima Türk'ün vatanı
Tuna'ya ruh oldu Tuna'da yatan Türk,
Tuna yalnız vatan değil yeni vatanlara
Türk'ü götüren eski bir yoldur Tuna
Türk o yolla gitti batı eline
Orada rastladı binbir ellere
.....
Alp'ler tepesinde Türk'üm diyenler
Adam olmayanlara hayret ettiler

Ülkemizin başına sayısız dertler açan ve mutlaka önlenmesi gereken bu "Atatürk istismarcıları" konusunda, yine *"Atatürk sosyalisttir"* diyen eski bir iddiacıya karşı çizilmiş zarif bir karikatürü hatırladım şimdi.

Senelerce evvel, eski hariciye vekillerinden (dışişleri bakanı) kökten lâik Tevfik Rüştü Aras'ın fazla konuştuğu günlerde idi. Gazi'nin çok yakını olan bu zatın 2. Cumhurbaşkanı İsmet İnönü ile yıldızı bir türlü barışmıyordu. Gerçi sonraları İsmet Paşa ile de uzlaşmanın yollarını bulmuş ve II. Cihan Savaşı'nda onun da hariciye vekili olmuştu. Ama ne yaparsa yapsın "millî şef"le gönül yakınlığı kuramadı. Bu sebepten de, ömrünün sonlarına doğru bakanlığını da kaybettiğinden, Atatürk'ü mübalâğa ile ve pervasızca methederdi. Methettikçe de daha fazla gözlerden düşerdi. İsmet Paşanın daha sonra *"or-*

tanın solundayım" övünmesine karşı Tevfik Rüştü'nün daha da celâllenerek Atatürk'ün İnönü'den daha koyu sosyalist olduğunu söylediği duyuldu.

O kadar ki Mustafa Kemal'in bir vakit Stalin'in yönettiği "*Komintern'e*" girmeyi isteyecek derecede "*sosyalist*" olduğunu bile iddia etti. Yani benzetmek gibi olmasın, çok sevdiği *ebedî şef*'le, pek hoşlanmadığı *millî şef*'i, sosyalist oluşları bakımından, sanki birbirleriyle vuruşturuyordu.

İşte o günlerde, çok sevdiğim merhum *Cemal Nadir*'in, *Cumhuriyet* gazetesinde bir karikatürü çıkmıştı. Üstat mizahçı, o zaman hayatta olan Tevfik Rüştü Aras'ın, dillerde dolaşan *"Ah Atatürk yaşasaydı neler olacaktı, neler görecektik!"* cümlesini, karikatürünün altına yazmıştı. Bu sözün sahibi Tevfik Rüştü Bey ise, üst üste gömlekler, birkaç çeşit kravat, şapka, atkı, kat kat elbiseler, paltolar, pardösüler giyinmiş olarak karikatürün yüzeyini kaplıyordu.

Cemal Nadir'in söylemek istediği ise şuydu: *"Atatürk eğer yaşasaydı, bana ne mevkiler, ne servetler, ne hediyeler ve benim hoşuma gidecek ne "sosyalizmler" getirecekti"* demek istiyor T. Rüştü.

O zamanlar, Türkiye'yi üst üste tehdit eden, *"Kars'ı, Ardahan'ı"* istemek küstahlığında bulunan Sovyet'lere karşı, yüreğimiz yaralı ve öfkemiz kabarmış olduğundan Tevfik Rüştü Beyin, Atatürk'ü böyle Sovyet yakını bir sosyalist gibi göstermeye kalkması hepimizi iyice kızdırıyordu.

Aslında Falih Rıfkı Atay'ın, İsmet Paşa ile beraber çağrıldığı *"Komünist Rusya"*nın parlak tasvirleri ile ve Yakup Kadri ile Şevket Süreyya'nın sosyalist Kadro dergisindeki iddialarıyla birlik olan Tevfik Rüştü, Gazi'nin hiç istemediği sosyalist görüşlere sahipti.

Sovyetlerle birlikte batan bu köhne iddiaları ciddiye alıp 21. yüzyıla seslenen şu yazıma getirmeyi asla istemezdim.

Fakat Sabah gazetesinde yazan Sayın Çetin Altan, nedense Aras'ın bundan 34 yıl önce kaleme aldığı *"Atatürk'ün Sosyal Görüşleri"* adlı kitabından bu aktarmaları yapmış. Çetin Altan o yazısında öfkeli bir kalemle *"Atatürk'ü de takip edemezsiniz ya"* diye başlıyor. Cumhuriyet'in 75. yılında: Komünistleri kovalıyorsunuz, hadi yiğitseniz Atatürk'ü de takip edin demeye getiriyor. Sabah'ın 9 Kasım 1998 tarihli nüshasında çıkan bu yazıda, 40-50 yıl önceki komünist kafalarda, hemen hiçbir şeyin değişmediğini hayretle görüyorsunuz.

Bu yazıda, Atatürk döneminin, neredeyse "*Komünizme*" kayacak kadar sosyalist olduğu söyleniyor. Tevfik Rüştü'nün ağzından cümleler o maksatla söyleniyor:

"CHP kurulurken (tabi Gazi'nin emriyle) *sosyalist ilkeleri programına geçirmeye çalıştık. Herkesin sâyı ve kabiliyeti nispetinde* (yani komünist ilkelere göre) *müstefit olması* (çalışma ve kabiliyetine göre faydalanması) *prensibini koydurduk. Emek ve kabiliyete göre gelir, sosyalizmin en ilkel prensibidir. Ama Hasan Saka* (eski başbakanlardan) *gibi, liberaller karşımıza çıktı. Atatürk'ün görüşlerini uzlaştırmaya gitti."* (Oysa Atatürk bu prensipler gibi *Kadro* dergisine de karşıydı. "*Kadro*", İsmet Paşanın hevesleri eseriydi.)

Tevfik Rüştü'ye göre, Atatürk'ün *"yurtta sulh cihanda sulh"* görüşü de sosyalist bir prensip olup Tevfik Rüştü'den geçmedir. Şöyle diyor Aras:

"Kolektif barış fikrini biz Litvinof'la birlikte ortaya attık. Aslında sınıf şuuru gelişmediği için, Atatürk (cihan barışından yana idi ama) *yurtta sulh*

prensibine karşı idi. Çünkü burjuva yaratmak sevdası ile birtakım aptallıklara razı değildi"

Tevfik Rüştü, o yazısında, Atatürk'ün emperyalistlere karşı Sovyet Rusya'yı bize yaklaştırmak için kurdurttuğu *"Komünist Partisi"*nin dahi, uydurma ve yapmacık değil de samimî ve gerçek sosyalizm niyetiyle tesis edildiğini (ciddî ciddî) söylüyor:

"Atatürk bana: Bir Komünist Partisi kurdurdum. Ben partiye girmedim. İsmet, Ali Fuat ve Fevzi Paşalar, o partiye girdiler, demişti" diyor ve ekliyor:

"İstiklâl Savaşının ilk günlerinde zayıftık... Batı ülkeleri bize hayat hakkı tanımıyordu dedi. Atatürk, "Bizi, dünya tanımazsa komünistlerle birlik olur, kurulan yeni dünyada yerimizi alırız. Fakat memlekete yabancı eli sokmayız. Görüşümüzde samimîyiz. Bu, (Türkiye'de Komünist Partisi kurmak) *bir oyun değildir. Ama ne olacaksak biz oluruz. Asla yabancı eli karıştırmayız"* diye ısrar ediyordu.

Tevfik Rüştü, *"Atatürk'ün emriyle SSCB'ye nasıl gittiğini, Komintern'e katılmamız için hangi çalışmaları yaptığını"*da anlatıyor. *"O tarihte Komintern'e Stalin'in muhalifleri hâkim olduğundan bizi almamışlar."* Üstelik Aras, merhum Atatürk'ü de şahit göstererek aynen şunu yazıyor: *"Samimî idik. Alsalardı Komintern'e girecektik."*

*
* *

Görüyorsunuz ya, Sabah yazarı, Cumhuriyet'in 75. yılında, İnönü düşmanı bir eski bakanı şahit göstererek, Atatürk'ün ve bazı yakınlarının da sosyalist görüşlü olduklarını ileri sürüyor.

Daha şaşırtıcı olan şey: Herkesin Ruslara karşı bir oyun olduğunu bildiği, o sebeple Fevzi Paşanın bile katıldığı Komünist Partisi'ni dahi Batı'ya karşı ve bile bile kurdurduğunu iddia ediyor. Yazının tü-

münde T. Rüştü ile beraber Çetin Altan da: Atatürk dinden uzak, kökten lâik bir adamdı. O kadar ki kominterne bile girmek istemişti. Anlayın görün ki Ata'nın bile can attığı komünistlik ne üstün bir doktrindi siz hâlâ komünistleri takip ettiriyorsunuz, öfkesi sürdürülüyor.

Aynı yazıya ek olarak Gazi'nin uydurma *"Bursa Nutku"*nu bizzat söylediği de iddia ediliyor. Koca devlet kurucusu Gazi Mustafa Kemal'in kanun tanımaz, devlet nizamını takmaz bir ihtilâlci gibi gösterildiği diğer bir sahtekârlık da budur.

Başka bazı komünistlerce de Atatürk'e mal edilen o uydurulmuş, tertip edilmiş Bursa nutkundan size bazı cümleler nakledelim:

"Türk genci, rejimi ve inkılâbı benimsemiştir. Bunları zayıf düşürecek en küçük veya en büyük bir kıpırtı veya hareket duydu mu, "bu memleketin polisi vardır, jandarması vardır, ordusu vardır, adliyesi vardır" demeyecektir. Hemen müdahale edecektir. Ve kendi eserini koruyacaktır. Polis gelecek, asıl suçluları bırakıp suçlu diye onu yakalayacaktır. Genç, "Polis henüz inkılâp ve Cumhuriyet'in polisi değildir" diye düşünecek, asla yalvarmayacaktır..." vs.

"Ey Türk Gençliği! Birinci vazifen istiklâl ve Cumhuriyet'i ilelebet müdafaa ve muhafaza etmektir" diye başlayan, ünlü *"Nutuk"* Gazi'nin kitabında durup duruyor. Böyle iğrenç ve cahilane birtakım kışkırtmaları *"Bursa Nutku"* diye Türk milletine yutturmaya kalkmak, ancak Bolşevik budalalığına ve kurnazlığına yaraşabilir.

Yurdumuzda komünistlerin hemen her şeyimize saldırdıkları ve sağdan soldan on binlerce gencimizin karşılıklı kurşunlarla telef edildikleri bir zamanda bunu kasten yapmışlardı. Şimdi dahi böyle uydurma bir anarşi safsatasının *"Ata'nın Nutku"* di-

ye ortaya çıkarılması, sağlam millî bir şuurla nasıl yapılabilir? Atatürkçü-sosyalist geçinenleri işte lütfen tanıyınız...

Bu sözde nutukta Gazi, *"polise, orduya, adliyeye aldırmayın"* diye bağıran anarşist bir Cumhuriyet düşmanı olarak millete yutturulmaktadır. Yukarda milliyetçi, vatansever fikirlerini anlattığım *"sola çekilmez"* Atatürk'le bu sokak komünisti arasında benzerlik kurmak hangi vicdana yakışır? Komünistlerin "Atatürkçü"lükleri işte budur.

Sabah yazarı, Atatürk'ün *'ihtilâlci'* olduğunu, Komintern'e gönüllü, sosyalist aşkını(!) ispat etmek için, Tevfik Rüştü gibi tarafgir ve militan bir şahit gösteriyor. Bugünküler dahi, kendi kurduğu Cumhuriyet'e, onun ordusuna ve adliyesine baskın ve hücum emri veren uydurma Bursa Nutku'nun Atatürk'e ait olduğunu söyleyebiliyorlar. Milletimizin iza'nını hiçe sayan bu küstahlık ne korkunç...

Mustafa Kemal'in, Sovyetleri tatmin için *"Komünist Partisi"* adında bir teşekkül kurdurduğu doğrudur. *Ama Mustafa Suphi'yi emirle öldürten ve Nâzım Hikmet'i yıllarca hapislerde tutan kişi de Atatürk'tür.*

O hâlde siz Gazi'yi, samimî bir sosyalist diye nasıl översiniz? Ona hakaret olmaz mı bu? Kaldı ki bir devlet kurucusu olan Mustafa Kemal'in, Bursa nutkunda bir *Deniz Gezmiş* ağzı ile Türk gençliğini savaş ve anarşiye kışkırttığına nasıl inanabilirsiniz? Hiç kendi kurduğu devleti çapulculara çiğneten bir devlet adamı ve hatta devlet kuran (olmaz ya) bir ihtilâlci düşünebiliyor musunuz?

İşte, milletin sevdiği, "*Atamız*" diye göklere çıkarılan Gazi Mustafa Kemal Paşaya ihanet eden "*Atatürkçülük*" aktörlerinin hepsi böyledir: Kimi *"kurban derileri"* üzerinde utanç verici vurgunlar yapar, kimisi saltanat sürmek için meşru iktidarlarımızı

yıkıp demokrasi, Meclis ve kanunu elimizden alarak bizi devletsiz bırakır... Kimi de onu, düşman bildiği komünistlerle yoldaş gösterir.

Velhâsıl, bir şekilde, millî devletimize ve muhterem halkımıza kötülük peşindedirler.

İşte burada da komünistlerin, (yeniden diriltmeye kalktıkları) partileri, yazarları ile Orta Çağ ibahesini (mal ve ırz ortaklığını) yurdumuza getirmek için, son nefeslerine kadar çalışırlar. Hariciye hatıraları ve Bursa nutukları işte bunun için uydurulmuştur. Yurdumuza ne azizlikler yapmak istediklerini, buna bakarak daha sağlam düşününüz.

Mustafa Kemal'in Nâzım Hikmet'le ilgili bir değerlendirmesini *Necmi Okur*'un yazdıklarından aktarıyorum:

"*Cemal Granda* defterin yapraklarını hızla çevirirken şöyle dedi:

"Şimdi Gazi'nin komünistlik konusu ile ilgili diğer sözlerinden bildiklerimi de burada anlatalım ki, hatıralar toplu bir mana kazansınlar..."

Araştırdı. Satırları gözden geçirdi. Kalemle işaretledi ve sonra:

"Haaaaaa, şurda Nâzım Hikmet'in meselesi var... Onu anlatalım" diye başladı konuşmasına:

"Köşkte çok plâk vardı. Ve Gazi emrettikleri zaman, bu plâkları gramofona koyar çalardım. Kendileri de dinlerdi. Bu işi daha çok sofrada yalnız kendileri kalınca tekrarlardık. Hiç unutmam bir kış gecesi idi... Çankaya'nın ayakları dibinde Ankara, beyaz bir çarşafın altında gibi görünmekte... Sofra kurulu. Misafirlerin arasında hatırlayabildiklerim *Tevfik Rüştü Bey, Şükrü Kaya Bey, Hasan Saka Bey, Yakup Kadri Bey* ve *Sabiha Hanım* ile *Zehra Hanım*... Belki hatırlayamadığım bir iki kişi daha vardı... Gazi bana seslendiler:

– *Çelebi efendi! Plâk çal!..*

Sofraya rakı yetiştirmeye çalışıyordum. Gazi'nin bu emrini alınca plâkların arasından rastgele birisini çekip gramofona koydum. Sonra işime koyuldum. Meğer plâk *Nâzım Hikmet*'in şiir plâğı imiş... Başladı:

- *İniyor kayık,*

Çıkıyor kayık...

diye çalmaya... Gazi bunu duyunca birden bire bana sordular:

- *Ne bu Çelebi efendi?*

Görünen köy kılavuz ister mi? Doğruyu söyledim:

- *Nâzım Hikmet'in şiir plâğı Paşam...*

Bu sefer sofraya hitap ettiler:

- *Acaba nerde bu adam?*

Gazi'nin sorusuna Tevfik Rüştü Bey cevap verdi:

- *Bursa hapishanesindedir Paşam...*

Gazi şöyle konuştular:

-*Yazık oluyor bu adama... Şimdi alıp karşına desen ki,* (Gel bizim partide çalış, şöyle yap, böyle yap) *sokulmaz adam... Kendini büyük görüyor. Sanki bizim aramıza girerse küçülecekmiş hissi var adamda...*"

ATATÜRK'E SANSÜR

ATATÜRK'ÜN, 10 KASIM 1938'de ölümünden sonra... Onun adı ve ona *"bağlılık gösterisi"* ile çıkar ve itibar sağlamayı meslek edinenler olmuştur. Bunların çoğu Atatürk'ün gerçek çehresini belirsiz hâle koymaya çalışmışlardır. Söz ve yazılarına sansür koymuşlardır. *"Hâkimiyeti kayıtsız şartsız"* teslim ettiği milletimize, onu yabancı, asık yüzlü ve *"diktatör"* yapmak istemişlerdir.

"Atatürkçülük" maskesi ile çıkarcılık oynayanlar TRT ve Millî Eğitim'e de el koymuşlardır. *"Ata'nın izi"* diyerek gençliği Atatürk'e ters düşen yönlere sürüklemişlerdir.

Meselâ Nutuk'taki şahane dilini değiştirmişlerdir. Millî tarih anlayışını saptırarak *"Bizansçı"*ların görüşüyle birleştirmeye cür'et etmişlerdir. *"Güneş Dil Teorisi"* ile uydurma Türkçeden dönüş hareketini milletten gizlemişlerdir. Onun koyu milliyetçiliğini *"hümanizm"* boyasıyla örtmüşlerdir. Türk ırkına büyük alkış ve sevgisini gösteren söz ve satırlarını da halktan gizlemişlerdir.

Levent Şahverdi Arşivi

Atatürk'ün ısrarlı bir tarzda, Bolşevikliğe karşı, *"anti-komünist"* cümlelerini ve özdeyişlerini, Ankara meydanlarından ve kitaplardan silmişlerdir.

Bu küstahlıklarına rağmen hâlâ da, *"Biz Atatürkçüyüz! Partimizi Atatürk kurdu"* demekten, hatta Türk milliyetçilerini *"Atatürksüz"* ilân etmekten utanmamışlardır. Çünkü, onların derdi ahlâk değil paradır.

Mustafa Kemal'i ihtilâlci, kültür devrimcisi, Türk dilini, tarihini, töresini ve inançlarını çiğnemiş bir adam gibi göstermekle, Atatürk'ü ve milleti aynı zamanda yıkmaya çalışmış bulunuyorlar.

Atatürk'ün komünistlere karşı ne ölçüde hassas olduğunu belirten ünlü vesikayı aşağıya alıyorum. Yeni Anayasa ile kurulan *"Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu"*nun ilk işi, Mustafa Kemal'in Çanakkale günlerinden başlayarak, bütün mülâkat, demeç, hutbe, nutuk, derkenar, şerh, mektup, beyanat, söylev ve sohbetlerini, tek kelimesini değiştirmeden, tek satırını gizlemeden neşretmek olmalıdır. Çünkü, Atatürk'ün *"objektif"* değil de bazı niyet ve yorumlarla anlatılmasından çok büyük sakıncalar, fitneler ve zümre menfaatçiliği çıkmaktadır. Mustafa Kemal elbette kendi sözlerindedir. Tapar göründükleri birine sansür koymak hiç kimsenin haddi olmamalıdır. Tarihi değiştirerek ve milleti Atatürk adıyla aldatarak gizli çıkar kollayanlara göz yumulmamalıdır.

İşte inkâr edilen şu nutuk, Atatürk tarafından 6 Ağustos 1929'da Eskişehir Garı'nda söylenmiştir. 7 Ağustos 1929'da Eskişehir "Sakarya" gazetesinde yayımlanan bu sözler, 8 Ağustos günü Ankara'da devletin resmî organı *"Hâkimiyet-i Milliye"* gazetesinde, ayrıca Anadolu Ajansı bülteninde çıkmıştır.

Bu gerçeği inkâr edenlere *"Atatürk düşmanı"* ve *"yabancı uşağı"* değil de ne sıfat verilebilir?

"Temyiz Mahkemesi Reis ve Âzâlarına

Türk milletinin içtimaî nizamını ihlâle müteveccih (yıkmaya dönük) *didinmeler boğulmaya mahkûmdur. Türk milleti, kendinin ve memleketinin yüksek menfaatleri aleyhine çalışmak isteyen müfsit* (fesatçı), *sefil, vatansız ve milliyetsiz sebükmağzların* (kuş beyinlilerin) *hezeyanlarındaki gizli ve kirli emelleri anlayamayacak ve onlara müsamaha edecek bir heyet değildir.*

O, şimdiye kadar olduğu gibi, doğru yolu görür. Onu yolundan saptırmak isteyenler ezilmeye, kahredilmeye mahkûmdur. Burada köylü, amele ve bilhassa kahraman ordumuz candan beraberdir. Buna da kimsenin şüphesi olmasın.

Hâkim efendiler! Siz kanun adamlarısınız. Ellerinize milletin, vatanın her türlü hak ve menfaatlerini vikaye eden (güçlendiren) *kanunlar tevdi edilmiştir. İşaret ettiğim noktaları işittiniz. Türk milletinin büyük haklarını müdafaa ederken bu noktalar ehemmiyetle hatırda tutulmalıdır.*

Bu memleketteki komünistler sadece bizim tevkif ve hapsettiklerimizden ibaret değildir. Bu işlerle bizzat yakından alâkadar olacağım.

Şurası unutulmamalıdır ki, Türk âleminin en büyük düşmanı komünistliktir. Her görüldüğü yerde ezilmeli!"

NİÇİN 10. YIL MARŞI?

İLİM CÜBBELİ REKTÖRLER, dekanlar, kıdemli politikacılar, üst hâkimler ve *"devletin zirvesi"* denilen *"çağdaş"* tavan liderler.... Bunlar son aylarda toplanıp bir marş söylüyorlar. 65 yıl önceki çocukların kasılarak, haykırarak ünlendirdikleri bu 10. Yıl Marşı *"bilimsel, hukuksal ve resmî-sel"* törenlerde her gün biraz daha bağırtılarak söyleniyor.

Adından da belli, bu marş 75 yaşına basan Cumhuriyet'imizin onuncu yılı kutlamalarında yani 65 yıl önce bestelenip söylenmiştir. Bugün Karun gibi zengin devletimiz var. Kutlu 75. yılımızda istenirse yüz tane marş besteletilebilir. Görülüyor ki, bugünkü kuşakların 65 yıl geriye dönmelerine hiçbir sebep ve ihtiyaç yok.

O hâlde 10. Yıl Marşı'na bu dönüş nedendir? Yoksa upuzun 75 yıl içinde Cumhuriyet'i övme gücümüze zafiyet mi geldi? Ata'yı destanlaştırma ilhamlarımız dumura mı uğradı? Şu da var: YÖK'çü, eyyamdar ve alemdarlar takımı, boğaz damarlarını abartıyla şişirip bağırarak Atatürk'ün

Cumhuriyetini ille de 1933'lere mi geriletmek istiyorlar?

Sonra da, kendi kendime: *"Her şeyi iyiye yor canım!"* dedim. *"Gerçi bu adamların kısır faşist kafaları ile geleceğin mutlu rüyaları görülemez. Ancak, bazılarının 100 yıldan beri milletimizle sürdürdükleri savaşlara, baskılara ve halkı ezmek isteyen canavarlıklarına gidilir. Bu doğru ama yine de aralarında bazı sağduyu sahipleri bulunabilir. Onların şu 2000 yıllarında, 1933'e saplanışlarının maksatları, her hâlde çaresizliklerindendir. Onlar, her şeyden önce, Atatürk'e ait söz ve fiillerin bozulmuş olmasından utanç duyuyor, onun için çareyi çok eskilerde arıyorlar.*

Kısaca, gerçek Atatürkçülüğe Kemal Paşanın tarihî kişilik ve emellerine dönmek istiyorlar da o yüzden 10. Yıl Marşı'na sığınıyorlar."

10. Yıl Marşı'nı parola hâlinde bir *"bucak başkanı"* gibi haykırarak dehşet saçan devrimbaz YÖK'çü taifesinin böyle horozlanış sebebini birkaç ağırbaşlı dosta sorduğumda:

"Efendim, Ata'ya karşı duydukları eziklikten, hicaptan olsa gerek. Yani Mustafa Kemal Paşadan eser mi bıraktı bu adamlar? Şimdi öyle tahmin ediyorum ki Ata'nın gerçek söz ve eylemlerine dönmek isteyen iyi niyetlileri engelleyemiyorlar. Yaptıkları tahrifattan utandıkları için yangın görmüş eski tulumbacılar gibi ünleri çıktığı kadar bağırıyorlar" dediler.

Arkadaşlarım, bu sözlerini kanıtlamak için 11 Ekim 1998 tarihli gazetelerden bir de kesit getirdiler.

"Atatürkçü Düşünce Derneği (ADD)'nin toplantısında Atatürkçüler taarruza çağrıldı. ADD saldırıya geçiyor" başlığı ile verilen bu haberde *Yekta Güngör Özden, Kemal Gürüz, Kemal Alemdaroğlu* gibi politikacı Atatürkçüler cengâverce konuşuyorlar.

Baş örtüsü ve gericilik yerden yere vuruluyor ama Atatürkçülük ve lâiklik konularında foyaları ortaya çıkar diye fazla bir şey söylemiyorlar. Türbanla okuyan kızlarımıza saldırıp asıp keserek:

"Atatürkçüler, savunmadan çıkıp taarruza geçmeli ve topyekûn savaş için cepheye çıkmalıdırlar" diye mahşer nutukları atıyorlar. *"Lâiklik ve irtica terimlerinin açıkça tarif edilmesini isteyenleri de hainlikle"* suçluyorlar.

Bu toplantıdaki Atatürkçü, dernekçi, savaş ilânlarını da ibretle dinledim. Bunlar ilimden, adaletten ve gerçekten korkuyorlar. Oysa sahici aydınların küfre ve saldırıya asla ihtiyaçları olamaz.

Gazi'yi ve Cumhuriyet'i namusuyla seven okumuşlar için sadece ilim yolu vardır. Atatürk'ün gerçek hayatı, fiilleri ve sözleri, faziletsiz, çıkarcı, halk düşmanı *"sözde Atatürkçüler"* tarafından değiştirilmiş ve bozulmuştur. Haysiyetli, onurlu aydınların görevleri bunu düzeltmektir.

10. Yıl Marşı, herhâlde bu sahtekârlıkları yapanların Ata'dan utanmaları için hatırlanıyor ve tekrarlanıyor. Milleti yıkmak ve kendi çıkarları için bozdukları gerçeklerin bir kısmını ise aşağıda bulacaksınız.

Yukarıda yazdığım gibi sahte Atatürkçüler, Gazi Mustafa Kemal'i millî benliğinden sıyırmak istediler. Uydurdukları yalanları kullanarak onun çok sevdiği halkına ne zulüm gerekiyorsa yaptılar.

Yukarıda *"10. Yıl Marşı'na neden sığınıyorlar?"* diye sorarken, ana fikir olarak:

"Çünkü Atatürk'ün mizaç, hayat, eylem ve düşüncelerini, o kadar bozdular, tanınmaz hâle getirdiler ki artık onun yüzüne bakacak hâlleri kalmadı. "Atatürkçülük" diyerek yaptıklarından öylesine utanıp korktular ki Mustafa Kemal'in devrinde söylenmiş millî bir marşla özür diliyorlar" demek istemiştim.

Aşağıda ise Atatürkçü geçinenlerin yaptıkları tahrifattan birkaç madde sunacağım.

Bu sunuşlarım, Allah için, vatanımız ve gençlerimiz için devam edecektir. Ta ki bazı kişilerin marifetleri nesillerce bilinsin ve düzeltilsin.

Bu minval üzere, ben de, kendimce, Atatürk'ün kurduğu temiz, millet sever, bağımsız Cumhuriyet'in aslını ve hedeflerini ortaya koyuyorum. Atatürk'ün amaç ve emellerini içten içe yıkan bozgunculuklardan ancak belli başlılarını üç madde hâlinde arz edeceğim:

a) Gazi Paşanın ta Samsun'a çıktığı günlerden beri "*millî irade*"ye bağlı ve milletine hayran bir lider olduğunu vurgulamıştım ve nitekim onun millî iradeye olan saygısını ölümünden bugüne kadarki liderlerin pek azı göstermiştir. Tarih buna şahittir ki 1938'den sonra feci bir Tek Şeflik rejimi kurulmuştur... 1960, 1971, 1980'lerde ve bugüne kadar onlarca defa millî iradeye hakaret edilmiştir. Sahte Atatürkçüler, demokrasiye yaptıkları bu ihanetlere rağmen milleti darbelerle ezen bu âsileri göklere çıkarmışlardır. El ayak öperek onlara kul köle olmuşlardır.

b) Mustafa Kemal'in, Birinci TBMM'nin ve Millî Mücadele'nin baş hedefi bağımsızlık idi. Onlar *"Millî iradeyi hâkim ve millî istiklâli âmil kılmak"* hususunda yeminli idiler; bundan başka bir zilleti asla kabul edemezlerdi.

Oysa Ata'nın vefatından sonra devletimizin *"tam bağımsızlık, millî hâkimiyet"* prensipleri hiçe sayılmıştır. Bazı devletler karşısında ve millî olmayan çıkarlar için "*mandaterlik*" denilebilecek küçülüşlere kadar gidilmiştir. Kültür ve egemenlik bakımlarından milletimiz Avrupa, Amerika ve hatta Yunanistan karşısında birçok tavizler vermiştir. Dış siyasetimizde bağımsızlığımızı zedeleyen birçok vak'alar hâlâ yürürlüktedir. Bazı nüfuzlu, çıkarcı aydınla-

rın, Türk kültürüne ve değerlerine karşı bazı dış devletler tarafından korunmasına, şımartılmasına bile göz yumulduğu ve bunların himaye edildiği görülmüştür.

c) Atatürk'ten sonra Recep Peker adındaki bir başbakan, Halk Fırkası (CHP)'nın birtakım görüşlerini daha çok Sovyet komünizmi, Alman nazizmi ve İtalyan faşizmi ile kaynaştırarak *"altı ok"* denilen ilimsiz ve esassız prensipleri ortaya koymuştur. Bu altı ok da, haddini bilmez şekilde *"Atatürk ilkeleri"* adıyla millete dikte edilmiştir.

Bu ilkeler(!) daha sonra ve bugüne kadar devletimizin resmî ideolojisi denilerek anayasalara bile geçirilmiştir. Buradaki bir kısım uydurma "*okların*" aleyhinde konuşup yazan aydınlar hapsedilmiş veya cezalandırılmışlardır. Daha sonraki sayfalarda anlatacağım gibi "*lâikliği*", dinsizlik ve "*devletçiği*" Celal Bayar, Menderes ve özel teşebbüs düşmanlığı biçiminde uygulamışlardır.

Milliyetçiliğe gayet dar bir anlam verilmiş, bugün en büyük dost ve kardeş saydığımız Dış Türklerden övgüyle bahsetmek büyük suç gibi kovalanmıştır. Onların Rus zulmünden kurtulmalarını istemek dahi Türkiye'de ağır cezayı gerektiren hükümler sayılmıştır.

Hatta 1944'te en seçkin ve bilgin Türk milliyetçileri, Dış Türklere dostlukları dolayısıyla "*Turancı*" diye "*tabutluklara*" atılmışlardır. Sevgili ağabeylerimiz, kardeşlerimiz ve büyüklerimiz olan *Zeki Velidi, Nihal Atsız, Orhan Şaik, Reha Oğuz* gibi ünlü yazar ve âlimler Türklük sevdaları dolayısıyla hücrelere tıkılıp işlerinden atılmış, mahvedilmişlerdir.

Daha ileride anlatacağım birçok vak'a Türkiye'de yıllar yılı "*milliyetçilere*" düşman bir devlet siyaseti güdüldüğünü gösterecektir. Atatürkçülük adına bu zulümler hâlâ geçerlidir.

Oysa Atatürk *"Türk milletinin kültürünü bir sır gibi sakladım"* diyen tutkulu bir milliyetçidir.

Daha sonra Sovyet komünistleri ve hatta milletimizin baş düşmanı Yunanlılarla iş birliği edip aynı dilden konuşan bazı millî şefler, ihtilâlciler ve hatta milliyetçiliği ezmeye kalkan iktidarlar görülmüştür.

1938'den beri Atatürkçüyüz maskesi altında öz Atatürkçülük olan milliyetçiliği silip yok etmek suretiyle bu güzel milletten ve koyu milliyetçi Mustafa Kemal'den intikam almak isteyen sözde Atatürkçüler çoktur. Size kitaplar dolusu onları anlatacağım. Okuyunca Mehmet Âkif Beyin:

"Ne çirkin yüzler örtermiş meğer bir incecik perde" mısraını hatırlayacaksınız.

BUNLAR MI ATATÜRKÇÜ?

KÜÇÜK ADAMLAR, VARLIKLARINI ispat etmek için minnacık işlerle uğraşırlar. İşte Afyon Milletvekili *Gaffar Yakın*'ın verdiği *"Cuma günleri öğlen tatilinin cuma namazı saatlerine göre* (memur ve işçiler için) *düzenlenmesi*" kanun teklifine karşı kıyameti koparanlar bunlardır.

Milletin bu umumî isteğini Atatürkçülüğe, lâikliğe, ilericiliğe, Cumhuriyet'e aykırı sayarak gürültü yapan, miting yapan bu cüceler, eciş bücüş ne çeşit yaratıkların eline düştüğümüzü bir daha gösterdiler. Bu acayip hırı çıkaranları, millet kökten sapıtmışlar defterine yazdı. Lâkin bu isimleri seçim sandıklarına yansıtmazlarsa, ben onlara *"Müslüman Türk milleti"* diyemeyeceğim. Çünkü bu kadar bağnazlık ve kör kafalık, bu kadar kanunsuzluk, demokrasi ve insan haklarına bu kadar aykırılık milletçe bağışlanamaz.

Düşünün Gaffar Yakın Bey, henüz herhangi bir hamle yapıp:

"Ey Meclis!: Hristiyanlar "pazar" ve Musevîler "cumartesi"yi yani dinlerince kutsal olan günleri,

derin bir huşu içinde değerlendirirken biz mübarek cuma günümüzü münasebetsiz ve antidemokratik kanun zulmüne katlanarak tatil yapmaktan hâlâ neden geri duruyoruz?" diye sormuş bile değil... Milletine saygılı bu Gaffar Bey: *"Efendim! Cuma namazı, kazası olmayan, Kur'an'la emrolunmuş, en kutsî namaz olup Peygamberimiz de birçok hadisinde önemini belirtmiştir... O hâlde? Cumamızı, tatil olmaktan çıkardığımıza göre, bari devletle ilişkili olanların, öğlen tatillerini, cuma saatine göre ayarlayalım"* gibilerden bir gerekçe gösteriyor.

Bunu hiç olmazsa demokrasiye geçtiğimiz zaman 1950'lerde yapmamış olmamız büyük ayıp iken... İster şu bu partiden, ister lâik, ister dinsiz olun, % 99 Müslümanın temsilcisi olduğunuz bu ülkede bari efendice karşılayın...

Lütfen, suçlu ve korkak olduğunuz her yerde yaptığınız üzere artık Atatürk'ün ardına sığınmayın. Olduğunuz gibi ortaya çıkın, suratınız nedir, gücünüz nedir, kastınız nedir? bilelim.

Şimdi benim Atatürkçülük adına, babası tutmuş gibi bağıranları, şu belgeyle susturmam gerekmiyor mu?

21 Nisan 1920 günü, *Heyet-i Temsiliye Namına Mustafa Kemal* imzasıyla bir tamimde, TBMM'nin açılış töreni, altı madde hâlinde ilân ediliyordu (Sadeleştirerek ilk iki maddeyi sunuyorum.)

"1) Allah'ın izniyle, Nisan'ın 20. günü, cuma namazından sonra, Ankara'da TBMM açılacaktır.

2) Vatanın istiklâli, saltanat ve hilafet makamının kurtarılması gibi en mühim hayatî vazifeleri yerine getirecek olan TBMM'nin açılış gününü cuma'ya rastgetirmek, bugünün hayrından faydalanmak ve açılıştan önce muhterem mebusların hepsiyle Hacı Bayram-ı Veli Camii şerifinde cuma na-

mazı kılınarak Kur'an'ın nurlarından ve namazın feyzinden istifade olunmak içindir..."

(Kalan dört maddeyi, *"Temellerin Duruşması 1"* kitabımın, 109. sayfasından lütfen okuyunuz...)

Cuma namazının Hacı Bayram Camiinde kılınması ve cuma gününün kutsiyeti, Gazi Mustafa Kemal Paşa tarafından onun imzası ile işte böyle ilân ediliyor. Esas metnini, her yerde, özellikle Meclis Kütüphanesi'nde bulabilirsiniz...

E, bu vaziyette, *"bunu Mustafa Kemal söylemedi, yazmadı"* diyemezsiniz. Mustafa Kemal'e inanıyorsanız: *"Evet, bunu 21 Nisan 1920'de Mustafa Kemal söyledi ama, esasen bu sözlerine inanmıyordu. Rol yapıyordu. Daha sonra bu fikirlerden vazgeçti"* diyemezsiniz. Çünkü bu, istismar ettiğiniz Atatürk'ü yıkmak olur, sizde zaten o yürek, o dürüstlük ne gezer...

Aslında hür, demokrat, namuslu adamlardan oluşan Birinci TBMM, Millî Mücadele'yi bu inançlar, bu fikirlerle kazanmıştı. O hâlde onlar da yıkılmazlar ve Mustafa Kemal'i de asla yıkamazsınız. Sadece sizin kalp ve sahte *"Atatürkçülüğünüz"* biraz daha belirginleşir.

Peki kim yıkılır? Her türlü inançsızlık, döneklik ve sahtekârlığı kokmuş etler gibi sömürüp içine sindirmeye çalışan cuma namazı yasakçısı o ufak iz'ansızlar var ya, bugüne kadar sırf kavga çıkararak sürdürdükleri siyaset hayatımızdan işte onlar yıkılır ve silinirler.

YEKTA GÜNGÖR ÖZDEN'DEN GÖRÜNTÜLER

AKTÜEL-PANORAMA'NIN BİR sayısında çıkan haberi size aynen sunuyorum.

"Özden, Diyanet İşleri Başkanı mı?

Anayasa Mahkemesi Başkanı Yekta Güngör Özden'in din, şeriat ve gericilik konularında demeç vermediği bir hafta bile geçmiyor. Özden, son olarak "Din sömürüsü dinsizlikle birdir" dedi. Özden, din konularında o kadar uzman ve o kadar çok demeç veriyor ki, insan kendisinin Anayasa Mahkemesi Başkanı olduğunu unutuyor. Halk arasında bir anket yapılıp Özden'in görevi sorulsa, "Diyanet İşleri Başkanı" denecek bu gidişle."

Gerçekten Anayasa Mahkemesi Başkanı Sayın Yekta Güngör Özden, Türkiye'nin hemen en çok konuşan, ondan ötürü de üzerinde en çok lâf edilen adamıdır. Bu bakımdan, her gün kendisinden bahsetmemiz mümkündür; kendisi öyle istemektedir. Ama biz o tuzağa düşmemek için elden geleni yapıyoruz. Kalemimizin ucuna geldiği zaman dahi mürekkebi silkeliyoruz.

Ama bahsetmemek de olmuyor. Bakın, Hürriyet'te, 18 Ocak tarihli yeni bir haber şudur:

"Atatürk ilkeleri doğrultusunda evrensel barışa, lâikliğe ve hukuka katkıda bulunması nedeniyle, Anayasa Mahkemesi Başkanı Yekta Güngör Özden'e, Topağacı Lions Kulübü tarafından, dün 'Melvin Jones Dostluk Ödülü' verildi. Dünya Lions Hareketi'nin kurucusu Melvin Jones'in ödülünü alan Özden, bir teşekkür konuşması yaptı. The Marmara Oteli Balo Salonu'ndaki törende Büyükşehir Belediye Başkanı Nurettin Sözen de bir plâket aldı."

Demek, Sayın Özden, "*şeriat*"a hücumları ve hiç görevi olmadığı hâlde yaptığı çok kırıcı lâiklik savaşları sonunda, böyle, *"Dünya Lions Hareketinin Melvin Jones Dostluk Ödülü"*ne hak kazanmıştır...

Lions Kulübü'nün, *"Şeriat da fuhuş gibi anayasaya aykırıdır"* diyebilen bir üst devlet memuruna *"Atatürk ilkeleri doğrultusunda, evrensel barışa, lâikliğe ve hukuka katkıda bulunması nedeniyle"* yaklaşımı da enteresandır. Lions'ların, büyük adamları olan Melvin Jones ödülünü Özden'e vermeleri... Türk milletine ve onun dini olan İslâmiyete nasıl bir kinle baktıklarını gösterir.

*"Mason Cemiyeti"*ni kapatan kişi bizzat Atatürk değil miydi? Yani masonların ve Lionsçuların görüşleri Atatürk ilkelerinin tıpatıp aynı mıdır? Öyle ise Atatürk, Mason Cemiyetleri'ni (kendi evrensel barış ilkelerine uyduğu hâlde) neden kapattırmıştı?

Bir de şu var: Lions Kulüp'çüler, mason değil de yoksa başka bir şey midirler? Bu son ihtimal doğru ise: İslâmiyet aleyhindeki hareketler Lions'çuları neden öyle sıcak heyecanlara sürüklüyor?

İmdi, çözemem bu muammaları: Benim okuyucularım gibi kendini Lions ve Rotari'den bilen (çoğu sâf) kişiler de *"Şeytanın Dini Masonluk"* adlı kitabı okusunlar.

Bu ödülü belki bilmeden almıştır tesellisiyle Sayın Yekta Güngör Özden'in de Şeytanın Dini Masonluk'u okumasını diliyorum. Çünkü o kitapta (s.205) *"Lions'un Tevrat kökenli sembolleri... Birleşik dünya devletleri ve Lions... Türkiye'deki mason ve Yahudi Lionslardan bazıları... Lions kulüplerinin din ve ahlâk anlayışları... Lions kulübünün sosyal faaliyetlerinden bir kesit"* diye bölümler vardır.

Adı geçen kitaptaki araştırmalar, yanlış da olabilir. O zaman, kitabı çıkaranları mahkemeye versinler. Veya kendilerini anlatan dürüst bir kitap yazsınlar da, ne olduklarını herkes öğrensin...

Sayın Özden de işin hakikatini mutlaka öğrenmelidir. Çünkü 16 Ocak günü, Türkiye gazetesine verdiği, bir sayfa dolusu demeçte bizim imanlı okuyucularımıza hitaben: *"Ben dindarım ve dine saygılıyım"* demişti.

ATATÜRKÇÜLÜK'ÜN BÖYLESİ!!!

SAYIN *OKTAY EKŞİ*, BİR süredir, Millî Eğitim Bakanı Sayın *Hasan Celâl Güzel*'e ilkelere aldırmaz ve "*Atatürksüz*" diyerek hücum ediyor: "*İmam-hatip liselerini kapatmadın, Atatürksüzsün!*" "*Allah dedin, Mushaf dedin, öyleyse lâikliğe, Atatürk'e düşmansın*" gibi okuyanı şaşırtan basitlikte ve hafiflikte suçlamalar...

Böylesine soğuk saldırılar, eminim, milletinden "*gazilik*" gibi bir şeref rütbesi alan Mustafa Kemal'in ruhunu, katlanılmaz azaplara sokmaktadır.

Gerçi Hasan Celâl Bey, tartışmanın üstesinden geliyor. Hatta genç bakanın "*Atatürkçü başyazar*"a verdiği ılımlı ve çağdaş Atatürkçülük dersleri hem o yazarca, hem de gazetesince iyi okunup anlaşılmalıdır. "*Atatürkçülük*" şanıyla, cümbür cemaat içine düşürüldüğümüz çıkarcılık ve despotluk anaforları Basın Konseyi adlı kuruluş ve bütün ciddî aydınları düşündürmelidir.

Öyle ya! Dünyanın medenî - vahşî her yerinde bir bakan ancak "*icraatı*" ile eleştirilir iken onu "*Sen Atatürksüzsün. Atatürk düşmanı olmadığını ispat*

et!" diye hesaba çekmeye kalkmak, böyle safsatalarla rahatsız etmek, hangi çağdaş, hangi çağ dışı, hatta mağara devri gazeteciliği ile bağdaştırılabilir?

Konuya ilgimiz dolayısıyla birkaç cümle de biz söyleyelim:

Oktay Ekşi, Bakan Güzel'e, hoyratça saldırı konusu eylediği cümleyi, bizim *Türk Edebiyatı* dergisinin 179. sayısından almıştır. H. Celâl orada, Türk eğitiminin 21. yüzyıla ayak uydurmak için "reformlara" muhtaç olduğunu belirttikten sonra:

"İnşallah 21. yüzyılın elinde Mushaf (Kur'an-ı Kerîm) taşıyan uzay elbiseli Türk neslini yetiştiririz" diye, vatansever gönlünü dile getiriyor.

Bu sözün altında, bütün ileri milletlerin uyguladıkları mana ve madde dengesini sağlamak temennisinden başka ne vardır? Yani Bakan, inşallah uzayı fethedecek ama dinini, milliyetini de yitirmemiş Türk nesilleri yetiştirelim demek istiyor. Beklenen bu nesil, Mehmet Âkif'in (ve Bakanın da) deyişiyle *"Âsım'ın nesli"*dir.

Gel gör ki, Âkif'e, *"Âsım"*a, Kurtuluş Savaşı meselelerine pek aşinalığı olmayan Oktay Ekşi, bu deyime, barut ve fişek olmuş. Şöyle saldırıyor:

"Âsım'ın nesli 'şeriatçı görüş, yenileşme' diyenler anlamına gelir. O nedenle ne Atatürk Âsım'ın nesli'dir ne de Halûk. Hele Çanakkale ve İstiklâl Savaşı şehitlerini bir kampın patenti altına almaya kimsenin hakkı yoktur." (Neymiş o kamp?)

Mehmet Âkif, ünlü şiirinde: *"Âsım'ın nesli, diyordum ya nesilmiş gerçek / İşte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek"* diyerek, Çanakkale'de şehit veya gazi olan bütün er ve subaylarla beraber, özellikle aydınlarımızı o çağın yedek subay (ihtiyat zabiti) kahramanlarını azizleştiriyor.

Bilmem Oktay Ekşi, bu üstün şerefi *"Anafartalar Kumandanı"*ndan niye esirgemektedir? Yoksa Ekşi

Atatürk'ü "*Mushafsız*" inançsız ve maneviyatsız mı zannediyor?

Öyleyse, Mustafa Kemal'in *Ruşen Eşref*'e söylediği şu cümlelerini, hem savunmaya kalktığı Gazi Paşayı iyi anlamak için, hem de ayıptan kurtulmak için iyi okumalıdır:

"(Bu askerler) öleni görüyor, üç dakika sonra öleceğini biliyor. Hiç ufak bir fütur göstermiyor. Sarsılmak yok. Okuma bilenler, ellerinde Kur'an-ı Kerîm, cennete girmeye hazırlanıyorlar. Bilmeyenler Kelime-i Şahadet çekerek yürüyorlar. Bu, Türk askerinin ruh kuvvetini gösteren şâyan-ı hayret ve tebrik bir misaldir. Emin olmalısınız ki, Çanakkale muharebelerini kazandıran bu yüksek ruhtur."

Nasıl! Bütün erler ve kumandanlar (o zaman olsun), "Âsım'ın nesli"nden miymiş? Çanakkale ve İzmir'i kurtaranlar yoksa "gerici kampın" mensupları mıymış? Yahut daha doğrusu bu ülkeyi, Gazi gibi kumandanları öncülüğünde kurtaranlar, imanlı şehit ve gaziler değil de... soyguncu, dalkavuk, vurguncu, mafya kamplarının nursuzları mıymış?

Kimse manevî ruh ve asker portresini, Ruşen Eşref'in, Çanakkale cephesinde tespit ettiği Ata'ya en yüce fazileti yakıştıranlara böylesine ateş püsküren Sayın Başyazar, Atatürk'ten daha fazla Atatürkçülük'e kalkmamalıdır. Çünkü gülünç olurlar. Kimse bütün olayların ve gerçeklerin cahili olduğunu ilân etmek için çırpınmasın, tarih ve olaylar karşısında gülünç olur. Yukarda belirttiğim Atatürk'le masonluğu bir saymak gibi bir ahlâk dışılıktır bu...

Benim merak ettiğim konu ise şudur: Atatürk'ü yüceltmek için bir sayın genç bakanın ondan *"Âsım'ın neslindendir"* diye söz etmesine bu kadar köpürecek ne var? Ekşi, Almanya'nın Hamburg'unda, Atatürk'ü milletlerarası en büyük masonlar ara-

sında (bir Amerikalı, bir İtalyan'dan sonra) üçüncü isim olarak gösteren ağır hakarete, niçin "*gık*" dahi demiyor? Ekşi'nin bir özel görevi mi var? Ata'yı Türkün şerefli değerlerinden mahrum etmekle onu kim görevlendirmiş?

Yoksa Ekşi de bazı masonların *"Atatürkçülük'le masonluk aynıdır. Çünkü ikisi de dinle mücadele etmiştir"* dedikleri gibi mi düşünüyor?

Sahiden Atatürkçü ise ortaya çıksın da, *"Hayır, Atatürk'e ve Atatürkçülük'e mason demek en ağır hakarettir"* desin...

Bunu dahi diyemeyenler, lütfen artık Çanakkale'nin ve Millî Mücadele'nin kutsiyet sırlarına saldırmaya kalkmasınlar.

Çünkü Millî Mücadele'yi masonlar değil, İslâm imanına ve çağdaş ilim ideallerine bağlı Türk nesilleri kazanmıştır.

"Âsım'ın nesli" bizim daimî özleyişimizdir.

ATATÜRKÇÜLÜK'ÜN BİR ÇEŞİDİ

DİKKAT EDİYOR MUSUNUZ, Sayın Süleyman Demirel'de ansızın beliren "*Atatürkçülük*"ün dozu gittikçe artıyor. "*Büyük Atatürk*"le başlamayan hiçbir cümlesi, hemen hemen yok artık.

10 Kasım günü, "*saat dokuzu beş geçe*" Anıtkabir'de, deftere gayet ağıtlı ve en uzun "*izindeyiz!*" söylevini yazmakla yetinmedi. O yazdıklarını sonuna kadar yüksek sesle okuyan ilk cumhurbaşkanımız da kendisi oldu. Yani bu konuda İnönü ve Bayar'ı zaten sollamıştır ya... Mersiye yazıp okumak yarışında Sayın Kenan Evren'i bile geride bıraktı.

Şunu da gördük ki, yeni Cumhurbaşkanı, Çankaya günlerinin bu ilk 10 Kasım'ında, Anıtkabir defterine yazdıklarını, hüzünlü bir şekilde hem okuyor, hem de:

"*Nasıl iyi yazmış mıyım?*" gibilerden, ardında duran üst komutanlarla üst bürokratlara bakıyordu.

Gerçi, 10 Kasım da olsa, bizim aklımız, Güneydoğu'da eşkıyanın ezdiği halkımızda ve binlercesi kaçırılıp şehit edilen çocuklarımızda idi. Anlatılmaz kederler içinde idik... Ama ne var ki:

Grand-üniformalar, fraklar, jaketataylar giyinip sırmalar, ponponlar kuşanmış büyüklerimiz, o heybetleriyle bize her hâlde ümit bağışlamak istiyorlardı. 10 Kasım gösterişleri içinde gönlümüzün bu kadar ferahlaması herhâlde... Atatürkçülük'te, Kenan Evren'leri bile aşacak coşkunlukta bir Cumhurbaşkanına kavuşmaktan olsa gerektir. Anıtkabir'de, ona ve kadrosunun gösterişine bakarak: PKK alçaklığını mutlaka ezeriz, rüşvet, işsizlik, enflâsyon belâsını taşa vururuz; hatta Azerbaycan, Güneydoğu ve Bosna'da bugüne kadar attığımız palavraların utancından dahi kurtuluruz gibi geldi bize.

Değil mi ki artık Sayın Demirel'de de millete ve demokrasiye karşı icat edilmiş "yeni Atatürkçülük"ün bütün belirtilerini görmemiz mümkündür. Bu belirtiler:

a) *"Kökten dinciliğe, gericiliğe, şovenliğe"* karşı olmak... b) *"Devrimciliğin yılmaz bekçiliğini"* kimseye bırakmamaktır.

Bundan başka, Atatürk istismarı ile nüfuz, yumruk ve para sağlayan bir kısım "*medya*"yı kollayarak, onların gözünden düşmemek ve Atatürkçülüğü millete dirhem dirhem satan birtakım "*zinde*"ler ve kurnazlarla içli dışlı olmak, büyük adamlara, daha da büyüklükler kazandırır.

Bilirsiniz İsmet Paşa (ve sonra onun uyduları) bu kerametli "*Atatürkçülük*"ü, Sayın Demirel'e karşı da tepe tepe kullanmışlardı. Özel Atatürkçülük metotlarıyla, Süleyman Beyi tam altı kere başbakanlıktan alıp yere vurmuşlardı. E! Şimdi Demirel de elbet rakipleri gibi davranarak piyasanın geçer akçesini yakalamalıdır.

Bazı Atatürkçü geçinenlerin o kadar hile ve eziyetine uğratılan bir zatın, Cumhurbaşkanı koltuğunda, nihayet daha akıllı davranarak zinde kuvvet-

lerin "*Atatürkçülüğünü*" bütün unsurları ile kullanmasında şaşılacak bir şey yoktur.

Şimdi, Sayın Demirel'in, kendisini yıkmak için kullanılan bu marifeti, Sayın Erbakan'a karşı kullanmaya nasıl hazırlandığını gösteren yeni bir olaya geçelim:

Mevki Çankaya... Cumhurbaşkanı'nın kabul buyurduğu bir kız öğrenci ona: *"Efendim, son yıllarda RP'nin hızla yükselişini nasıl değerlendiriyorsunuz?"* diye soruyor.

Önce işi şakaya vuran Demirel, sonra birden ciddîleşerek özel "*Atatürkçülüğünü*" ortaya koyan, sakat demokrasiyi de can evinden vuran şu lâfları ediyor:

"Türkiye geriye gitmez. Kimsenin endişeye kapılmasına gerek yoktur. Ben burada (Çankaya Köşkü'nde yani) *demokratik Cumhuriyeti, Atatürk ilkelerini ve insan haklarını bekliyorum."*

Hani dikkatinizi çekerim. Kızcağız: *"Refah Partisi gelirse Türkiye geriye gider mi?"* diye sormamıştır. Öğrenci kız, *"Siz burada neyi bekliyorsunuz? Halk RP'yi seçerse, siz onun iktidara gelmesine izin verir misiniz?"* diye de sormamıştır.

Bizim bildiğimiz *"büyüklerden izin alma"*, "bekçilik" ve *"çobanlık"* gibi şeyler demokrasinin dışındaki kavramlardır. *"İnsan haklarını"* da ancak millet ve Meclisi bekler ve korur.

Kaldı ki, RP'nin veya başka bir partinin iktidara gelmesi, kendilerinin dışında, o kıza da kimseye de "*endişe*" vermiyor. Çünkü şu veya bu kişinin değil milletin kararına uymayı bekliyor.

Beni dinlerse eğer, bundan, Sayın Cumhurbaşkanı da *"endişe etmesin."* Çünkü ilke beklemekle demokrasinin yolu kesilemez.

ATATÜRK'E BAK!
ONU KULLANAN AHMAĞA BAK!

HANİ ÇOK AKILLI BAKANLARIMIZDAN "*güncel*" birisi: "*Türkiye'nin petrolü de Atatürk'tür, ihracatı da, mısır, buğday üretimi de Atatürk'tür*" gibi cevherler söylediydi ya... Hani Atatürk'ü manalı manasız öven kişiler pek çok olmuştur ama, sanırım bu ölçüde densiz ve mantıksız metheden Atatürkçüler de çok fazla değildi. Böylelerine Ata'nın zamanında ve daha sonra da pek rastlanılmamıştır. Geri zekâlı, hatta zekâsız koyu dalkavukların adam kandırmaya kalkan lâfları Atatürk'ün bedenini ve ruhunu zamanında çok incitmiştir. Fakat asıl incinmesi hatta ruhunun azaba girmesi, sanıyorum, bir gün Batı ölçülerine çıkaracağını ümit ettiği demokratik rejimin daha beter diktalara ve böyle lâf ebesi meziyetsizlere düştüğünü sezdiği şu günler olmuştur.

Bu hâl, tarihe mal olmuş Atatürk gibi insanlara yapılan ölümcül bir eziyet hissi verir bana. Öyle olduğu hâlde ve bu beyinsizliklerine rağmen, yine de baş üstünde koşan öyle mahlûklar, gerçekten tiksindiricidir.

Yıllar var ki *"aydını olmayan ülke, demokrasiye lâyık değildir"* sözünü dilime dolamışım... İşte bunun misali, medenî ve muasır, aynı zamanda olgun ve üstün hedefleri milletine gösteren, millî irade ve demokrasiyi de başlara taç yapmaya çalışan Mustafa Kemal'i, böyle şeytan kaşığı ile göklere çıkaranlardır.

Çünkü her aptal kurnazlık gibi bu da menfaat sağlamanın peşindedir. Bu pis riyakârlığın, üstelik Gazi Mustafa Kemal gibi *"dâhi"* denilen bir şahsiyeti sömürmek için yapılması ayrıca haddini bilmezlik örneğidir.

O sözleri, kuvvetlilerin gözüne girmek için çıkaran dalkavuk esasen münevverliğin, aydınlığın ve dürüstlüğün baş düşmanıdır. Heyhat ki böyle ikiyüzlüler, milletvekili, bürokrat ve gazeteciler arasında çok fazladır. Onlar devleti soymak için dahi lâiklik, Atatürkçülük, demokratlık rolü oynarlar. Onlar, göklere çıkardıkları kişinin zekâsından ve ilkelerinden de utanmıyorlar.

Meselâ vaktiyle *"Kâbe Arap'ın olsun / Çankaya bize yeter"* diyen kurnaz da yalnızca *"mebus, elçi, KİT Yönetim Kurulu Üyesi"* olmayı düşünmüştü.

Böylelerinin içinde Allah sevgisi yok, insan sevgisi yok, millet-vatan sevgisi yoktur. Pek tabiî ki Atatürk sevgisi de olamaz. Bunlar insanlığı bilmez; iyiliği ve fazileti değil hatta ölümü ve fâniliği de bilmezler.

Zavallı Türkiye'mizin en büyük derdi, işte o ahlâk fukarası çıkarcıların, üstelik de münevver, vatansever, yol gösterici, yön verici pozlar takınmalarıdır. Maalesef *"kültür ihtilâli"* ile sarsılan, hem Doğulu, hem de Batılı olmak şahsiyetinden mahrum bırakılan ülkemizin kara bahtı, aydın haysiyeti taşıyan insanların ötekilere göre çok az ve etkisiz olmalarıdır.

Rica ediyorum: Batı'nın üstünlüğünü, adam başına yıllık millî gelir çokluğu, diplomalı şahıs kalabalığı, kullanılan otomobil veya fabrika sayısı ile ölçmeyiniz. Onları yöneten seçkin aydınların, bizdekilerle kıyas edilemeyecek kadar üstün ahlâklarında, vatana, ilme, insan haklarına ve adalete saygı düzeylerinde arayınız.

"Lâiklik, Atatürkçülük, ilerilik" diye diye, Türkiye'yi dikta karanlıklarına, bağımlılık ve mandacılığa, Batı Amerikan süprüntülüğüne kadar sürükleyen politikacı ve medya kurtlarını hatırlayınız. Bunlar 1982'den beri cebe indirdikleri resmen ilân edilmiş 6.2 katrilyon lira (50 milyar dolar) bugün kesildiği, *"yem boruları tıkandığı"* için, temiz komutanları, milletin üzerine yürüterek darbe yaptırtmaya bile kalktılar.

KOYUN DERİSİYLE ATATÜRKÇÜLÜK

MİLLETİMİZİN HASSASİYET gösterdiği Kurban Bayramında, Atatürk devrinde de asla uygulanmayan, Gazi Mustafa Kemal'in aklından bile geçmeyen... Taze ve akıldan çıkmayacak, din ve devleti ilgilendiren, millete dehşet veren müthiş bir icraat yapıldı. Bu, kurban derileri ile Atatürkçülük macerası idi. İslâmiyet İslâmiyet olalı, hatta belki Tevrat'ın Hz. Musa'ya indirilişinden beri, böyle bir din, böyle bir lâiklik, böyle bir devlet yönetimi görülmemişti. Herhâlde gelecek asırlarda dahi görülmeyecek ve tarihin *"nâdirat ve garaibat"* sayfalarına geçerek, Türkiye'nin 21'inci yüzyıl eşiğinde uğradığı çağdaşlık ve medeniyet seviyesi bakımından kitaplara, dillere geçecektir.

Mübarek Kurban Bayramında, Rabbimizin lütfettiği şu en güzel bahar eyyamında, dört gün boyu devletin, vatandaşların ve koyun, keçi, öküz gibi her cins kurbanlık hayvanların başlarına getirilen nedir biliyor musunuz?

Hem de, hükûmetin ve kurban kestirdikleri rivayet edilen babaların, liderlerin; *"yapmayın etmeyin!*

Halkın sevap için kestirdiği kurbanların hiç olmazsa derilerine dokunmayın!" gibi pesten ricacı emirlerine rağmen:

"Kurban derilerini THK denilen kuruma vereceksiniz!" diye yüksek sesler çıkmıştır. Bu direktifin hilâfına hareket edenlerin, cezaları üst üste konulup uçurulacakları, deryalar denizler ötesini boylayacakları, medyanın zorbalarınca, bangır bangır ilân edilmiştir.

Kurban kesmek ile, başına ne belâlar aldığını yavaş yavaş kavrayan halkımızdan, senede bir defa Kurban Bayramında doyum tokum et yiyen fakir fukaradan her ne kadar feryatlar ve çığlıklar atılmışsa da aldıran olmamıştır. Plevne kahramanı Gazi Osman Paşadan, Erkânı Harbiye Reisi, milletin gözbebeği Fevzi Çakmak Paşadan, millî kurtuluş ve millî irade kumandanı Gazi Mustafa Kemal Paşadan, her ne kadar ruh üzüntüsü ve *"Müslüman milletimizi, halkımızı incitmeyin"* öğütleri gelmişse de, kulak asan olmamış. Anayasa ve lâisizm ipe çekilmiş ve dahi:

"Kurban derilerini THK'ya vermeyen Atatürkçü olamaz, biz deri demokrasisi kuracağız ve çağdaş uygarlığa varacağız! Bizim Atatürkçülüğümüzü, Kemal Atatürk dahi anlayamaz. Çünkü o dahi 60 yıl önce vefat etmiş olup, mürtecilerin ve irticaın hepsine kıymadan ve dolayısıyla temizlemeden ölmüştür. Yeni Atatürkçülüğü kavramak için, ancak bazı yerlere devlet parasıyla bedava gönderilen falan gazeteyi okumak lâzımdır," diye sert talimatlar duyulmuştur.

Onlara emredilmiş ise de *"Sayın bayım, THK dediğiniz şey Atatürkçü olamaz. Çünkü onların yolsuzluk ve şaibelerine ve yiyiciliklerine dair söylentiler, dağı taşı tutmuştur. Onun için kurban kesen vatandaşlar, derilerini ona vermektense vermeyip*

Levent Şahverdi Arşivi

gömmeyi, post yapıp giyinmeyi tercih etmekteler..." gibi lâf söyleyen ukalâlar, bellerine bir tekme vurularak ıslah edilmişlerdir. Kur'an kurslarının halkın yardımıyla beslenen yetimlerinin yedikleri mübarek kurban etleri, ümükleri sıkılarak ağızlarından burunlarından getirilmiştir.

Lâiklik, medeniyet ve demokrasimizi anlatmak için daha ne yazsam ki size! Çağın ve geleceğin adamları, Nacî'nin şu mısraını hatırlasalar yeter:

"Çelebi! Böyle olur bizde medeniyet dediğin!"

Levent Şahveredi Arşivi

ATATÜRK ADINA MAFYACILIK: NE UTANMAZLIK!

ATATÜRK'Ü TABULAŞTIRARAK yani onu kullanarak, sevdiği milletine zulüm eden şebekelerden birisi nihayet suç üstünde yakalandı. Görülüyor ki *"Gazi Mustafa Kemal"* gibi güzel bir ismi yalnız hür fikri dondurup demokrasiyi ve millî ahlâkı yıkmak için kullanmakla yetinmiyorlar. Bu yoldaki çabalarının zehirli haracını da devlet ve milletten "vuruyorlar."

Gerçi ilimde, siyasette, basında ve her katta, kasaların, kapıların, devlet hazinesinin, yetim mallarının *"Atatürkçüyüm"* diyenlere açıldığı biliniyordu. Fakat şimdi bir eski başbakan (Sayın Tansu Çiller) ve bir "*dolandırıcı*" (Selçuk Parsadan) bu Mafya gerçeğini suç üstünde gazetelere, TV'lere, Meclis zabıtlarına, polis kayıtlarına aktardılar.

Bu korkunç vak'aya, birçok yazarların, Çiller ve Parsadan'ın ve emekli paşalardan Orgeneral Sayın Necdet Öztorun, Sayın Necdet Uruğ, Sayın Muhsin Batur ve diğer bazı zevatın isimleri de karıştırıldı. Onların teşhis ve görüşlerini belirtmeden önce başımıza getirilen Atatürk'ü istismar fecaati ile daha ne-

relere toslayabileceğimiz üzerinde düşünelim. Ayrıca bu örtülü ödenek yolsuzluğunda uç gösteren *"Atatürkçü soyguncuğun"* devede kulak bile olmadığını da akılda tutalım.

İyi bilinsin ki, Türkiye'de demokrasi ve adalet gibi, ilmin ve gerçeğin de baş düşmanı, bu Atatürkçü mafyanın varlığıdır. Bunlar demokrasiyi tehdit ediyor, devleti, üniversiteyi, gerçek tarihi de yalan içinde boğuyorlar, çağdaşlığı, hür düşünceyi engelliyorlar.

Daha geçenlerde bunlardan bir kurnaz uyanık, yine "*Atatürkçülük*" adına bizim onca baskı yapan *"Temellerin Duruşması"* adlı eserimizi okumadan ve tek kelimesini anlamadan mahkemelik hakaretlerle ihbar etmeye kalkmamış mı? Bazı âdi ve utanmaz kişilerin Atatürk ihbarcılığı ve mafyacılığı yaparak zengin olduklarını bu kişi epey geç duymuş olacak ki işe hızlı başlamış. "*Milliyetçi*"lik ticaretine el atan bir gazetede, bunun yapılması daha fazla dehşet veriyor. Çünkü bu âdi ihbarcılık, komünistlerin tekelinde sayılırdı.

Öyle dehşet ki Tansu Çiller'in Atatürkçü geçinen dolandırıcılara, fakir devlet hazinemizin 5.5 milyarını "*hortumlatma*"sından daha çirkin bir sahtekârlıktır. Milliyetçi devlet adamlarının, bu soydan mahlûkları yanlarına sokmamaları gerekir. Ömrümüz boyunca hakikatleri ve doğru tarihin lüzumunu anlatmak için verdiğimiz emekler *"Seciyesiz sözde milliyetçi(!) taifesine de haram olsun!"* diyeceğim ama...

Yetiştirdiğimiz milyonlarca altın genç bize Rabbin lütuflarıdır. İhbar ettiği o kitap dünya ahret hesabımızı dürüstçe verişimizin belgesidir. Bu milletin öz evlâtları onun değerini hakkıyla biliyorlar, okuyanlar 500 bini geçiyor.

Atatürkçülüğün para kesici mafyaya yem olması bazı tıynetsiz rezilleri sevindirebilir. Fakat bizim yazılarımız ve kitaplarımız işte bir millî kahramanı ve öbürlerini böylesine soyup firavunlaştırarak gençleri aldatan ve mafyalığı kışkırtan sahte milliyetçileri de sergilemekte olduğu için pek çok zorba, cahil ve rezili rahatsız ediyor.

Hayret edersiniz! Tansu Hanımı "*Atatürkçü*" dernek adına, "*emekli generallerin de forsu ile korkutarak*" Hazineden çanta içinde 5.5 milyar götüren dolandırıcı Parsadan, yazık ki, bu kitap ihbarcısından daha açık ve daha asil davranmaktadır.

Demek ki Atatürkçülük, istismar edile edile, eşkıya eliyle paraya çevrilmiştir.

Konuyla ilgili Taha Kıvanç'ın 15 Mayıs 1996 tarihinde Zaman'da çıkan bir yazısından bazı bölümler alıyorum:

"Necdet Öztorun başka emekli paşalarla '*Mustafa Kemal Derneği*' adıyla bir örgüt kurmuş. Bu dernekte paşa paşa faaliyet gösteriyorlarmış. Paşaların Kemalizm adına çalıştıklarını bilen birileri, onların adına önce ufaktan şirketleri yoklayıp söğüşlemişler; sonra işi devletin örtülü ödeneğine kadar vardırmışlar. Bir gazete, "*Örtülü Komedi*" manşetiyle çıktı. Ben ise olaya '*Kemalizm adına dolandırıcılık*' demeyi tercih ediyorum.

Aslında bu çok bilinen bir dolandırıcılık yöntemi. Dili tatlı, ikna kabiliyeti yüksek, fikrî takip özelliğine sahip birileri, bu yeteneklerini kullanabilecekleri (söz gelimi politika gibi) '*meşru bir zemin*' bulamazlarsa, son çare olarak bu yola başvururlar. Yaptıkları şudur: Saygı uyandıran bir dernek, vakıf veya herhangi bir örgütün adını kullanarak zenginlerden para sızdırmak. Kimi şirkete telefon edip, "*Özürlüleri mutlu etmek istemez misiniz? Onlar adına düzenle-*

diğimiz balonun her biri 10 milyon lira olan davetiyelerinden sizin için 20 adet ayırdık" derler. Bunu yaparken döktükleri dil karşı tarafın bütün korunma mekanizmalarını altüst edecek kadar yamandır. Sonuç: Telefon edilen şirket hiç kullanmayacağı 20 balo davetiyesini alıp 200 milyon lirayı *"dernek yetkilisi"* olduğunu söyleyen dolandırıcıya teslim eder. Tabi balo filân yapılmadığını herhâlde tahmin ettiniz.

Demek ki, dolandırıcıların, artık hamiyet duygularını uyandırmak için, özürlülerin, spastik çocukların, veremin, kanserin arkasına sığınmaları gerekmiyor, şimdi daha temiz ve para getiren tatlı bir meşgale alanı var; *"Kemalizm Merkezi kuracağız, paraya ihtiyacımız var"* demeleri ve bir emekli paşanın adını kullanmaları onlara milyarlar getiriyor.

Dolandırılanlar arasında kimler yok ki? Ülkemizin önde gelen şirketleri ve bankaları. Ünlü işadamları, holding patronları, özel hastaneler, THY gibi kamu kuruluşları... Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in kayınbiraderi Ali Şener ile iş ilişkileri ortaya çıkan Bayındır Holding'in patronu Kâmuran Çörtük, *"Mustafa Kemal Derneği'nden arıyoruz"* diye kapısını çalanlara, iki kerede toplam 295 milyon lira ödemiş.

Zenginler, patronlar, şirket ve holding sahiplerinin, kendilerinden özürlüler, sakatlar, muhtaçlar adına para istendiğinde, bile bile dolandırılmalarını anlarım ben. Kim bilir, kaç sahte dilenciye hepimiz para vermişizdir. Ama, emekli bir paşa olduğunu söyleyerek faaliyet gösterdikleri *'Mustafa Kemal Derneği'* için para dilenen dolandırıcılara yüz milyonları gözlerini kırpmadan ödemelerini anlamam gerçekten mümkün değil.

O tür derneklerin koruyucuları var. Bütçe görüşmeleri sırasında ortaya çıktı, bazı derneklere devlet kesesinden kaynak aktarılıyormuş.

Kemalist generaller tarafından kurulan Mustafa Kemal Derneği adına harekete geçen dolandırıcılardan haberdar olmamız, cür'etin Başbakanlık Konutu'na kadar uzanması sayesinde. Adam, zenginleri Kemalizm adını kullanarak söğüşledikten sonra gözünü kamu kurumlarına dikmiş. Her kapıyı açan *'sihirli sözcük'*ün kamu bankaları genel müdürleri üzerindeki etkisini görünce daha da cesaretlenip *"Neden olmasın?"* demiştir muhakkak. Sonrasını biliyorsunuz zaten: Tansu Çiller, başbakanken kendisini *"Ben emekli Orgeneral Necdet Öztorun"* diye arayıp Mustafa Kemal Derneği olarak *"ANAP'la mücadele etmek üzere"* kurulacak Kemalizm Merkezi için para isteyen dolandırıcıya, seçim öncesinde iki taksitte 5,5 milyar TL. takdim edivermiş.

"Kemalizm Merkezi kurma" amaçlı para toplama ameliyesinin garabetine temas eden pek yok. Oysa esas sorun o noktada başlıyor bence. Benim bir kuşkum var: Paşaların kurduğu derneğin adını kullanarak başbakan aracılığıyla devleti dolandıranlar, kurdukları *'Mustafa Kemal Derneği'*nde paşa paşa faaliyette bulunan emekli generalleri de başbakanın adını kullanarak dolandırmış olmasınlar. Son zamanlarda görülen Mustafa Kemal Atatürk'ün adını taşıyan dernek ve dergi enflâsyonu da, bir tür dolandırıcılık tezgâhı mı acaba?"

ATATÜRKÇÜ MAFYA MI? HAKKA REVÂ MI?

"ATATÜRKÇÜLÜK": MİLLÎ MÜCADELE ve tarih sevgisi, millî iradeye bağlı demokrasi; bağımsızlık ve değerlerimizin tümüne saygı demektir. Böyle bir "*Atatürkçülük*" elbette makbuldür.

Böyle umdelere ihlâsla inananlar, hür düşünceyi önemser, ilmin gerçeğini, tarihin doğru okutulmasını önemser, putçuluğa ve tabulara karşı çıkarlar. Böyle bir Atatürkçülüğün müspet ilme bağlılığı manevî-İslâmî ahlâkı, millî bakış ve hedefleri vardır. Ama, Atatürk'ü gerçeği ile yaşatmak işlerine gelmeyenler, bugün Atatürkçülük adıyla başta Mustafa Kemal'in kendisini ve saydığım ilkelerini reddeden lekeli bir yön seçmişlerdir.

Oysa Mustafa Kemal'in milletçe sevilmiş Gazi adını kullanarak ihbarlar yapmak, yasaklar koymak, insanları tabulara taptırmak Atatürkçülük değil ancak Firavunculuk olabilir. Hele bunu alelâde bir kasap malı gibi; Atatürk'ün adını ve itibarını satışa çıkarmak; millet ve devlete karşı mafya usulleri ile bunun ticaretini yapmak, hiçbir insana yakıştırılamaz.

Böyle âdiliklerin karşısına çıkarak kınamamak, ayıplamamak, öyle şerefsiz bezirgânların ceza görmelerini istememek Türklüğe en büyük kötülüktür. İlgili makamlarda oturanlar, onları cezalandırmazlarsa, millete ve Atatürk'e en büyük ihaneti yapmış olurlar.

Bu sebeple *Örtülü Ödenek*'ten, bir dolandırıcıya, esasta parti çıkarları için fakat görünüşte *"Atatürkçüler bina yaptırsınlar diye"* 5.5 milyar verilmesini de tabi bağışlayamadım: Bu *Örtülü Ödenek* skandalı bence, tarihimizin en şerefsiz vak'alarındandır; Atatürk'e de bugüne kadar yapılmış hakaretlerin en ağırlarındandır.

Belki, bu iki yanlı dolandırıcılığın en hayırlı tarafı, dünyada bir mostrası daha olmayan Gazi Paşa mafyacılığını ortaya çıkarmasıdır. Sayın basınımız, ister istemez, devletin ve zenginlerin parasını, üniforma tehdidi ve tuzaklarıyla alıp balolarda, eğlencelerde yiyen, *"Atatürkçü zorba"*lara karşı uyanmıştır. Benim görebildiğim, 50'den fazla yazı, yüzlerce TV mülâkatı ve haberler çıkmıştır.

Tasarruf tedbirleri, devlet malını korumak vs. derken; ihale hırsızları, banka batırıcılar gibi bu Atatürkçü mafyalar da takipçilerin gözü önünde korkutularak durdurulmalıdır. Emekli generalleri ve orduyu soygun çetelerinin başında gösteren alçaklara da gereken ders verilmelidir.

Şimdi ben o sayın emekli generallerden üçünün üzüntü ve şikâyetlerini sunayım da hükmü siz veriniz:

Sayın Öztorun, 14 Mayıs tarihli Milliyet'te şunları söylüyor:

"Selçuk Parsadan'ı tanımam, siyasetle ilgim yok. Başbakanlığın (5.5 milyarlık) böyle bir ödeme yapmadan önce telefonla bana sorması gerekirdi... Başbakanı dolandırmışlar! Kalkıp ismi bilinmeyen bir adama para verilmez. Savcılığa bildireceğim."

Öztorun, daha önce de kurduğu *"Atatürkçü Dernek"* adına, bazı kişilerin dolandırıcılık yaptığını vurgulayarak sözlerini şöyle sürdürüyor: *"THY Genel Müdürü beni arayarak bazı kişilerin benim adıma para istediğini bildirdi. Ben de kendisini uyararak bu kişilerle ilgim olmadığını bildirdim."*

"Yine Ziraat Bankası Genel Müdürlüğü'ne çok sayıda Atatürk'le ilgili kitap pazarlayarak bağış toplamak istediler. Bu kişilerin kimliğini öğrenerek savcılığa bildirdim."

Öztorun, elbette bu konularda titiz ve onurludur. Fakat başka *"Atatürkçü Dernek"* adına her yerden para istendiğini de, 14 Mayıs tarihli Hürriyet'e utançla anlatmıştır. Düşünün: Paşanın bilgileri dışında o dernekte ve başka *"Atatürkçü derneklerde"* neler olmaktadır?! Bu vurgunlarla lüks hayat yaşayanlar, elbet sokak fukaraları, boynu bükük çıplaklar değildir. Kimler olduklarını tahmin edebilirsiniz...

Bakın hele Öztorun, Hürriyet'e daha neler söylüyor:

Dolandırıcıların, bir kez Toprak Holding'e başvurduklarını söyleyen Öztorun, *"Onlar da arayıp, bana sordular. Ben de yine bu tür olayların birkaç kez olduğunu, bu kişilerle hiçbir ilgim olmadığını söyledim. Hep Atatürkçü derneklerin adını vererek para almışlar. Ya da fahiş fiyatla Atatürkçü kitap satmışlar, yemek davetiyesi satmışlar"* dedi.

Böyle işler, Atatürkçü derneklerdeki bütün paşaların başına geliyor olmalı ki, Öztorun'la aynı sütunda (14 Mayıs Milliyet) Sayın Necdet Üruğ ve Muhsin Batur da aynen şöyle konuşuyorlar:

"Emekli bazı paşalar Mustafa Kemal Derneği'nde faaliyet gösteriyoruz. Bizim bu faaliyetlerimizi bilen bazı dolandırıcılar bu olayı suiistimal ederek rahatlıkla para toplayabiliyorlar. Daha önce de

bizim adımızı kullanarak para toplandı. Meselâ Bayındır Holding bu adamlara 295 milyon vermiş. İnsan açar telefonla sorar. Saf saf bu paraları vermelerini anlayamıyorum. Ticaret erbabının bu oyuna gelmesi çok ilginç."

"Emekli Orgeneral Muhsin Batur ise, olayın polisiye bir vak'a olduğunu belirterek 'Askerî bir kişinin sıfatı güven verdiği için araştırmadan, sormadan para veriyorlar. Böyle olmaz' dedi."

Görünen o ki saygıdeğer kibar generallerimiz, tacirlerin, şirketlerin, devlet kuruluşlarının ve hatta Başbakan'ın bile üniformalı ünlülerden korkarak para verdiklerini pek düşünemiyorlar. Oysa dolandırıcılar ülkemizde sürekli darbe, kabadayılık havası estiğini bilip bunu Başbakana karşı ve Başbakan için bile kullanıyorlar.

Hakikat şu ki Atatürk adına kurulmuş sayısı belirsiz derneklerin hepsi ve onların başındaki muhterem paşalar, aynı dertle dertlidirler. O hâlde hepsinin vicdanını rahat ettirecek ortak istekleri:

Bu derneklerin sayısı, hesapları, mensupları bütçeden aldıkları yardımlar ve harcamaları *"Kamuya Yararlı Dernekler"* olmaları dolayısıyla, millete (kamuya) açıklanmalıdır.

Mensupları ve başkanları dahi böylesine şikâyetçi olduklarına göre açıklamayan adlî makamlar ağır suçlu olmalıdırlar.

Atatürk adını kullanarak yapılan sömürülerden birine Sabah gazetesinden Can Ataklı "Bu Kadar Atatürk Sömürüsü Olmaz" başlıklı yazısıyla temas ediyor:

"Atatürk'ü sömürmeyi çok seviyoruz. Başımız sıkıştığı an Atatürk'ü her kapıyı açan" bir anahtar gibi kullanmaktan çekinmiyoruz.

Bunlardan biri Kültür Bakanlığı tarafından yayınlanan *Atatürk Takvimi*'ydi. Kültür Bakanlığı her

yıl bir Atatürk Takvimi hazırlar. Ancak 1997'nin başında ülke yönetimi Refahyol'da, Bakanlık da Refahlı bir kişide olduğu için Atatürk Takvimi ilk kez basılmamıştı.

Yeni hükûmetin Kültür Bakanı İstemihan Talay da göreve gelir gelmez bir takvim bastırmıştı. Ancak bunun danışıklı bir iş olduğu çok belliydi. Bakan da bunu örtbas edebilmek için *"Atatürk düşmanları takvim basılmasını engellediler. Ama yılın ortasına geldik. Bu durumda Ocak ayından başlayan bir takvim yapamayız. Bu nedenle yılın ortasından başlayan ama 1998'i de kapsayan bir takvim bastırdık"* demişti. Yani Kültür Bakanlığının bir kişiye sağladığı büyük kazanç böylelikle Atatürk'ün arkasına sığınılarak gizlenmek istenmişti.

Ben bunu eleştirdiğimde bakanlıktan hiçbir açıklama gelmedi. Ama Bakan başka gazete ve gazetecilere bu davranışı savunmuş. 1998'de ayrıca takvim bastırılmayacağını açıklamıştı.

Geldik yılbaşına. Bir de ne görelim? 1998'i de kapsadığı belirtilen 18 aylık Atatürk Takvimi bir kenara bırakılmış, 1998 için yeniden takvim basılmış.

Şimdi Kültür Bakanlığının iki takvimi var. Biri 18 aylık, göstermelik takvim, diğeri de normal 12 aylık takvim.

Takvim deyip geçmeyin, kâğıdı lüks, baskısı lüks, baskı adedi yüksek. Birileri *"Atatürk'ü sömürerek"* yine iyi paralar kazandılar demek ki. Kültür Bakanı herhâlde mantıklı bir açıklama yapar. Ancak *"Biz takvim için sponsor bulduk"* dememeli. Ona kimse kanmaz. Sponsor bulunması her masrafın yapılacağı anlamına gelmez.

Devletin en üst makamlarından birinde böylesine bir sömürü olur da daha alt kademelerde olmaz mı?

Hiçbir resmî özelliği olmayan bir ajans, okullara iki adet Atatürk resmi ve Gençliğe Hitabe'yi göndererek âdeta *"cebren ve hile"* ile para topluyormuş. Haberi aktarıyorum:

"Kritik Milli Güvenlik Kurulu kararlarının ardından yeniden başlayan Atatürkçülük tartışmalarının bazı uyanıklar tarafından maddî çıkarlar amacıyla istismar edildiği ortaya çıktı.

Ankara'nın Bakanlıklar semtindeki Karanfil Sokak'ta faaliyet gösteren ve hiçbir resmî özelliği bulunmayan *"Opera Basın Yayın Millî Kültür Ajansı"* isimli firma okul müdürlüklerine Atatürk'ün iki adet resmi ile Gençliğe Hitabe'sini ödemeli olarak gönderip karşılığında emrivakiyle 3 milyon 300 bin lira alıyor.

Atatürkçülüğü kullanarak maddî menfaat temin eden firma, önce belirlediği okul ve dershanelere Atatürk'ün iki adet renkli posteri ile "Gençliğe Hitabe"sini ve İstiklâl Marşı'nı 3 milyon 300 bin lira karşılığında ödemeli olarak gönderiyor."

Sadece bu kadar mı? Köşeyi dönmek isteyen herkes Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün adını kullanarak öylesine suiistimaller yapıyorlar ki insanın inanası gelmiyor. İşte Mustafa Yılmaz'ın kaleminden bir örnek daha:

"Kimi *"Atatürk rozetleri"* ile köşeyi dönüyor, kimi de *"Atatürk posterleri"* ile gelirine gelir katıyor. Tam bir "*sektör*" olan Atatürk istismarcılığı "*heykel*"lerle bazılarına gelir sağlarken, bazıları da "Atatürk köşesi" ile köşeyi dönüyor.

"*Atatürkçü*" olduklarını iddia eden bazı şarkıcılar "*klip*"ler yaparak kaset satışlarını artırırken, bazı gömlek firmaları da Atatürk'ü reklâmlarında kullanmaktan çekinmediler.

Atatürk sömürücülüğünün zirvesi olarak değerlendirilen heykelcilikte, talep çok az olmasına rağ-

men, fiyatlar oldukça astronomik rakamlara ulaşmış durumda. Çok basit ve küçük bir fiberglas büstün fiyatı, 75 milyon liradan başlıyor. Aynı ölçütlerdeki bir bronz büstün fiyatı 230-250 milyon lira civarında bir rayiçle satılıyor.

Türkiye'de bulunan bütün kamu kurum ve kuruluşlarının yanı sıra askerî birlikler, karakollar veya Kemalizm'i ticaret maksadıyla kullananlar tarafından rağbet gören Atatürk heykel ve büstleri piyasası her zaman kendi içerisinde bir hareketliliğe sahip.

Atatürk heykellerinin yanı sıra kalıplarının da oldukça yüksek rakamlarla satıldığı belirtiliyor. Küçücük mask veya büst kalıplar 500 milyon liradan satılıyor. Ancak mektepli heykelcilerle "*alaylı*" heykelciler arasındaki rekabetten dolayı fiyatların "*aslında düşük olduğu*" belirtiliyor.

3 tonluk orta boy bir heykelin 6.5-8 milyar lira arasında satıldığı bu piyasada, kamu kurum ve kuruluşlarının konjonktüre göre heykelleri değiştirmesi ise fiyatları artırıyor.

Atatürk sömürücülüğü çoğu kere kanunlara karşı zırh olarak kullanılırken, bazen de kanunları çiğnemek için kullanılıyor. Geçtiğimiz yıllarda *Tuğgeneral Doğu Silahçıoğlu*'nun *Sultanbeyli*'nin göbeğine kondurduğu heykelin 36 bin dolara yaptırıldığı belirtiliyor.

Hemen her kesimin sömürü aracı olarak kullandığı Atatürk, bazı gömlek firmalarının yanı sıra mayo üreticileri tarafından da istismar edildi. Geçtiğimiz yıl bir mayo firması, Atatürk'ün Florya Plâjı'nda arkadan çekilmiş resmini reklâm amaçlı kullanmış ve geçen yıla göre satışını hayli artırmıştı."

HEYKEL

"*ATATÜRK VE HARBİYELİ*" ADIYLA dünyanın dördüncü, Türkiye'nin en büyük anıtı bizde yapılmış, 6 metre genişliğinde, 24 metre yüksekliğinde olan bu anıt için 90 ton bakır, 3,5 ton kurşun, 4 ton da kalay dökülmüş.

Bizimki dördüncü "*yontu.*" Ya ötekiler? Birincisi, Amerikan Cumhurbaşkanı Abraham Linkoln'un çehresi. Hani bazı filmlerde gösterilir. Uzak bir dağda, kayalara oyulmuştur. Zannederim uzak bir dağda yontulması, Linkoln'a (ayaküzeri her yerde görünmemekten doğan) özel bir saygı ve turistik bir alan sağlamak içindir.

Lenin'in anıt kabri de öyledir. Her yerde heykeli bulunmayan Bolşevik lider, bütün Sovyet vatandaşlarının, onu ziyaretle *"komünist inanç tazeleyecekleri"* turistik bir tapınak olarak düşünülmüştür.

İkinci büyük "*yontu*" Mao Zedung'un Pekin'deki oturan heykeli imiş. Zevksizliği hariç, apaçık taştan veya tunçtan Buda'ları andırmaktadır. Demek Mao'nun rejimini yıktıkları hâlde heykelini hâlâ yıkmamışlar. Heyhat! Stalin'in de öyle şeddadî bir

yontusu vardı ya, dirisine 30 yıl tapan Ruslar, heykelini demir kementler ile yere serdilerdi.

Üçüncüsü, bence anıt denmeye lâyık, 46 metre yükseklikte, iri ama güzel olan tek eserdir. Adına Hürriyet Anıtı derler, elinde meş'ale tutar bir kız, hem de New York şehrinin sembolüdür.

İlk ikisi Amerika'da 19. asırda yapılmış. Amerika'nın heyecanlı kurtuluş günleri imiş; yapıldığında bir anlamları varmış. Yine dikkat olunduğunda, bu her iki eser, heykel sanatının ince, derin başarılarını taşımaktadır.

Mao'nun heykeli de, milyonlarca put ve mabut geleneği olan Budist âlemde, heykelin en ince, en manalı eserleri bulunmasına rağmen kabaca yapılmış eski Roma konsüllerini andıran hebenneka bir şey. Neden o? Çünkü Buda heykelleri, hatta en ilkel putlar bile "*inançla*" yapılıyor. Sanatkârı onun mayasına gönlünden bir şeyler koyuyor. Mao'nun cebir ve dayakla yaptırdığı putuna ise, sanatkâr, nefretten başka koyacak bir şey bulamamış olmalı. Onun için eski Mısırlıların, Romalıların firavun veya konsüllerine gösterdikleri sevgiyi ve *"dinî tutkunluğu"* da bulamazsınız bu gibi zalim diktatör heykellerinde.

Dünyanın dördüncü en büyük anıtı diye takdim edilen, bizim yeni heykele gelince. 1981'de başlatılıp yedi yılda bitirilmiş. Gördüğüm fotoğrafı ile beni hiç sarmadı. Sanat ve estetikten ve manalı bir heykel olmaktan tamamıyla uzak. Sanat hiç karışmamış sanki. Sevgi ve saygıyı hiç yerleştirememişler. Sözde Atatürkçü, kazanç düşünmüş. Birçokları gibi o da Ata lâfı ederek istediği dünyalığı alıyor. Çoğunun anladıkları Atatürkçülük işte bu. Demirden kalıp dökmüş gibi... Sanatçı(!), heykeline bütünüyle kayıtsız ve duygusuz. Gerçek heykellerin daima bir *"sembol=timsal"* anlamı bulunur ki, işte ancak öyle-

lerine anıt denebilir. Buna uydurma dilcilerin olsa olsa zevksizliği ile "*yontu*" demek yakışır.

Gerçi Atatürkçü(!) yorumcular, *"Bu heykel, Atatürk'ün ordusu ve milleti ile bütünleşmesini temsil ediyor"* diyorlar ama, benim gördüğüm, öyle bir "*temsil*" yok. Düpedüz önlerinde "*general*" üniforması ile Atatürk, arkasında da altılı, onarlı kolda bir talim alayı yürüyor. En üstte yine Atatürk'ün büstlerindeki *"başı çatık kaşlı, korkutmaya özenen ve kendi manasına hiç benzemeyen bir çehre."* Yani sahte Atatürkçüler onun sevdiği milletine, kendilerinin söylemek istediklerini Gazi'nin yalın kat ve apaçık heykeline söyletiyorlar

Demek çok büyük masraflara mal olan bu yontu, estetik ve sanat değeri taşımadığı gibi sembol olmaktan da uzak. Dünyanın dördüncü iri heykeli diye rekor kırmak için bu korkunç masraflara girilir mi? Cumhuriyet'i kuran millî kahramanın anıtına bir içim sevgi kıskanılır mı?

Onu da düşünüyor insan: Şu İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya vs. bizden o kadar zengin ve heykeller geleneği dinleri kadar eski iken neden önümüze geçmemiş de, kocamanlıkta dördüncülüğü neden bize bırakmışlar? Tasarruf mu, zevk mi, sadelik mi düşünüyorlar?

Heykel Enflâsyonu

"*Enflâsyon*" terimini kullandım. Çünkü bir şeyin çokluğu, ona verilen değerle ters orantılı oluyor. Nasıl ki kâğıt para bastıkça, paranızın alım değeri düşüyor.

Atatürk heykelleri konusunda da başlangıçtan beri enflâsyonist davranmışızdır. Oysa ileri milletler bu işte çokluğa değil, azlığa, hatta tekliğe önem veriyorlar. *İngiliz, Fransız, Alman, Amerikan büyüklerinin,*

olsa olsa birer heykelleri vardır. Onlar da, çok ziyaret edilen anıt değeri taşısınlar diye çokluk, uzak yerlerdeki kayalıklarda yapılıyor. Eski Mısır'da ilâh ve firavun heykelleri, Yunan ve Roma'da kibar ve güzel insan tasvirleri pek boldur ve sanat eserleridir. Sonra Rusya ve peyklerinde, fabrika bacası boyunda dev ilâh yapma özentileri artmıştır. Aynı şey bizde de son yıllarda başlamıştır. Mesela Beşiktaş'ta iki minare boyu bir yontu irisi, daracık meydanı doldurduğu gibi, parkın, ağaçların, levhaların, çevredeki tarihî eserlerin bütün nispetlerini de bozmuştur.

Ayrıca onlar, anılmaya değer bütün büyüklerinin (kahraman, kral, sanatkâr, tacir, işçi, kâşif) heykel ve anıtlarını yaparlar, bizde ise yalnız Mustafa Kemal'in iyice zevksiz hiddet ve şiddet saçan inanılmaz çoklukta heykelleri dikiliyor.

Şu anda milyonları bulan bu heykeller sanat kaygısından külliyen uzaktır. Heykel sanatının ehli olan Batılıların beğenebilecekleri estetik değerde bir tek heykel dahi Türkiye'de mevcut değildir. Burada Mustafa Kemal'in Sarayburnu'na yapılan ilk heykelini Ahmet Haşim'in gözüyle değerlendirmek isterim:

"Eserin münakaşaya konu teşkil edebilecek yegâne zaafı duruşudur. Krippel tunçta teksif edeceği mucizevî hayatın mana ve mahiyetinden habersizmiş gibi, İsveç beden terbiyesi usulünü icat eden Miller'e yakışır bir jimnastik vaziyeti vermiş bulunuyor. Heykeltraş, tenkitlere cevap olarak, gazetelere vasıtalı yoldan verdiği çeşitli beyanatta, Gazi hazretlerini "hareket ve faaliyet içinde" gördüğü için heykele bu vaziyeti vermeyi uygun bulduğunu söylüyor. Bu sebep cidden çocukçadır....

Krippel, vücuda verdiği bariz hareketle, dikkatin çehre üzerinde toplanmasına mâni oluyor.

Heykel, geçici bir zaman için değil, ebediyet için meydana getirilir. Bundan dolayı tabiî hâlinde vücudun uzun müddet devam ettiremeyeceği her hareket, heykelin tabiîliği bakımından bir kusur teşkil eder. Vücut, zamanın hamlelerine karşı kendini müdafaa etmek istiyormuş gibi toplu bulunmalıdır. Hâlbuki Krippel'in heykele attırdığı adım, bir vaziyetten diğer bir vaziyete geçmek üzere yapılan bir geçiş vaziyeti olduğu için, heykele gayritabiî bir hareketin devamı rahatsızlığını veriyor. Bir kahraman heykeli, ebediyeti rahatça bekleyecek vaziyette olmalıdır."

Atatürk adına her gün yüzlerce heykel dikmenin, ona bir saygı nişanesi ve *"ilkelerine bağlılık"* çaresi olduğunu sanmıyorum. Bilâkis bu tutum halkta, Atatürk'e karşı belki bir alt şuur kırgınlığı bile yapmaktadır. Gerçi mesele alenen tartışılmıyor; basın öyle kapakları kaldırmıyor, bürokrasi başından korkuyor, ama işin tadı kaçırılmıştır.

Her il ve ilçemizde, hatta köylerimizde âcil ihtiyaç yerleri, insanca tesisler, hükûmet konakları, dispanserler, okullar olmamasını kimse kınamaz. Hiçbir âmir bu yüzden ceza görmez. Fakat birden çok fazla Atatürk heykeli daracık ilçelerde, kasabalarda mutlaka yer alır.

Bunun sebebi, oralara giden yöneticilerin, her şeyden önce heykel teftişi yapılacağını bilmeleridir. Demek ki, heykel dikmek yurdumuzda bir samimiyet ve inanç meselesi olmaktan çıkmıştır. Mustafa Kemal Paşaya *"tartışılmazlık"* bahşeden kanunu, merhum Celâl Bayar'ın DP'lileri çıkarmıştı. Atatürk'ün *"naaşını"* Anıtkabir'e, büyük törenle taşıyanlar da onlardı. Böyle olduğu hâlde, 27 Mayıs'çılar (1960) onları *"devrim ve Atatürk düşmanı"* ilân ettiler. *"Daha çok Atatürkçü"* olduklarını vurgulamak için ise Menderes ve arkadaşı bakan-

ları astıktan sonra her tarafa heykeller diktiler. Açılan bu yolda her askerî harekât, heykel dikme furyasını artırdı.

12 Eylül'den beri sekiz sene, yalnız kendi rekorumuzu kırmakla kalmayıp, dünyanın da en fazla heykel diken ülkesi olmuşuzdur.

Düşünün: 1940'ta, hadi bilemediniz 1960'da, heykelsiz olan bir il ve ilçemiz zaten kalmamıştı. 27 Mayıs en az ikincilerini, 12 Mart ise her il, ilçe ve kasabada üçüncülerini, beşincilerini dikti yanlarına, 12 Eylül 1980 ise mevcut olanları beşe, on beşe katladı.

Heykel dikme bir sevgi, bir siyaset ve bir ülkü sembolü olsa da, bugünden sonra artık durdurulmalıdır. Bir kanun çıkarılarak heykel dikmek, TBMM'nin izin ve müsaadesine bağlanmalıdır.

Meclis, teklif üzerine o yere "*heykel*" lüzumunu incelemekle kalmamalı... Bu heykelin az masraflı, fakat sanatkârca olmasını gözetmelidir.

Hele Atatürk'ün "güler yüzlü" olması mutlaka sağlanmalıdır. Çünkü, milleti ile barışık bir lideri, halkı tehdit ediyormuş gibi asık çehreli gösteren yontular, demokrasi ümidini dahi zedeleyip diktaya alkış tutmaktadır.

Atatürk heykelleri ile ilgili birtakım değerlendirmeleri sunuyorum:

En büyük Atatürk (19 Ocak 1997 -Erdal Bilallar)

Türkiye'nin çeşitli il ve ilçelerindeki 600 Atatürk heykeli ile kamu kurum ve kuruluşlarının girişlerinde yer alan yaklaşık 10 bin Atatürk büstünün yapımcısı *İnci* ailesi... Türkiye'de heykelin sanayiini ilk 1950'li yıllarda *Necati İnci* kurmuş... Necati Be-

yin vefatından sonra fabrikanın başına oğlu *Mehmet İnci* geçmiş...

Mehmet Bey hâlen atölyede bilfiil çalışıyor... Oğlu *Savaş* ile kızı *Sibel* de, onun babasına yardım ettiği gibi, ona yardım ediyor... E-5'in Maltepe bölgesindeki fabrikaya gittiğimde Mehmet Bey yoktu... Onun için İnci ailesinin 3. kuşaktan heykelcileri Savaş ve Sibel'le sohbet ettik... Anlattıklarına göre, şu sıralarda Atatürk heykeli ve büstlerine büyük talep varmış... Bu talepler belediyelerden, kamu kurum ve kuruluşlarından ve hatta kişilerden geliyormuş... Savaş, son rötuşları yapılan 2 metre 90 santimlik smokinli Atatürk heykelini göstererek, *"Bu, yakında Silopi'ye gidecek"* diyor... Fiyatını soruyorum; 1 milyar 100 milyon lira olduğunu söylüyor...(Bu tarihte dolar kuru 110.000 TL). Yüzümden *"Bu rakam çok yüksek değil mi?"* diye soracağımı anlıyor ve anlatıyor: *"Aslında 1 milyar 100 milyon lira çok ucuz... Bunun sebebi de heykelin fiberglastan yapılması... Eğer bunu bronz dökümden yaparsak fiyat 5 milyarı geçer..."* Kenarda duran Atatürk büstünün fiyatını soruyorum, ebatlarına göre 45 milyon lira ile 80 milyon lira arasında değiştiğini söylüyor... Masklar için ise 8 milyon lira ile 25 milyon lira arasında fiyat veriyor... Ancak burada bir açıklama yapmak gereğini duyuyor: *"Bizde olan kalıpların dışında bir heykel isterseniz, ilkinin fiyatı yüksek oluyor... Örneğin ilk heykel için 1,5 milyar lira alıyorsak, ikincisinin fiyatı 400-500 milyon liraya iniyor... Bu da kalıp maliyeti ile ilgili..."* Sibel İnci'nin verdiği bilgiye göre, isteyen herkesin heykeli burada yapılıyor... Ancak bunun için çeşitli cephelerden çekilmiş en az 7-8 poz fotoğraf isteniyor... Veya bu fotoğrafları kendileri çekiyor... Ardından fotoğraftan kalıp alınıyor... Bu kalıp tekrar rötuşlanıyor ve son kalıp çekiliyor... Bu kalıba da heykel dökülüyor... Sibel, isteyen herkesin bire

bir boyutlarda heykelini yaptırabileceğini belirtiyor... *"Fiyat olarak da en az 2 milyarın gözden çıkarılması gerekir"* diyor... Son günlerde heykellerinin yapılmasını isteyenlerin sayısında artış oluyormuş... Hatta bir süre önce bu sipariş gereği Amerika'ya bir heykel yollanmış... Bana gösterdikleri katalogda yüzlerce heykelin fotoğrafı ile bu heykellerin dikildiği yerlerin isimlerini gördüm... Ve bence en önemli soruyu giderken gündeme getirdim... *"Dışarıdaki dev Atatürk heykelini yıllardır E-5'ten gelip geçerken görüyorum... Onu alan mı yok, yoksa siz mi satmıyorsunuz?"* Savaş İnci, *"Çok isteyen oldu... Genel Kurmay Başkanlığı bile istedi... Ama biz vermedik... O heykel bize dedemizden miras..."* Gözlerimden tatmin olmadığımı anlamış olacak ki, *"Bu Türkiye'nin en büyük Atatürk heykeli... Dedem bunu tam 4 yılda yaptı...1969-1972 yılları arasında tüm mesaisini bu heykele ayırmış.. Yüksekliği 8,5 metre, ağırlığı ise 45 ton... Betondan inşa edilmiştir... İçi 12'lik demirlerle sarılmıştır..."* Fiyatını soruyorum; *"Bizce trilyonlar eder"* diyor ve ekliyor: *"Onu kim isterse istesin satmadık, satmayız..."*

*
* *

100 metrelik Ata heykeli (18 Ocak 1997 -Hürriyet)

Merkezi Amerika'da bulunan *Türk-Amerikan İşadamları Derneği*, Atatürk'ün New York'taki 93 metrelik Özgürlük Anıtı'ndan daha büyük bir heykelinin yaptırılarak İstanbul veya İzmir'e konulmasını önerdi. Dernek Başkanı *Hüseyin Atkın*, heykelin Atatürk'ü zeytin dalı tutan eliyle Batı'yı gösterir hâlde yaptırılmasını istedi. Bu amaçla dünya çapında

bir kampanya açılmasını da teklif eden Atkın, *"Projenin taslağını çizecek mimarla temastayız. Tüm dünyadaki Türklere sesleneceğiz ve herkesten 1'er dolar isteyeceğiz. Dileyen istediği kadar verebilir ama bizim 65 milyondan talebimiz en az 1 dolar olacak"* diye konuştu. Heykelin maliyeti bilinmiyor. Heykelin bazı özellikleri şöyle sıralanıyor:

- Şapkasına asansörle çıkılacak.
- Atatürk heykeli, askeri elbise giymiş ve pelerinli olacak.
- Heykelin yapımında tunç veya bakır kullanılacak.
- Atatürk'ün şapkasının içine içten asansörle çıkılacak.
- Şapkanın içinde bilimsel bir lâboratuvar bulunacak.
- Lâboratuvardan 24 saat süreyle çevreye ışık yayılacak.
- Ayakların altındaki mozolede bir müze, bir kütüphane bulunacak.
- Ayrıca 100-150 kişilik bir tiyatro da burada olacak.
- Anıtı ziyarete gidenler önce tiyatroya alınacak.
- Burada Atatürk sahnede gözükecek, ayağa kalkıp kendi sesiyle konuşacak.
- Perdede Kurtuluş Savaşı'ndan sahneler yansıtılacak.
- Salondan çıkanlar müzeye alınacak.

*
* *

Sincan'da gülümseyen Atatürk tartışması (12 Ekim 1998 - Milliyet -İdil Tütüncü)

Sincan'da kaymakamlık ve *Atatürkçü Düşünce Derneği Sincan Şubesi*'nce heykeltraş *Burhan Alkar*'a yaptırılan ve Lâle Meydanı'na konulması plânlanan Atatürk heykelinin gülümseyen yüz ifadesi tartışma yarattı. *"Atatürk ciddî olarak mı yoksa gülümseyerek mi topluma yansıtılsın"* tartışması, anıtın 29

Ekim'deki açılışını da tehlikeye soktu. Kendisine bir demet lâle veren kız çocuğuna kollarını açmış olarak tasarlanan Atatürk heykelini yapan Alkar, *"Her aşamada yetkililerin görüşünü aldım. Şimdi yüzünü değiştirmem mümkün değil"* dedi. Kaymakam Ali Gün ise, *"Güzel Sanat Eserleri Sahipleri ve Sanatçıları Derneği'nden (GESAM)* istediğim rapor olumsuz çıkarsa yasal yollara başvuracağım" diye konuştu. GESAM Genel Başkan Yardımcısı Osman Altıntaş da 40 yıllık heykeltraş olan Alkar'a destek vererek, sanatçının özgür yaklaşımına müdahale etmeyeceklerini belirtti.

*
* *

Heykel kavgası!
(Osman Baştuğ)

Marmaris'teki askerî üniformalı Atatürk heykeli, Belediye Başkanı *İsmet Karadinç* tarafından sökülerek, yerine sivil kıyafetli heykel dikildi.

İş adamı *Halit Narin* tarafından yaptırılarak Marmaris'e hediye edilen, şaha kalkmış at üzerindeki Atatürk figürünü yansıtan heykel yerinden söküldü. Belediyeden meclis kararı alınmadan yerinden sökülen heykele *Turunç* ve *İçmeler* beldeleri talip oldu. Tepkiyle karşılanan icraatı gerçekleştiren Belediye Başkanı emekli albay İsmet Karadinç'in, yakın çevresine, *"Heykel askerî üniformalı olduğu için turistleri korkutuyordu. Bunun için yerine sivil giyimli bir heykel dikmek istedik"* dediği öğrenildi.

Karadinç ise, heykel değişikliği konusunun tartışmaya açılmasını anlamsız bulduğunu söyledi. Karadinç, *"Atatürk heykelinin şu hâli ile konumu ve şekli yanlış. Anıtın kaidesi ve Atamızın bindiği at, şekil ola-*

rak çok büyük yapılmış. Atatürk'ün heykeli küçük görünüyor. Üstelik yüzü denize bakıyor. Biz doğru olanı yapıp, Marmaris'e bakmasını sağlayacağız. Asker-sivil giyimli tartışması ise çok saçma" dedi.

Heykeli Marmaris'e hediye eden iş adamı Halit Narin, askerî üniformalı Atatürk heykelinin, kimlere rahatsızlık verdiğini anlamadığını belirterek, *"Asker üniformalı Atatürk heykeli bir grup insanı acaba neden bu kadar rahatsız etti?"* diye sordu.

*
* *

Formaliteden heykel (Metin Münir - Yeni Binyıl)

Türkiye, Atatürk'e benzemeyen ve estetik bir çevre sorunu teşkil eden Atatürk heykelleri ile doludur. Bir devlet adamının heykelinin dikilmesi, onun anısına olan saygının ulusal bir ifadesidir. *Dünyada Atatürk kadar heykeli dikilmiş bir ikinci devlet adamının bulunduğunu sanmıyorum.* Ama Atatürk heykelleri ile ilgili en çarpıcı gerçek bu değil, bu heykellerin yapımındaki özensizliktir. Bu heykellerin birçoğu o kadar ona benzemiyor ve o kadar çirkin ki, anısına saygı duyulduğu için değil; sadece bir formaliteyi yerine getirmek için oraya dikildikleri izlenimini veriyorlar insana.

*
* *

Dağda Atatürk silueti oluştu (Ekim 1994 -Hürriyet)

Cumhuriyet'in 71. yıl dönümünü, dün tüm yurtta görkemli törenlerle kutlarken *Ardahan*'ın *Damal* il-

çesine bağlı *Yukarı Gündeşli Köyü*'nde meydana gelen garip doğa olayı, herkesi şaşkınlığa uğrattı... Gündeşli Köyü'nde yılın belirli zamanlarında dağda profilden Atatürk portresi oluşuyor. Güneş ışığının arazi yapısının etkisiyle dağın yamacında sabah saatlerinde oluşturduğu gölge, Atatürk'ün siluetinin aynısı... Dağdaki Atatürk silueti, bir amatör fotoğrafçı tarafından görüntülendi. Köylü vatandaşlar, her yıl tanık oldukları bu olayın, ülkemizin bölünmez bütünlüğünü perçinlediğini söylüyorlar.

İKİNCİ BÖLÜM

DİN ve LÂİKLİK

ATATÜRK DİNDAR MI, DİNSİZ Mİ?

İSLÂM DİNİNİ VE DİNİ reddeder nitelikte Atatürk'e ait *"el yazıları"* olduğu iddia edilen birtakım basit, tutarsız lâflar bir dergide yayımlandı.

Temiz kalpli Evren Paşa, Atatürk'e dinsiz denilmesini bir türlü içine sindiremedi. İki ay kadar önce Erzurum çevresinde, Atatürk'ün dine saygısı ile *"hocaya Yasin okuttuğunu"* belgelere dayanarak söyledi. Önceki gün de Aydın'ın İncirliova'sında aynı konuya üzüntü ve içlilikle dokunarak:

"Atatürk'ün dinsiz olduğunu kim ispat edebilir? Atatürk her dönemde ve her ortamda İslâmiyet'in en iyi, en ulvî, en güzel din olduğunu defalarca söylemiştir. Ona nasıl 'dinsiz' diyebiliriz? Bunları maksatlı olarak ortaya atıyorlar. Atatürk'ü milletin gözünden düşürmek istiyorlar" demiş. Sayın Cumhurbaşkanı'na göre, derginin neşrettiği o el yazıları, Atatürk'ün kendi fikirleri olmayıp, *"dine karşı"* olduğu anlaşılan bir kitaptan çıkardığı "*notlar*"dır.

Duygulu Cumhurbaşkanımız, o notların, Atatürk'ün en yakını bir hanım prof.'un (Afet İnan) ki-

Evrak Tahkikat Arşivi

tabında, ülkemizin kurmaylarını yetiştiren seçme okullarda *"Atatürk'ün dinsel görüşleri"* olarak okutulduğunu şüphesiz bilmiyorlardı. Bilseydiler, zamanında kaldırtırlardı. Böylece dinsizlik simsarlarının eline düşerek kendisini ve bizleri üzmesine engel olurlardı.

Biz, o çeşit kitapların "*Akademi*"lerde okutulmasının sakıncalarını daha önce yazdık. Atatürk'ü, Hz. Muhammed'le karşı karşıya getirmenin uğursuz sonuçlar vereceğini anlattık. Hatta bir "rapor" hâlinde, o vaktin ilgililerine sunduk. Aldıran bile olmadı.

Sonra biz, Nedim Sehbâî tarafından "Urduca" yazılmış ve Dr. Hanif Faruk tarafından Türkçeleştirilmiş olan Atatürk adlı bir kitapta, *"Atatürk'ün Son Mesajı"* adlı bir bölüm de bulunduğunu... Orada "*ölümünden 15 gün kadar önce, ağır hasta Atatürk'ün kendine geldiği bir sırada"* İslâm âlemine:

"Bütün dünya Müslümanları, Allah'ın son peygamberi Hz. Muhammed'in (S.A.V.) gösterdiği yolu takip etmeli. Müslümanlar, Hz. Muhammed'i örnek almalı ve kendisi gibi hareket etmeli... Zira ancak bu şekilde insanlar kurtulabilir, kalkınabilir" diye hitap ettiğinin ileri sürüldüğünü de yazmıştık.

Buna karşı hiçbir açıklama olmadığı gibi, bazı gazetelerin "*komik*" sütunlarında bana hücum edenler bile bulundu. Demek, bu ülkede Atatürk'ün "*dinsiz*" olmasını isteyenler de varmış, hatta ona dindar denilmesine kızan Atatürkçüler çokmuş. Fakat neşrettiğim şu "*mesaj*"a karşılık, aldığım yüzlerce sevinç mektubu da gösteriyor ki: Milletimizin gönlünde yatan, dindar bir Atatürk'tür.

Aslında bizim söylediklerimiz Mustafa Kemal'le ilgili değil. O elli yıl önce merhum olmuş ve şimdi Allah'ın adaleti huzurundadır.

Söylediklerimiz bizimle ilgilidir. Mademki Atatürk *"ebedî şef"* diye anılıyor. O hâlde ona, Türk

Levent Şahverdi Arşivi

milletinin istemediği vasıflar konduramayız. Bu millet, onu hangi değerlerle donanmış görmek istiyorsa, öylece tanıtıp benimsetmek, hem sağduyunun, hem de lâiklik denilen şeyin icabıdır. Atatürkçü denilen bir kısım bezirgânların ve nüfuz tacirlerinin çıkarları için onu millete karşı kullanmak ayıp ve günahtır.

Mademki Atatürk *"lâik Cumhuriyet"*in kurucusudur. O hâlde onu *"dindar veya dinsiz"* diyerek siyasete karıştırmak da büyük hatadır.

Kaldı ki, Atatürk'e ait gerçekler mutlaka bulunmalı ve artık gevezelik ve ukalâlıklara bulandırmadan ruhu rahat bırakılmalıdır.

Mustafa Kemal Paşanın *"İslâmiyet, milliyetçilik, devletçilik, ilim, musiki, sanat, hürriyet"* vs. üzerindeki hakikî düşünce, durum ve tutumları bir şey gizlenmeden ortaya konulmalıdır. Atatürk için kurulmuş onca dernek ve enstitü ne yapıyorlar, bilmiyorum. Onu kullanarak veya yıkarak çıkar sağlayan holdinglerin çanlarına ot tıkamak zamanı gelmedi mi?

Levent Şakiroğlu Arşivi

İRTİCA

"*İRTİCA İLE MÜCADELE*" KONUSU, hiç beklenmeyen zaman ve şartlarda görünerek kafalarımızı büsbütün karıştırmıştır. Hele bazı siyasî ihtilâflar sonucu, irtica ile mücadele maddeleri, medyada yeniden art arda sıralanınca hayretler büsbütün arttı. Sanki milletle, halkla, okuyucu ile hiç ilgisi olmayan konferansçılar tarafından, içinde hiç dinleyici oturmayan boş ve geniş bir salona yüksek sesle ve tehditle söylenen bir nutuk dinliyormuşuz gibi.

Oysa çıkarılan kanunlar, verilen kararlar, Mecliste, Bakanlar Kurulu'nda yapılan görüşmeler mutlaka bir sebebe ve lüzuma dayanmalıdır. Aksi hâlde, türettiği sıkıntılar bir yana, kelimenin tam anlamıyla, havanda su dövmek veya hamamda nara atmak olur.

Önce irticaın Türkiye'de, siyasî anlamda ilk icat ediliş ve kullanılış tarihine bakalım. Gariptir, bu; 31 Mart 1909'dan itibaren İngilizlerin yardımları, baskıları ve bahşişleri ile tahtından edilen Sultan Abdülhamid'e ve ona bağlı olanlara karşı kullanılıyor.

Ondan önce de dinsizlere, ateistlere karşı bir hakarettir. İslâmiyetin zaferini sağlayan *"devr-i saadet"*te de irtica *"cahiliyet çağına"* yani Peygamberimizin yıktığı putperestlik çağına meyledip ondan fayda uman müşrikler için kullanılıyordu.

O veya bu.... Kısacası "*irtica*"ya "geriye dönmek, dönüş"; "*mürteci*"ye de "geriye dönen, gerici" anlamları verilmiştir. Bu kavram sadece ve olabildiğince belirsiz olarak siyasî anlamda kullanılmıştır. İrticaın, ithamın, suçlayarak ezmenin veya çıkar sağlamanın maalesef çok geçerli olduğu yurdumuzda (geleneklerin, törenin, ahlâkın ve kanunların ağırlığının kalktığı) İttihat ve Terakki günlerinden kalmıştır. Bugünlere kadar da büsbütün ısrarla ve daha da manasızlaşıp belirsizleşerek menfi şekilde kullanılmıştır.

İrtica, hiçbir zaman dinle, İslâmla, şeriatla ilgili doğru ve ciddî bir kavram olmamıştır. Yalnız, dediğim gibi İttihatçılar, önce İngiliz bahşişiyle Hilâfete ve Sultan Hamid'e söverek küçük düşürmek için kullanmışlardır.

Millî Mücadelede de olsa olsa din düşmanlarını, sonra da belki Kuva-yı Milliye karşıtlarını hedef alan "*irtica*" lâfı birinci TBMM'nin siyaseten kapatılmasından sonra, doğrudan İslâmiyet'in kuralları demek olan *şeriat*'a, Müslümanlığa, dinî inanç ve duygulara, dindarlara hatta maneviyat bağlılarına yahut yürürlükteki iktidarın ezmek istediklerine karşı rastgele kullanılmıştır.

Birçok Arap asıllı kelimeleri sınır dışı etmemize rağmen, *irtica, mürteci* kelimeleri dimdik ayakta duruyor. Bunlara karşı *"geriye dönüş, gerici"* kelimeleri, hem de isabetle bulunduğu hâlde, ısrar ve özellikle Arapçaları kullanılıyor. Bu, herhâlde daha korkunç ve heybetli, daha fiyakalı ve hakarete uygun sayılmalarından ileri geliyor.

İrticaın *"geriye dönüş"* anlamı, gerçeğe aykırı ve saçmadır. Hiç kimse çağın teknik imkânları, konforu, kolaylıkları, rahatı vs. düşünerek geride kalanları tercih etmez. Meselâ uçağı bırakıp kağnıyı, süslü giysileri bırakıp çul çaputu giyinmez. En mürteci sandığınız kişiye, meselâ elektrikli, sıcak bir ev yerine soğuk, ıslak bir kulübeyi seçtiremezsiniz.

Dini sorarsanız, İslâmiyet, indirilen kitapların, diğerlerine göre en yenisi, en çok ve küllî yenilikler taşıyanı, ilme ve insan tabiatına en çok uyanıdır. O hâlde, ona gerici diye bakmak, akla ve iz'ana sığdırılamaz. Düşünün ki Tevrat ile İncil, Kur'an'dan asırlarca eski oldukları hâlde, o dinlere karşı, Hristiyan ve Mûsevî âlemlerinde "*gericilik*" diye bir terbiyesizlik söz konusu değildir.

Kavramlar üzerinde yeniden düşünmeye çalışmak, düşünmeyi öğrenmek, herhâlde ileriliğin, aydınlığın, ilmin anahtarı olsa gerektir.

İrtica Kaç Yaşında?

Bazı gazetelerin manşetine çıkmak, beleşçi nüfuz tacirliği ve bedavadan güç sağlamak için, denenmiş en kolay ve kestirme çare:

"Memlekette irtica var! Atatürkçülük elden gidiyor" diye bağırmaktır.

Bu işin tecrübeli bezirgânları vardır. Her devrin ihtiras dangalaklarına sığınarak: Meselâ *"irticayı hortlatıyor"* diye Menderes'i Yassıada'ya tıktırmış ve astırmışlardır. 1971'de, komünist anarşi ve sözde aydın gericiliği kol gezerken, yine *"Atatürkçülük elden gidiyor"* diye Demirel iktidarını devirmişlerdir.

1980'e kadar Türkiye'de siyaset bu demekti. (2000'lerde dahi vaziyet değişmemiştir.) Muhalefetin bütün başarısı, din zümrelerine zulüm etmekten sakınan iktidarları gammazlayıp mahmuzlatarak

iktidara konmaktı. Bu işin hasta kalemleri, çıkar peşinde bazı gazetelerde hâlâ faaliyettedir.

Sayın İnönü ise *"irtica mezatçılığı"* yapmamakta uzun süre direnmiştir, ama hep birden onu da kışkırtmışlardır! *"İsmet Paşanın oğluna bak hele, irticaı lânetlemiyor"*, yani bizim çıkar şirketlerine hizmet etmiyor demişlerdir. *"Erdal Paşa"* da ne yapsın! Demokrasi ve halk düşmanı manşetlere geçmek için var gücü ile:

"İrticaı dikkatle izliyoruz" gibilerden lâflara başlamıştır. Hatta İslâmiyet üzerine hikmetler söylemeye bile koyulmuştur.

"İslâm reformize edilirse lâiklik için tehlike oluşturmaz" demiştir. Oysa, bunu söyleyenlerin, gözleri önündeki Avrupa'ya bile bakmayarak göremedikleri şey:

İslâm'ın, içinde taşıdığı ebedî gerçekler ve doğrularla, Batı'yı, Hristiyanlığı ve gelecek asırların insanlığını da *"reform"*a kavuşturacağıdır.

- Sahi, Türkiye'de irtica kaç yaşına girdi? Doğum tarihi: 1909 31 Mart'tır. Batıdan gebe kalıp onu doğuranlar ise İttihatçılar'dır. Şimdi 2000 yılındayız. O günden beri irtica 91 yaşında mı? Bu kadar büyüdü de canavar, neden hâlâ Türk milletini yutamadı? Vay canına, *Konya, Menemen, Bursa* bilmem ne hâdiselerini yaptı. Ve nazik demokrasimizin şu elli yılında bile olmayacak haltlar etti de hâlâ neden yiyip bitiremedi Türk milletini?..

Oysa biliyorsunuz: Türkiye basın ve politikasında, her ay basında olmasa bile her üç ayda bir *"irtica yılanı, irtica canavarı"* bize manşetlerden, sütunlardan saldırmaktadır. Daha, birkaç gün önce, Sayın *Devlet Bakanı Cemil Çiçek*'in musiki açık oturumunda söylediği:

"Avrupa'yı gözümüzde büyütmeyelim, biz de millî şahsiyetimize sarılalım" gibi cümleler üzerine, kı-

demli irtica simsarı bir kalemden *"kara ses!"* iltifatını almıştı.

Ama artık ne yapılırsa yapılsın: Türkiye böyle palavralarla bir bakanını Yassıada'ya kaldırtacak haydutluk rejimlerini çoktan aşmıştır.

Birtakım sermayedarlar, Sayın Süleyman Demirel'e gidiyorlar. İrtica hortladı; neden gericilikle vuruşmuyorsun? gibilerden hesap soruyorlar... *"Nereden bildiniz irticaı?"* diye sorulunca ise:

"Kur'an kurslarına devam edenler arttı!" diyerek, çok garip bir korkuyu ortaya koyuyorlar. Bunu soranların babaları ve kardeşleri de belki Kur'an hafızıdır. Belki kendileri de çocuklarını *"Kur'an kurslarına"* gönderiyorlar. Fakat:

Zavallı garip bir korkunun titremeleri mi? Gelecek bir "*müdahale*"de kurulacak hükûmete yedek parça olmak hevesi mi? Yoksa manşetlere geçerek Batı'lı efendilerine şirin görünme telâşı mı, onları böyle söyletiyor? Desem, diyemiyorum...

91 yaşına gelmiş irtica, o kadar güçlü ise, bizi neden yutmuyor? Onu soruyorum. Böyle bir şey yoksa, koskoca adamlar hangi büyük çıkardan ötürü, böyle bir yalanın kara halkasına düşmüşler? Anlamıyorum...

Değersiz "Aydın" ve İrtica Dolapları

İlkel ve diktacı uygulamaları ile insanlığı bir asra yakın geri bırakan komünizm, Rusya ve Çin de dahil, her yerde lânetli hatıralar bırakmıştır. İtalya, Rusya gibi bazı ülkelerde, taraftarları var görünse de, bunlar, bilinen komünizmden tamamıyla farklı demokratik parlâmentoya seçimle bağlı zümrelerdir. Bunlar, koalisyonla iktidara gelen küçük partiler olarak, meselelerini çözmüş ülkelerde, günlerini gün ediyorlar. Ama geri ülkelerde komünizmin

adı ve partisi dahi kalmamıştır. Çünkü mağara düzeniyle kitleleri yönetmek artık çok zordur.

Böyle olduğu hâlde, denenmiş ve bıraktığı facialar görülmüş olan bu maneviyatsız, yoksullaştırıcı rejimin, ülkemizde hâlâ taraftarları, hayranları, militanları bulunmasına ne dersiniz? Nitekim üst bürokrat mevkilerde, yargı katlarında, bazı işverenler arasında, TRT'de, hatta Meclis'te, Nuh Nebi'den kalma bu cins adamlara rastlanılıyor.

Bunlar, aşağıda anlatacağım okul ve eğitimdeki umumî ve gayrimillî tutumlardan ötürü, millet sevgisine kavuşamamış tiplerdir. Kendilerini, hür dünyaların gençleri gibi millî ruhla yetiştirmek imkânı bulamadıkları için bu hâldedirler. En büyük eksikleri de dürüst, ilmî eğitimi gerektiren gerçek demokrasiyi yaşamamış olmalarıdır.

Unutulmasın ki, yeryüzünde kendi çıkarlarından başka şey düşünmeyecek şekilde yetişmiş bu insanlar ve çırakları, ta 1968'lerden beri birçok kere Türkiye'yi Sovyetlere teslim edecek propaganda ve telkinlerle bu hâle gelmişlerdir. Orta ve liseler, yine telkin altında, sağı ve solu bile öğrenmeden âdeta efsunlanmışlardır. Yarım yamalak bilgi fakat Lenin-Stalin hayranlığıyla üniversitelere gelen bu çocuklar, fakülteleri ancak komünizmi telkin yurtları hatta kavga kampları olarak bulmuşlardır... Benzerleri, ancak daha başka militan, fanatik, yobaz zümrelerde görülen bu okullar ve öğretim üyeleri birçok yerde gençleri Komünist Parti "*Komsomal*"ları gibi talim ettirmişlerdir.

Sonuç şudur: Okuyanların çoğu o dönemlerde uyutulmuşlar ve bir daha uyanmamışlardır. Gerçi bunlar, fırsatı yakaladıkları zamanlarda, yerli, yabancı, korkunç kapitalist ve soyguncular a en âlâsından uşaklık, mafyacılık, suç ortaklığı yapabilirler. Ancak, umdukları parlak geçimi elde edeme-

miş olanlar millet düşmanlığı ve zenginlere duyulan kıskançlıklar dolayısıyla hâlâ komünizmi özlüyorlar.

Diyeceğim: Bütün bu dar kafalı baskıların, bağnazlık ve halk düşmanlıklarının, milleti küçümsemelerin, çıkarına uymayan şeylere bilir bilmez irtica damgası vurmalarının sebepleri vardır. O da hâlâ devam eden sıkıntımızın kökünde ezbercilik, korku ve baskılar ile kapatılmış idraklerdir; sözde aydınların, köksüz eğitim durumlarıdır. Bu geri ve ilkel eğitimin mahsulü olan ziyasız aydınlar milletin bahtını karartıyorlar.

İrtica lâflarını da milleti daha rahat soymak ve ezmek için kullanan yine bunlardır. Yazık ki şirret ve tepeden inmeci tutumları ile, millete her türlü zulmü reva görürler. Uydurma "*Atatürkçülerin*" çoğu da yine bunlardan çıkmaktadır.

Bunlar, 1908'lerden beri birtakım zamane büyüklerini, sonraları da en başta Gazi Mustafa Kemal'i kullanarak milletin tepesinde kalmayı nasıl başardılar?

Çünkü Türkiye, hür eğitimi olmayan, öğretim ve bilgisi yüzde yüz, yalana, korkuya, beyin yıkamaya dayalı bir ülkedir. Türkiye'de hiç inanmadan, samimî olmadan "*Atatürkçülük*" davası güderler. Bu insanların başta gelen emel ve amaçları, "*devrimci*" dedikleri Sovyetçi ve faşist metoda uygun bir baskı ve zulüm yöntemi içinde yüzmektir. Bu yolla halkı korkutarak soymak peşindedirler.

Halkı yıldırarak ezmek ve mahvetmek usulleri, kısmen başka iptidaî ve geri bırakılmış ülkelerde de görülmüştür. Müstemlekeciler de bunu başka şekilde birtakım mihraceleri, şeyhleri, emîrleri kullanarak yapmışlardır.

Türkiye'de ise, yine sömürgecilerle içli dışlı olarak halkı kendi politikalarına göre bilgilendirmiş-

lerdir. Millî eğitimi öldürüp bizi sömürge eğitimine mahkûm etmişlerdir. Tamamıyla beyin yıkama yolları ile gençlerimizi Osmanlı ve Türk olmaktan uzaklaştırmaya kalkmışlardır.

Eğitimde hürriyetten, ilimden, doğru ve hür düşünceden mahrum bırakılan bu gençler, elbette bu korkulu yasaklı düzenin pençesinde, basit, çıkarcı, yarım aydın olmaya mahkûmdurlar.

Dolayısıyla halkı ezen, kendi çıkarlarını kollayan en üstün maddî kazancı, milleti soyarak sağlayan bu kültürsüz ve çok defa Allahsız zalimler, yıllar yılı milletin yüzünü güldürmemişlerdir. Aşırı zenginler ve nüfuz sahipleri ise hep onlardan çıkmaktadır.

Bu basitçi ve sorumsuz eğitimin aydınları, bize faydalı olacak yerde bizden uzaklaşmaktadırlar. Yazık ki, tamamen iç sömürgeciler olarak yabancı çıkarlarına hizmet etmektedirler. Milletimiz, bu beyin yıkayıcı; bu yalana mahkûm ve halkın ihtiyaçlarını karşılamaktan âciz sözde aydınlardan fena hâlde yılmıştır. Millet, teşebbüs gücünü, yapıcılığını ve refaha kavuşma ümitlerinin tümünü, ecnebi diyarlarda aramaya koyulmuştur.

Çıkarcı, ezberci, her türlü fayda ve millî verimden mahrum bu sözde aydınların, en büyük istismar konuları ise Atatürk meddahlığıdır. Millî Mücadele Gazisini istismar suretiyle becerebildikleri şey, zulüm ve despotluktur. Bu uydulukların sonunda milletin refahını yuttukları, dilimizi Amerika müstemlekelerinin diline benzettikleri, fukara halkımızı esir pazarlarında, hapishanelerde süründürür gibi yaşattıkları bir gerçektir. 21. asır eşiğinde şüphe, korku, aşağılık duygusu ve güvensizlik bunlar yüzünden, halkımıza kan ağlatmaktadır.

Bunlar yetmiyormuş gibi manevî sığınağımız, ebediyet umudumuz, yabancılığa, taklitçiliğe karşı

tesellimiz olan İslâmî ve dînî hayatımız da bu sözde aydınların kahırları, yumrukları altındadır. Asırlar boyunca, devletlerimizi "*bâtıl*"dan, hurafelerden, kötülük ve yanlışlardan kurtararak bizi dünyalara hâkim kılan İslâm dinini dahi küçümsediler ve hâlâ tahkir ediyorlar. Müstemleke yalancıları, "Bizi geri bırakıyor" diyerek yüce İslâm'ı, "ilkel parya dini" derekesine indirmeye kalkışıyorlar.

Düşününüz ki, Türkiye'miz, hiçbir işgal ve istilâ görmediği hâlde okullarda, basında İslâmiyet düşmanlığı, gittikçe artan bir hızla sürüp gitmektedir. Diyebiliriz ki Osmanlı asırlarında, bize beş kıt'ada, görülmedik adaletli, irfanlı, refahlı ve hür yönetimi sağlayan Müslüman dehâsının farkında bile değildirler. İlim, kılıç ve yönetim makamlarını tutan bu sözde aydınlar, o ruhu bize yaşatan İslâm'ın varlığını bile unutmuşlardır. Bu sebeple de bağımsız icatçı güçlerini yitirmişlerdir. Müstemlekecilerin kölesi hâline düşmüş olan bu aydın(!)lar, cetlerini ve o mübarek imanlarını yermekten başka ne yapabilirler ki?

Kısacası büyük fetihleri, sanatları, hür yönetimleri hoşgörü ve adaleti ile yedi yüzyıl dünyayı hayran bırakan devletimizin iman zaferleri bize unutturulmuştur. Bu yüzden, yukarda değersizliklerini anlattığımız sözde aydınların horlama, hücum ve zulüm hedefi olmaktayız.

İşte, inançlı, uysal, vatansever halkımızı küçümsemek ve ezmek için bu seviyesiz aydınların kullandıkları âletlerden birisi de "*irtica*"dır. Yukarda tanıttığımız şahsiyetsiz, taklitçi zümrelerce telâffuz edilen bu irtica tabiri, ele geçirdikleri kudret ve nüfuzu halkı ezmek için kullanan zümrelere mahsustur. Ne var ki Fransız İhtilâli'nden(1789) beri hiçbir medenî ülkede irtica suçlaması kalmamıştır. Zulüm politikasına âlet edilen bir kelimedir *irtica*.

Bu kelime, sömürgeciler ve onların kullandıkları işbirlikçiler tarafından büyük devlet adamı Sultan Abdülhamid'e karşı ve devletimizi yıkmak kastıyla kullanılmıştır. Dışarıda Jön Türk diye anılan bu zümre, içerde zamanla *"İttihat ve Terakki"* adıyla örgütlenmiştir. Cihan Harbi'ne girip, yüce devletimizi batıran bu kişilerin bir kısmı, şüphesiz vatansever fakat cahil adamlardı. Bir kısmı da tarihçe bilindiği üzere, İngiliz, Fransız, Alman (ve hatta zaman zaman da Rus Çarlığı) menfaatlerine kapılmış ve hizmet etmişlerdir.

Bunlar, bilerek bilmeyerek ve daima çıkarları icabı, 1870'lerden beri Osmanlı Devletinin direği ve ayakta tutucusu olan Sultan Hamid'e çok kez Ermeni, Rum ve Bulgarlardan fazla düşmanlık etmişlerdir.

Yahya Kemal, Paris'te iyi tanıdığı ve incelediği Jön Türkleri tarafsız dirayetle anlattığı *"Çocukluğum, Gençliğim, Siyasî ve Edebî Hatıralarım"* kitabında Jön Türklerin tek düşmanlarının Abdülhamid olduğunu söyler. Öylesine dar görüşlü, kin ve garaz içindedirler ki, Ermeni, Rum, Bulgar, Sırp gibi isyancı ve haydut devlet düşmanlarını bile hoş görüp koca Sultan'ı haksızca suçlamışlardır.

Balkanlar'da, Anadolu'da, hudutlarımızın dışında, *"Düvel-i Muazzama"*da Osmanlı Türklüğü aleyhinde koparılan fırtınaların, nifakların hepsinde yalnız Abdülhamid'i haksız çıkarırlar. Düşmanlarının hepsiyle ağız birliği edip Sultan'a saldırırlar. Öylesine büyük konuşurlar ki: *"Hani İngiltere bir iyilik(!) edip Sultan Hamid'i ortadan kaldırsa, devletimiz derhâl kurtulacaktır!"* dedikleri bile olurdu.

Hem ne hâcet efendim! Üstün şairimiz, ama Jön Türk ruhlu olduğu için ülkenin büyük dert ve değerlerini bilmeyen *Tevfik Fikret* bile Sultan Hamid'e suikast tertip edip de Allah'ın lütfu eseri, bunu ba-

şaramayan Ermeni anarşistleri için kasideler düzmüştür. O kasidenin sadece şu iki mısraı dahi Ulu Hakan'ın ruhu huzurunda hâlâ içimizi sızlatan bir utançnâmedir:

Ey şanlı avcı, dâmını beyhûde kurmadın.
Attın fakat yazık ki yazıklar ki vurmadın

Bu gibi belgelere bakıp da, Türkiye'yi o zamanlardan bugünlere getiren *"sözde aydınları"* ne kadar kınasak, ayıplasak azdır. Jön Türklerin ve İttihatçıların bugün de devam eden zorbalıklarını görüp, bunların üstelik de "*Atatürkçü*" geçindiklerini bilmek ve düşünmek insanı verem eder.

Bu cahiller üstelik rakiplerini "*irtica*" ithamı ile yere vurmaya kalkan ve bunu ekseriya kolayca başaran çete, mafya veya soyguncular tayfasıdır. Bu hastalıkların milliyetsiz, inançsız, maneviyatsız ve düşük eğitimden türemiş mikrop aydınların eseri olduğunu görmemek mümkün değildir.

Kısacası, 1908-1909'lardan beri sözde aydınlar, sahte Enver'ciler ve sonra sahte Atatürkçüler millete hiçbir hayırları dokunmadığı hâlde bizi soymaya, ezmeye devam etmişlerdir. Ayrıca hile ve dolapları ile her zaman üste çıkmayı becermişlerdir. O minval üzere demokrasiye, adalete, halka hatta devlete düşmanlık yaparak hepsini körletmiş, ezmişlerdir. *"İhtilâl, ceditlik, teceddüt, tanzimat, devrim, reform"* diye göz boyadıkları, anlamsız dolapların hepsinde de "*irtica*" dedikleri hayalî düşmana, esasta millete saldırmışlardır.

Atatürk'ün zamanında, çevirdikleri irtica oyunlarını daima Gazi Mustafa Kemal'in öfkesini kışkırtarak becermişlerdir. 1938'den sonra ise bütün ihtilâl, vurgun ve vahşetlerini ne yazık ki "*Atatürkçülük*" adına yapmışlardır.

LÂNETLİ ŞEHİR

21'İNCİ YÜZYILIN EŞİĞİNDE HİÇ *"lânetli şehir!"* olur mu? Mantığa, insafa, çağdaşlığa, hatta lâikliğe sığar mı bu? diyorsanız...

Evet, vardır... Gözbebeğimiz İzmir'in kıyısında, bereketli *Menemen* şehrimizdir(!)

Önünden geçenler bile, bu şehrin kara bahtı *"simgesi"* olarak tunçtan, kocaman ve çirkin bir *lânet anıtı* görürler.

Ayrıca, elli yıldan beri, hâlâ tükenmeyen bir kinin hızı ile her 10 Kasım, her 23 Nisan, her 19 Mayıs ve her fırsatta TV'lerde, radyolarda, gazetelerde, nutuklarda, en yukarıdan en aşağıya kadar bütün makamlar *"devrim şehidi Kubilay"* diye başlayarak, Menemenli *"yobazlara, gericilere"* lânet sözleri yağdırırlar.

Dahası, Türkiye'deki her şehir, her köy ve kasabamız kadar Müslüman olan Menemen şehrinin bir başka bahtsızlığı da vardır:

Burada partizanlar, soysuzlar ve bir kısım bürokratlar her fırsatta yığın yığın toplanarak hocalara, şeyhlere(!) dolayısıyla İslâmiyete ve dine, imana söverler.

Elli yıldan beri doğan yeni nesiller de, *"Acaba ne oluyor! Babalarımız ne günah işlemiş ki!"* diye kaygılanarak boyun büker... Yedi göbek, yedi nesil kendilerine yüklenen bu lâneti, yutmaya, sindirmeye uğraşırlar.

Menemen'e kaç kereler konferans vermeye gittim. Her defasında, bu şehrin temiz insanları bana içlerini döktüler. Elimden geleni yaparak, bu güzel şehrin alnına, kirli siyasetçilerin ve bazı kışkırtman oyuncularının sürdükleri karayı temizlemeye çalışacağıma söz verdim. Bu sebeple o konuda, belki elli tane yazım çıktı.

Ama, elbette ki hiçbir şey değişmedi. Çünkü kasıtları değişmiyordu. İslâmiyete ve onun bağlısı mazlum Anadolu halkına karşı, çıkarcı, baskıcı ve diktacıların, elleri güçleri yettiği sürece bu iğrenç propaganda ve yalan makinesini işletecekleri şüphesizdi.

Ne şükür ki gençler durmuyorlar. Bir gazetenin mensupları, o bitmez tükenmez resmî kılık verilmiş o saçma safsatalarla donatılmış *"Menemen Olayı!"*nı doğruya doğru kurcalamışlar. En doğru haber ve gerçekleştirme kaynağı olarak da, Kubilay'ın oğlu *Vedat Kubilay*'la görüşmüşler. Vedat Bey soruları şöyle cevaplandırıyor:

"Babamı katledenler, bütün gece esrar içmişler. Hâdisenin dinle alâkası yok. Bu şey, herhangi bir şehirde olabilirdi, bunda Menemenlilerin bir suçu yok...

Zaten esrarkeşlerin yardım istediği Saffet Hoca Menemenlileri temize çıkarıyor... Gerçek âlim ve Müslüman Saffet Hoca, bütün itibar ve nüfuzunu kullanarak onları: "Sizin dinle alâkanız yok" diye kovalıyor. Bu olay Menemenlilerin yüz akıdır."

YENİ MENEMEN'LER PEŞİNDE

HAYRETTİR YANİ, MİLLETLE uğraşmaktan, kavgadan ve rezilce tertiplerden hâlâ bıkmadılar. Demokrasinin güveni bunlar. Ellerindeki arpalıkların gitmesinden korkuyorlar. "*Atatürkçü*" rolü oynayarak milyarlar vuran hem de millet ve çevre üzerinde tahakküm sağlayan birtakım namussuz ve reziller, iftira etmeye, millete saldırmaya, yiyip şişmeye doyamıyorlar. Belki onun için yeni Menemen Vak'aları çıkarıyorlar.

Ağabeyleri, babaları ve dedeleri de öyle yaparak, devletin mülklerine, çıkarlarına, akarlarına el koyarlardı. Uydurma olduğu sağır sultanca dahi bilindiği hâlde, hâlâ çocuklarımıza "*tarih*" diye okutulan Menemen Vak'asını ihdas edenler, kim bilir Ankara'dan kaç milyon bahşiş almışlardı. Bugün ona benzer vak'aları, Müslüman halkımıza karşı her yıl yenileyen sözde Atatürkçü kurullar, dernekler ve vakıflar(!) kim bilir ne miktarı elden alıyorlar...

Halk sustukça onlar kudurur: *Menemen, Bursa, Konya, Sivas, Erzurum olayları(!)* çıkarırlar. *İs-*

tiklâl Mahkemeleri, Yassıada Mahkemeleri, Sivas Mahkemeleri diye korkunç mahkemeler icat ederler. Buralarda birtakım zavallı kişileri asarak millete gözdağı verirler:

- Bak ha! derler: Falan filân isimleri; lâiklik, devrimcilik lâflarını kullanarak seni sömürdüğümü fark eder de arpalıklarıma engel olmaya kalkarsan, seni Atatürk ve devrim düşmanı ve Allahçı mürteci, yobaz, ilân ederim... Darağaçlarına sürüklerim seni! Başını keserim, gözünü oyarım! demek isterler. Aslında da bu Atatürk sömürgenleri kârı, irtica icatçılığında bulmuşlardır. Türk halkının dinini, imanını muhakeme ederler. Eskiden tarihine, ruhuna, Allah'ına bağlı zümreleri, Moskof tarzı entrikalarla güme getirmek için özel savcılar, polisler, hâkimler de buluyorlardı.

Şimdi çok şükür, demokrasi ve millî uyanış sayesinde halkı kolayca ezemiyorlar. Ama şirretliklerini devam ettiriyorlar. Orada burada bu alçaklıkları destekleyen gazeteciler ve hayvan derisi satıcısı üst bürokratlar da bunlara hâlâ yardım ediyor. İşte son nefeslerini verirken dahi bu belâ ve şer işlerini yürütüyorlar.

Henüz ellerinde TRT gibi bir faşizm silâhı, birkaç sömürücü devlet yetkilisi ve bir tek gazete kalmıştır. Böyle Menemen tahrikçisi bir ayak oyununun lâfı edildi mi, ben hemen TRT denilen o (Türkiye'nin en zararlı KİT'i) TV'yi ve o gazeteyi açarım...

Haklarında hemen dava açılması gereken yeni bir kışkırtma konusu da, sözde, İzmir'de oluvermiş. Güya bir "şeriatçı saldırı" yapılmış. İzmir Karşıyaka'da *"Atatürkçü Düşünce Derneği ve Öğretmenler Lokali"*nin bulunduğu bina bir dinci, gerici tarafından basılmış... Komedyaya bakın...

TRT'den manzarayı seyrettim: Baldırı çıplak, yakası paçası yırtık, yüzü gözü kanlar içinde bir heri-

fi itip kakıyorlar. Odalarda koltuklar beceriksizce devrilmiş. Ortalıkta yırtık kâğıtlar, dosyalar... Sonra, o anda toplanan birtakım itici kakıcı zinde güçler bunlar.

Sanki "*şeriatçı*"nın elindeki meş'ale ile baskın yapacağını evvelden öğrenip de, güya Atatürk aşkına: *"Kahrolsun şeriat! Atatürk'ümüzü, lâikliği, devrimleri kimseye çiğnetmeyiz!"* diye bağıran malûm tipler...

Kimmiş bu gerici herif? Meğer ne kadar da aptalmış! Aptallar, meczuplar, suratı asla gösterilmeyen bu katiller hep böyle devrimcileri, hep bu mezar soyguncularını mı bulurlar?

Adam, güya üniversite mezunu bir lâborantmış. Hastaneye götürmüşler ama hiç konuşmuyormuş(!) Öyle ya, yüzü belli olsa, bir de konuşsa foyaları, düzenbazlıkları ortaya çıkacak. Çünkü bu, kendilerine bağlı bazı genç müsveddelerine oynattıkları bir tiyatrodur. Herifin çıplak sırtı, makyajı, rolü evvelden hazırlanmıştır.

Aptal gerici! Binaya girerken tabi *"Allahu Ekber!"* diye bağıracak, elindeki molotof kokteyllerini, herkesin gözü önünde odalara fırlatacak... Bu kadar düzenleri boşa gitmesin diye bir de aktör öğretmen, bir kat aşağı düşecek ama ancak *"hafifçe yaralanacak..."*

Böyle barbarca fakat rezilce entrikalardan utanıyorum. Vallahi midem bulanıyor.

LÂİKLİK ENFLÂSYONUN SEBEBİ Mİ? LÂİKLER ATATÜRK'Ü SEVMEZ Mİ?

SAYIN *ASAF SAVAŞ AKAD*'IN hür düşünceye dayalı çoğu "*paradigma*"nın dışında, bazen aykırı nüktelerle donanmış yazılarını seviyorum. Türkiye'de sistemin iliğine işlemiş kalıp yazılar ve hür düşünce korkusu beni o kadar bezdirmiş ki, yazılarda geniş açı, hakikat arayışı, gerçek ve ilim saygısı olsun da rahatlayayım istiyorum. İdeoloji basitliği, lâf kavgası, âdi çıkarlar için insanları karalama ve harcama ahlâksızlığı bu ülkeden artık savuşsun gitsin...

Asaf Savaş Bey *"Lâiklik ve Enflâsyon"* adlı yazısında nükte gibi görünen ciddî şeyler söylüyor. Akla dayalı sözler ki, ettiği küfür ve iftiralardan yüzü bile kızarmayan, patronlarının emir kulu, sözde ilerici, art fikirli, hürriyet nurundan mahrum kimselerin yazı ve tavırlarına hiç benzemiyor.

"Kendi hesabıma ben lâiklikten çok, enflâsyona takmış durumdayım. Her fırsatta yüksek enflâsyona karşı çıktığımı, okuyucularım biliyor...

Sık sık "sıfır enflâsyon"un mümkün ve zorunlu olduğunu yazdım. Açıkça, hem ekonomi, hem de-

mokrasi açısından düşük enflâsyonun hayatî önemini vurguladım" diye başlayan yazısında:

"Şaka olarak bir mantık oyunu" yapıyor. Erbakan'ın son hükûmet ortaklığının 1978'de bittiğine göre, geri kalan bütün partiler ve liderlerin, sorumluluk aldıklarını hesaplıyor. O hâlde bu parti ve liderlerde müşterek bir özellik aranırsa *"hepsi enflâsyoncu"*dur. Çünkü *"hiçbirisi enflâsyonu çözmek için ciddî bir çaba göstermemiş. Tam tersine enflâsyonu azdıracak ne kadar popülist politika varsa tereddüt etmeden uygulamışlar"* diyor.

Bu sözlerden sonra, Sayın Akad, "*paradoksu*" yapıştırıyor:

"İzin verirseniz şaka olarak basit bir mantık oyunu yapalım.

1) Türkiye 18 yıldır lâik hükûmetlerce yönetiliyor.

2) 18 yıldır enflâsyon devamlı yükseliyor.

3) Demek ki enflâsyonun nedeni lâikliktir."

Bunun *"tabi, şaka"* olduğunu belirttikten sonra, bu olaya, iktisatla fazla haşır neşir olmayan bir vatandaş açısından bakıldığında, adamın şöyle düşünebileceğini tahmin ediyor:

"RP karşıtı lâik iktidarın biri geliyor, biri gidiyor. Her seferinde enflâsyon yükseliyor."

Vatandaşın aklına, *"yahu! bu enflâsyona acaba lâiklik mi yol açıyor?"* diye bir soru takılmaz mı? İçine bir kurt düşmez mi?

Akad, daha sonra acaba Atatürkçülükle enflâsyon arasında (yine şaka olarak tabi) bir ilişki olabilir mi? Çünkü 18 yıldan beri enflâsyonu azdırarak, bu millete hayatı zindan edenlerin, batıda doğuda rekabet ve büyüme şanslarımızı yere vuranların hepsi de "*Atatürkçü*" görünüyor. RP'yi de *"Atatürkçü değil"* diyerek tu kaka ediyorlar. Onun, memle-

keti batıracağını, karanlığa iteceğini söylüyorlar. Ama Asaf Savaş Bey şöyle bir araştırıyor:

"Atatürk enflâsyona düşmandı. Bu konuda tavrı çok sertti. Birinci Dünya Harbi'nde enflâsyonun en korkunç şey olduğunu gören Atatürk, karşılıksız para bastırmamıştı. Onun devrinde:

*"Bütçe hep denk, hatta fazla veriyor"*du.

Akad, buradan, yine Refah'ı "*Atatürksüz*" diye suçlayan "*lâik*"lerin hararetli enflâsyon yanlısı olduklarını düşünerek yine çok ciddî olan "*espri*"sini, kara partizanlığa yahut bilgiç taassuba karşı şöyle kullanıyor:

"Bu perspektiften bakınca bir hükûmet ne kadar yüksek enflâsyona sebep olursa, o kadar Atatürk karşıtı diyebiliriz. Bu durumda 1991-95 arasındaki DYP-CHP koalisyonu Cumhuriyet tarihinin en Atatürk karşıtı hükûmeti olarak görülüyor.

4 yılın ortalama yıllık enflâsyonu yüzde 77. Fiyatlar 4 yılda tam 11 kat artmış. Döviz ise neredeyse 12 kat artmış. Bu bir rekor. Cumhuriyet tarihinde hiçbir hükûmetin yanına bile yaklaşamayacağı bir rekor.

Gayriihtiyarî sormak ihtiyacını duyuyorum. Türkiye'nin demokratikleşmesini ve gelişmesini tıkayanlar acaba Erbakan ve RP mi, yoksa inanılmaz bir sorumsuzluk içinde Türkiye'yi yüksek kronik enflâsyona mahkûm eden hükûmetler mi?"

Bu güzel yazıdan çıkan sonuç bellidir:

Bizde âdet: Partiler ve kişiler beceriksizlik ve değersizliklerini gizlemek ve başaramadıkları işe, ne olursa olsun, devam etmek için, başkalarına *"Atatürksüz! Lâikliksiz"* gibi dünyanın başka hiçbir yerinde benzeri bile olmayan birtakım şamatalarla saldırırlar. Kalabalığın bilgisizliğinden yararlana-

rak bu demagoji ile daha kaç yıl, bu ülkenin bahtını kararta cakları dahi yazık ki bilinmiyor.

Tek çare: Bilgili, onurlu, dürüst aydınların sayıca ve cesaretçe, yobaz, dalkavuk ve çıkarcıları bastıracak kıvama ulaşmasıdır.

LÂİKLİK YOK, BİZDE SEKÜLERİZM VAR

YURDUMUZDA LÂİKLİK TARTIŞMALARI, siyaset, terör ve asayişi de kullanarak milletle devletin kavgası hâline getirildi. Anayasamızda tarifi olmayan ve ne idüğü bilinmeyen bu kavram giderek, terör örgütlerinin cana kıymak için çöp sepetine koydurduğu bombalara benzedi. Böyle kavram kargaşalarından kurtulmanın lüzumunu 30 yıldan beri vurguluyoruz. Bazı bağnaz ideoloji yaratıklarına göre: *"Atatürk, Türk toplumunu İslamî etkilerden kurtarmak için Batı'yı seçmiştir, lâikliği de o yüzden bize emretmiştir"*

Hâlbuki biz, Lozan'da, kimse ile lâiklik falan konuşmamıştık. Atatürk de 1935'lere kadar "*lâiklik*" diye bir kelime kullanmıyor. Lozan'da İngilizler, Hilâfet'i Türkiye'den atmak direktifi vermişlerdi. Zaten lâiklik üzerinde konuşamazlardı. Çünkü çok mutaassıp bir millî kilisesi olan İngiltere, lâik devlet değildir. Onların Ankara'dan bekledikleri, kendi Müslüman sömürgelerinde, her türlü zulüm ve çıkarlarına engel olan *"Halife-i Rûy-ı Zemin"*i İstan-

Levent Şahverdi Arşivi

bul'dan çıkarmak. Böylece ekümenik Bizans Patriğine de zemin hazırlanıyordu.

Biz, lâikliği, dinin yalnız ahiret işlerini düzenlemesi, dünya ahkâmını ise bilgiç gazeteci ve spikerlerimize bırakması gerektiğini bir "*dogma*" gibi kabullenmişiz.

1987'de çıkardığı "Tarihin En Tesirli Yüz İnsanı" kitabında Michael E. Hart ise Hz. Muhammed'i; hem din kurucusu, hem de bir dünya lideri olduğu için kitabının bir numarası yapmıştır. O kitapta Hz. İsa bile üçüncü sırada bulunuyor. Hart bu tercihin sebebini soranlara şöyle cevap veriyor:

"Bunda dinî ve dünyevî iki sebep var. Muhammed, tarihteki dinî ve dünyevî sahada, en üst başarıyı gösteren yegâne insandır. O, İsa'nın aksine olarak, tek başına, hem de her cephesiyle, İslâm'ı teşekkül ettirmiş hem de -yine İsa'nın aksine- devlet adamı olmuştur. Muhammed'i bütün zamanların tesir gücü en yüksek insanı kabul etmemin sebebi budur." (Türk Edebiyatı dergisi, sayı 245, sh. 14. A. Göktürk Tunceroğlu)

Demek ki, evvelâ lâikliğin tarifinde ve anlayışında, baskıcı, dar ve basit dogmalara dayalı anlayıştan vazgeçmek zorundayız.

Seçkin fikir adamımız *Prof. Dr. Orhan Türkdoğan* da *Türk Yurdu*'nun "*Değişim*" konusunu ele alan sayısında (Şubat 1994, sh. 3-7) halkımızın başına tokmak ve siyasete cahilce alet edilen lâiklik anlayışını dipten doruğa tenkit etmektedir.

Herkesin okumasını dilediğim Türk Yurdu dergisinde Prof. Türkdoğan önce: Dinin bir sosyal kurum olduğunu anlatıyor: *"Dini, bir vakitler anayasalarında, afyon olarak kabul eden ve çok büyük yaştaki öğrencileri bile ateist okullara sevk eden Rusya'da*

bile politbüro üyelerinin oy birliği ile din anayasa hükmü hâline getirilmiştir" diyor.

Oysa bizde, rahmetli *Tahsin Banguoğlu*'nun, İmam Hatipleri ve din derslerini yeniden açtığı 1947'lerden sonra ve bugün bile okullarda *"din, bir sosyal müessese olarak ele alınmıyor."* Abdest alma *"salgın hastalıklara karşı önleyici bir yöntem"* oruç ise sağlık tedbiri olarak yorumlanabiliyor. Bizdeki bu yorum tarzı (K. Jakob'un belirttiği üzere) *"dini kendi özünden koparark, belirli amaçlar için kullanmak kastı taşıyor."*

"Din, varlığını bir gerçek olarak hissettirdiği her zamanda derhâl şiddetli tepkiler baş gösteriyor. Bir toplumda gerginlik ve patolojik tutumlar varsa, her şeyden önce bu bir hastalıktır..."

Lâiklik konusu bütün çıplaklığı ile akademik seviyede tartışmaya açılmalıdır. Bu sayede toplumda *"ilerici-gerici-dinci-Atatürkçü"* gibi yapay sloganlar türetilmez.

Bu tespitleri yapan Türkdoğan'a göre:

Türkiye'de lâiklik yok, sekülerizm vardır. Oysa din bir sosyal müessese olarak, ferdin dünya görüşünü, hayat tarzını etkileyerek ona yeni norm ve değerler kazandırır. Oysa, Tanrı'ya ait bütün değerlerin yerine tabiata ve insana mahsus değerlerin geçmesi anlamında bir sekülerizasyon (dünyalılaşma) alıp yürümüştür. Bu zihniyet lâiklik değil, tipik bir sekülerizmdir. Dinin her türlü değerler sisteminden ayıklanması, sosyal yönünün dışlanması demektir.

ATATÜRK'E 163 mü?

DÜŞÜNDÜM DE: BAZI ARKADAŞLAR, kendileri için dünyadaki "*özgürlük*"lerin en olur olmazını "*versin*" dedikleri kişilere bir cuma namazını bile çok görüyorlar.

Neyleyelim ki cuma namazının mutlaka cemaatle kılınması emirdir. Başka ibadetler gizlenebilir ama, bir Müslüman, (elbette samimî ve rolsüz olmak şartı ile) ulu inancın bu vecibesini mutlaka camide yerine getirebilir.

Oysa, basınımızın *"özgürlük apotrları"* (havari) cuma namazına giden şahsı alenen kınıyorlar, ona üst makamı yakıştırmıyorlar. Hatta, "*liberal*" diye tanıttıkları bir bakanın, cami önünde, falan kişi ile resmini çekip teşhir ederek *"biz bunu böyle yobaz bilmezdik"* demesine getiriyorlar.

Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir ayıptır bu. Şimdi bu ayıbı, Sovyetler ve hatta Bulgarlar bile kınamaktadır. Dünyaya lâisizmi öğreten ve bu kavramı, 1789'dan beri bütün şümulü ile yaşayan Fransa'nın son büyük devlet adamı *De Gaulle*, her pazar kiliseye giderdi. Komünist *Humanité* gazetesi dahil,

bütün basın da onun bu inancına, en azından saygı gösterirdi. Çünkü Batı basınında "özgürlükle" beraber, objektiflik terbiyesi de vardı.

- Bütün hürriyetler bana, bütün kahırlar size... Benim dindarlara çatma imtiyazım olacak, dindarın bana cevap verme hürriyetini dahi 163'le gasp edeceksin... gibi bir tutum, Sovyet Rusya'da, belki "*Perestroyka*"dan önce bile olamazdı. Çünkü, kimse komünizme samimiyetle inanmıyordu. Hristiyanlığa, Müslümanlığa gönülden inananlara ise imreniyorlardı.

Bizim bazı aydın geçinenlerimiz çok geri kalmışlardır. Yahut hürriyet dahil, Atatürkçülük dahil hiçbir şeye inanmıyorlardır. Sadece korumak istedikleri birtakım çıkarları vardır. Bu sebeple, hürriyetlerin (ister sağa, ister sola doğru) işlemesinden korkmaktadırlar.

Söz gelişi Atatürk'ün, bütün arkadaşları, milletvekilleri, Ankara'nın hocaları, eşrafı, subayları ile beraber, 23 Nisan 1920 günü, Hacıbayram'da cuma namazı kılarak, Meclis'e kadar yürüdüğünü... Tekbirler, yâsinler ve hatimlerle, kurban kesilerek TBMM'ye girildiğini, o gün bütün yurtta minarelerden "salâ"lar verildiğini vs... O günlerde Yunus Nadi'nin Cumhuriyet'e yazdığı kalemle dahi nakletseniz en azından size kızarlar.

"Neden kızıyorsunuz. Mustafa Kemal yapmadı mı bunları, cami kürsülerinden şu vaazları vermedi mi, hilâfeti bir zamanlar göklere çıkarmadı mı? Yani dindarlığı sahte miydi?" diye sorsan:

Sanki Mustafa Kemal'in yaptıklarından utanmış gibi:

"Yok canım, öyleydi ama şeydi... Şey, Atatürk rol yapıyordu. O zaman hacılar, hocalar Meclis'te çok ve nüfuzlu idiler de Mustafa Kemal, onları tatmin ve milleti yobazlardan kurtarmak için, öyle inanmadan, politika icabı konuşuyordu" derler.

Bu tartışma uzun sürer. Fakat Allah aşkına! Bizde 1923'ten beri sözüm ona Cumhuriyet, 1950'den sonra tekrar, 1960'tan sonra, 73'ten 83'ten beri yeniden demokrasi vardı. Rusya ise 1917 Ekiminden beri kendini hiç gizlemeyen tek partili, sımsıkı Bolşevik rejiminde idi. Ama, Rusya'da, hürriyete inanarak bir fikrin, bir inancın hakkını teslim edenler Türkiye'dekinden bin kat fazladır. Sadece bir *Gorbaçov*, *Lenin* ve *Marks* dahil bütün putları bir anda yıkmışlardır.

Bize de öyle nasipli, haysiyetli adamlar ne zaman gelecek de, gerçeklerin hiç olmazsa serbest konuşulması kimsenin dinine, imanına posta konulmaması gerektiğini bize öğretecekler?

Biz, yani dünyanın en geri milleti miyiz? Hâşâ! Lâkin en geri kafalı "*aydın*"lara sahip bir kavim olduğumuz su götürmez.

Levent Kahveci Arşivi

BAŞÖRTÜSÜ YASAĞINA İLMİN BAKIŞI

LÂİKLİK, DEMOKRASİ, EĞİTİM, din dersleri, dış siyaset gibi... Türkiye'yi çok ilgilendiren konular, gazetecilerin çala kalemi ile politika ve ideoloji hiziplerinin diline bırakılmıştır.

"Başörtüsü" de bunlardan biridir. İlim adamları, üniversiteler, sanki tabu imiş gibi bu konuya dokunmuyorlar. Onlar dokunmadıkça, "*yasak*"ların sınırı genişliyor. Zorbalara, ideoloji esnafına, demagoglara gün doğuyor. Genç kızlarımız bilmeliler ki: Din adamları konuşamaz, ekmekleri devletin elindedir. Yahut gazeteler, oncağızı sehpaya kadar sürükler. İlim adamları, "*Ne olur, ne olmaz!*" diyerek ağızlarını açmazlar. Güçlüler bildiklerini işlerler...

İyi ama, bu ölü toprağı serpilmiş tartışmasız toplumda, biz demokrasiyi nasıl kurtaracağız; ne zaman hür olacağız?

T.C. resmen dinsiz bir devlet olsaydı bu yasağın gerekçesi de bulunurdu. Türkiye bir din devleti (klerikal rejim) olsa idi belki bütün kadınlara örtünme mecburluğu koyacaktı. Sistemin ona vereceği cevap da hazır olurdu.

Fakat, görüyorsunuz, demokratik-lâik devlet içinde bu yasağın izahı bulunamıyor. Parlâmento gibi ilim ve hukuk da bu yasak veya cevaz üzerine konuşamıyor. E, nasıl olur! Biz Orta Çağ'da mı yaşıyoruz şimdi?

Yürekli ilim adamı yokluğu (demokraside bile bu korku) ne korkunç şey!.. Bunu Selçuk Üniversitesi Rektörü rahmetli Prof. Dr. Erol Güngör'ün 1982'de, yine o anlamsız başörtüsü yasakları üzerine, *Türk Edebiyatı* (sayı 100, Nisan) dergisine yazdığı *"Vicdan Hürriyeti, Kadın Hakları Vesaire..."* adlı yazısını okuyunca düşündüm. Erol'u kaybetmenin acısı bir daha çöktü yüreğime. O kıymetli profesörümüzün bu ilmî değerlendirmesini dikkatlerinize sunuyorum:

"Millî Eğitim Bakanlığı'nda bazı memurların hazırlamış oldukları bir kıyafet talimatnamesi dolayısıyla basında başlayan tartışma devam ediyor. Öğrenci kızlarımızın başlarını örtmelerine niçin müsaade edilmediğini henüz öğrenmiş değiliz. Öyle sanıyoruz ki talimatnameyi hazırlayan memurlar beyanat verme yetkisine sahip olmadıkları için bu kararın gerekçesini açıklayamıyorlar, yetkililer de kendi kararlarını kesinlikle vermiş değildirler. Böylece biz, kız öğrenci kıyafetlerinin hangi esaslara göre düzenlendiğini şimdilik bilmiyoruz. Meseleye açıklık getirilmediği için basındaki tartışmalar ya ihtimaller üzerine kuruluyor, ya da herkes kendi ideolojik tavrı açısından bir yorum yapıyor. Meselâ bunlardan birinde Atatürk'ün Cumhuriyet'i ilân ederken "İcabında bazı başlar kesilir" dediği hatırlatılıyor ve herhâlde başını kapatmak isteyenlerin o başı bütün bütüne kaybedecekleri ima ediliyor. Bazıları başı açmanın veya örtmenin Atatürk'ün inkılâplarıyla herhangi bir ilgisi bulunmadığını, bazıları ise Atatürkçülüğün aynı zamanda kadın hakları

manasına geldiğini, bu yüzden kadınları giyim konusunda kendi hallerine bırakmanın doğru olacağını iddia ediyorlar.

Bu kargaşalık içinde aydınlık bir kafa ile ve herhangi bir siyasî-ideolojik heyecana kapılmaksızın düşünme imkânı yok mudur? Belki ideolojik bir yol tutturanları ikna edemeyiz, ama hiç değilse sosyal ilim açısından bu meseleyi ele almak ve faydalı bazı ipuçları vermek suretiyle bu konuda iyi niyetle çözüm arayanlara yardımcı olabiliriz.

Kıyafet, insanları iki bakımdan meşgul edegelmiştir. Birincisi, insanoğlunun tabiî korunma vasıtalarına sahip olamayışı yüzünden üstünü sun'î birşeylerle örtmek zorunda kalmasıdır. İkinci nokta tabiattan ziyade cemiyetle ilgilidir. İnsanlar kendileri için bir hayat tarzı kurarken sadece tabiî ihtiyaçlarını düşünmüyorlar; böyle olsaydı bütün kültür unsurları sadece fonksiyonel değerlerine göre bir şekil kazanırdı. Meselâ bıçağın tabiî fonksiyonu kesmek olduğu hâlde insanlar ona sosyal bir fonksiyon, hatta estetik bir fonksiyon da yüklüyorlar. Ağaç saplı bir bıçakla fildişi saplı bir bıçağın kesme işi bakımından hiçbir farkı yoktur, ama fildişi saplı bıçak tercih edilir. Kıyafet de böyledir. Üstümüzü ne ile nasıl örteceğimizi düşünürken tabiî ihtiyaçlarımızı karşılamak kadar sosyal ve estetik ihtiyaçlarımızı da düşünürüz. Bir insanın kıyafeti, başkalarına karşı olduğu kadar kendisi için de bir mana taşır. Kıyafetimiz şahsiyetimizin bir parçasıdır; o, başkalarına bizim hakkımızda bir şeyler ifade ettiği gibi, bizzat kendimize karşı da belli bir manası vardır. Bazıları kıyafetin kendileri için hiçbir önemi bulunmadığını söylerken aslında bu önemi belirtmiş olurlar, yani onlar, kıyafetlerini çevrenin zevkine uydurmamak suretiyle şahsiyetlerinin bir tarafını yansıtmakta ve bunu da kıyafetleri vasıtasıyla yapmaktadırlar.

Kıyafetimiz şahsiyetimizin âdeta ayrılmaz bir parçası olmakla birlikte onda yine birtakım sosyal temayüllerin önemli tesirini görüyoruz. Hepimizin benimsediği değerler ve hayat felsefesi mensup olduğumuz sosyal çevrenin eseridir. O çevre içinde gelişen veya değişen güzellik anlayışı kıyafetimizin belli bir biçim almasına yol açar. Mamafih, içinde bulunduğumuz cemiyet bize sadece belli estetik ölçüler vermekle kalmıyor, bazı hususlarda zorlayıcı ve kısıtlayıcı tesirler de yapıyor. Başka ifade ile, kıyafet konusunda şahsî zevk ve isteklerimiz ancak cemiyetin müsamaha sınırları içinde oynayabilir. Bu sınır en geniş hâliyle yadırgama ve küçümseme gibi sosyal müeyyidelerle çevrilmiştir. Kadınlar için "rüküş", erkekler için "zemheri zürefası" gibi tabirler böyle hâllerde kullanılır. Âdet sınırlarının ötesinde ise örfün koyduğu birtakım kayıtlar vardır. Bir cemiyetin kıyafet konusundaki örfleri, o cemiyetin hukuku tarafından da himaye altına alınır. "Umumî ahlâk ve adap" dediğimiz şey işte bu himayenin ifadesidir. Kimse cinsiyet organlarını açıkta bırakan bir kıyafetle dolaşamaz, hatta kapalı ve özel mahaller dışında mayo ile dolaşmak bile "umumî ahlâk ve adab"a aykırıdır.

Dikkati çekecek hususlardan biri de, örfün kıyafette kapalılığı esas tutup açıklığa sınırlar koymasıdır. Daha doğrusu, bütün dünyada cemiyetler kapalılığın derecesini âdete veya şahsî tercihe bırakmış, açıklık konusunda sıkı kayıtlar koymuşlardır. Eteğini meselâ günün modası olan diz kapağı hizasında tutacak yerde ayak bileklerine kadar indireni kimse cezaya müstahak görmez de kalça hizasına kadar kaldıranlar hoş görülmez. Bu yüzdendir ki kıyafet konusunda yapılan resmî düzenlemelerde ya kapalılık yönünde bir mecburiyet konmuş, yahut açıklık konusunda serbestlik

verilmiştir. Mecburiyet zorlama manasına gelir, hâlbuki serbestlik insana belli bir konuda tercih hürriyeti verir. Şu hâlde kıyafetin kapalılıktan açıklığa geçişinde esas olan "açılma mecburiyeti" değil, fakat "kapanma mecburiyetinin kalkması"dır. Aslında hürriyetin manası da budur. Meselâ demokratik bir rejimde insanların mülk edinme veya evlenmesi serbesttir, ama hiç kimse mülk edinmek veya evlenmek mecburiyetinde değildir.

Kıyafetin vicdan hürriyeti ile olan ilgisine gelince, bu konunun tartışılması Türkiye'de aydın çevrelerde bile sosyolojik düşüncenin hiç yerleşmediğini gösteriyor. Tarih boyunca çeşitli sosyal grupların birbirinden ayırt edilmesinde kıyafet başlıca unsurlardan biri olmuş, her sosyal grubun kendi kıyafeti onun için bir sembol kıymeti kazanmıştır. İnsanların vicdanlarında olan şeyler onların iç organlarını değil, fakat yaşadıkları hayatı ilgilendiren şeylerdir. Bunun için de yaşanan hayatta serbestçe ifade edilebilmeleri gerekir. Vicdan hürriyeti, herkesin vicdanına ait şeylerin yine vicdanında kalması demek olsaydı o zaman buna hürriyet değil, esaret demek gerekirdi. Eğer ben insanlara yardım etmenin ruhuma huzur vereceğine inanıyorsam, yaşadığım hayatta bu yardımı yapabilme hürriyetine de sahip olmalıyım. Allah'a ibadet etmem gerektiğine inanıyorsam, ibadet imkânı bulmalıyım. İşte "İnsanın temel hak ve hürriyetleri" denen ve bütün dünyada lâfzen bile olsa kabul edilen şeylerin esasını bu hürriyete indirebiliriz. İnsanın inanması ve inandığı yolda hareket etmesi. Hürriyetin sınırı, başkalarının hürriyetidir. Bir hürriyet ancak başkalarının hürriyetine zarar verdiği ispat edildiği takdirde sınırlanabilir.

Buraya kadar anlattıklarımız modern bir cemiyette basit yurttaşlık bilgisi mahiyetindedir ve orta-

okul seviyesindeki vatandaşların zihinlerine yerleştirilmiş olması gerekir. Bugün demokraside örnek tuttuğumuz Batı ülkelerinde Türk vatandaşları, hiç kimseye zararı bulunmayan hürriyetlerini kullanmakta kendilerine gösterilen kolaylıklara bakarak çok zaman hayret içinde kalmaktadırlar.

Bu ülkelerin kendi vatandaşlarına tanıdıkları serbestlikleri görseler belki bu kadar şaşmazlardı. Meselâ Amerika Birleşik Devletleri'nde savaşmayı vicdanlarına aykırı bulan vatandaşlar, dinî inançlarının bunu gerektirdiğini ispat ettikleri takdirde ülkeleri savaşa girdiği zaman bile mecburî askerlik hizmetlerini geri hizmet yaparak yerine getirirler.

Bir Türk'ün yabancı ülkelerde gördüğü hürriyet karşısında hayrete düşmesi esef vericidir. Çünkü bizim bugün örnek aldığımız ülkelerde vicdan hürriyeti, vaktiyle Türkiye örnek alınarak yerleşmişti. Dünyanın her tarafından, özellikle Avrupa'dan her cins ve mezhebe mensup insan Türkiye'ye gelerek huzur bulurdu; çünkü yine onların söylediklerine göre, Türklerin ülkesinde Allah'a ve padişaha karşı çirkin sözler söylememek şartıyla her türlü inanç ve ibadet serbestti. Bu geleneğin en göze çarpıcı misallerine Selçuklu Türkiyesinde rastlıyoruz ki, Selçuklu sultanları Hristiyan prenseslerle evlendikleri zaman onları din değiştirmeye zorlamazlar, üstelik yanlarında papaz getirmelerine, hatta sarayın bir tarafında ibadethane açmalarına bile müsaade ederledi. O tarihte Hristiyan dünyasının hâlini anlatmaya gerek görmüyorum. Fakat şimdi bazı batı ülkelerinde, meselâ Amerika'da eski Türklerinkine benzeyen bir uygulama yerleşmiş durumdadır. Amerika'da Müslüman ülkelerin vatandaşları, üniversite veya diğer devlet kuruluşlarının hangisinde olursa olsun kendilerine ibadet edecek bir yer istedikleri zaman derhâl bu istekle-

ri yerine getirilir. Belki de Türkler bu zihniyete ezelden beri sahip oldukları ve Hristiyan dünyasının yakın zamana kadar ki hâlini bildikleri için orada bu ölçüde bir vicdan hürriyeti görünce gözlerine inanamıyorlar.

Vicdan hürriyeti sadece bir demokratik rejim gereği değildir, çok sağlam bir ilmî dayanağı vardır. Bir başka deyişle, nerede ilim zihniyeti varsa orada vicdan hürriyeti vardır. Çünkü ilmî düşünce, hakikate yaklaşmanın bir yoludur ve bu yol, ne tek doğru yoldur, ne de kesin hakikatin anahtarıdır. Hiç kimsenin ve hiçbir metot veya teorinin, hakikati tek başına temsil edemeyeceğini daha işin başında kabul etmek zarureti vardır. Şu hâlde hiç kimsenin kendi düşüncesinden başkasına hak tanımamaya kalkışması doğru olmaz.

Bütün bu söylediklerimizin şimdiki tartışma bakımından verdiği sonuç ne olabilir? Bizim asıl maksadımız, tartışmanın kör dövüşü hâlinde gidişine engel olmak üzere bazı hareket noktaları tespit etmek ve meseleye aydınlık getirmektir. Görebildiğimiz kadarıyla iki tarafta da hissî davranışlar, hissî yorumlar ağır basıyor. Kız çocuklarımız başlarını örtmekte ısrar ederse onların veya velilerinin "başlarının gideceği"ni söylemek hangi hukuk ve vicdana sığar, bilemiyorum. Diğer taraftan birçok genç kızımız vicdanlarına aykırı bir hayata zorlanmaktansa tahsili bırakacaklarını, esasen yeni kıyafet talimatnamesinin de bu maksatla hazırlandığını söylemektedirler. Biz onların da biraz insafsız düşündükleri kanaatindeyiz. Gerçekten bugün başlarını örten yüzbinlerce genç kızımız vardır, bunların diploma almaktansa vicdanlarının sesini dinlemeyi tercih edecekleri de muhakkaktır. Ama Türkiye'de bazı idarecilerin sırf İslâmî inançları uygulamak isteyenlerin elinden tahsil

hakkını almak üzere böyle bir kıyafet nizamı koyduklarını söylemek haksızlık olur. Hele kadın haklarının baş konulardan biri olduğu şu günlerde Tük kızlarına karşı böyle bir şey düşünüleceğini hiç zannetmiyorum."

ATATÜRK'E ve İSLÂM'A YABANCI BAKIŞI

ELİME, CIA'DA ÖNEMLİ ROL oynamış, namuslu bir Amerikalının fikirleri geçti. Bu fikirlerin bir kısmı *26 Şubat 1990* tarihli Cumhuriyet'te yayımlandı. Ufuk Güldemir, Washington'da, *"Entelektüel bir CIA'cı"* dediği Graham Fuller'le görüşmüştü. Bu konuşma öyle şaşırtıcı ki, sanki Fuller, Türkler adına, Güldemir ise sanki yabancılar adına konuşmaktadır. Her tarafta bugün görünen manzara: Türk okumuşlarının, Türk halkına, Türkiye'nin geleceğine ve hele Müslüman- Türk'ün inançlarına, iyi niyet sahibi ve geniş görüşlü yabancılardan, kat kat fazla "yabancılaşmış" ve hatta aykırı olduğudur.

Graham Fuller, hayır Yahudi değil, hatta İsrail'deki *"intifada hareketi"* üzerine yazdığı rapor, ABD'de İsrail lobisinin tepkilerine yol açmış. Bir gazeteci, *"Bu rapordan sonra ABD-İsrail ilişkileri, asla eskisi gibi olmayacaktır"* bile demiş.

Evet, Fuller, Rusya, Türkiye, Orta Doğu, İslâmiyet konularında ABD'nin önde gelen uzmanıdır. Diplomat ve CIA uzmanı olarak, altmışlı yıllarda

üç yıl İstanbul'da, 20 yıl Orta Doğu'da bulunmuş. İki sene önce yine Türkiye'ye gelip, *İslâmî hareketler ve bunun aydınlık boyutları* üzerine bir tahlil raporu hazırlamış. İslâmiyeti, "Dış Türkler", Atatürk devri, T.C.'nin İslâm dünyası siyâseti vs.yi çok defa bizden daha iyi bildiği, bunlara saplantısız, korkusuz, politikasız hür bir aydın sıfatıyla yaklaştığı gözleniyor. *Graham Fuller,* Cumhuriyet devri okumuşlarının halka ve İslâma karşı tavırlarını şöyle açıklıyor:

"Kemalizmin bir başka boyutu da elitin (seçkinlerin) *halka "paternalistik"* (babaca, yön verici, terbiye edici) *yaklaşımı idi. Bugünkü daha şehirli, daha iyi eğitilmiş ve oy kullanmaya alışmış Türkiye, "elitin" bu rolünü artık istemiyor. Artık:*

"Demokrasi güzel şey ama, ne yazık ki halkımız o noktaya gelmedi" *cümleleri geçerliğini yitiriyor. Zaten* "Halk adına biz konuşuruz" *politikası, hep tehlikeli bir politika olagelmiştir."*

ABD'linin bu sağduyulu ve demokratik tahliline karşı, bizimki, "ordu"yu ileri sürüyor. *"Ordu, demokrasiden değil ilkelerden yani "paternalizm"den yanadır,* demek istiyor. Orduyu, halka, İslâma ve gerçek demokrasiye engel gibi göstermeye yöneliyor. Bunu yaparken de maalesef bazı gerçeklere dayanıyor. Bazılarındaki Türk ordusuna, Türk milleti üzerinde *"vesayet kurdurmak"* istek ve kuruntularını dile getirmiş oluyor.

Buna karşılık, Fuller'in cevabı, sosyologca ve bilgincedir:

"Bütün ordunun bir tek görüşte olduğu şüphelidir... Ordu, temelde, kendisini TÜRK DEĞERLERİNİN bekçisi ve Atatürk'ün mirasçısı olarak görüyor. Ama düşünceleri ezmek istediklerini sanmıyorum. Elbette ordu, propagandası şiddet yolu ile yapılacak her düşünceden rahatsız olacaktır."

Hitler, Mussolini, Stalin, Mao, Çavuşesku... Yalnız dışardakiler değil kendi milletleri ve kendilerine inanır görünenler tarafından da feci biçimde, manen, maddeten öldürülmüşler, hatta Türkçenin ağır deyimi ile "gebertilmişlerdir"

Doğu Avrupa'nın, hatta Rusya'nın son istibdat, terörizm duvarları yıkılırken, uzun süreler, dünya lideri, ilericilik öncüsü, "Bilimsel sosyalizmin peygamberi" gibi gösterilen *Lenin* de yıkılmıştır; 72 yıllık tahtından indirilmiştir. Çoğu ülkede, Lenin'in heykelleri bile, yoldaşı Stalin'inkiler gibi alaşağı edilmektedir.

Yani dünya, tartışmasız büyükler, putlar, idoller devrine ve diktatörlere de demokratik *"hâtime"*ler çekiyor. İnsaniyet yeni bir idrake doğru giderken, *İslâmiyet, Hristiyanlık* gibi dinlerin ise, aydın çevrelerde yeniden bir Muhammed belâgati, bir İsâ nefesi almışçasına canlandığı, hareketlendiği görülüyor. Baskısız, "cebirsiz" bir iman gücü, Batı ve Doğu'yu yeniden bir bereketle sarıyor...

Gerçi Atatürk, yukarda sayılan hiçbir "put"a benzemediği gibi, Lenin'e de çok uzaktır. Atatürkçülükle Lenincilik de benzemez. "Atatürk ilkeleri" dediğimiz, zamanın politikasına dayalı birtakım "tek parti" sloganlarıdır. *Leninizm* ise, Marksist felsefeye ve istilâcı dünya gücüne dayanmaktadır.

Lenin ile Atatürk'ün *din karşısındaki tutumları da birbirine benzemez. Lenin, Marksist ihtilâl doktrini gereğince, dinlerin hepsine tümden düşmandır; dinleri "beşeriyetin afyonu"* sayar. Onları var gücüyle yıkmaya yönelmiştir. Becerip becermediği bir yana, 70 yıl boyunca, Sovyet ülkesi ve uydularında, dini resmen yasak tutmuştur. Ancak, yine de Hristiyanlığın, gizliden gizliye canlılık ve ibadetlerini devam ettirmesini engelleyememiştir...

Atatürk ise, dine karşı, daha ziyade "reformcu" bir tavır takınmıştır. Millî Mücadele boyunca, Türk

milleti ve aydınları ile beraber "koyu dindar" ve hatta "Hilâfete bağlı" görünüyordu. Zamanla, tek partinin dine karşı bir tavır almasına göz yummuştur. Din karşısında M. Kemal ile Lenin'in kesin olarak ayrıldıkları bir nokta da şudur:

Lenin, gençliğinden beri yetiştiği Marksist ihtilâlci doktrin icabı, tarih sahnesine çıktığı andan itibaren dinsizdir; M. Kemal'in İslâma bakışı ise, Millî Mücadele'den sonra, Cumhuriyetle beraber değişmiştir.

Batı karşısında da, Lenin'le M. Kemal'in durumları farklıdır. Lenin, zuhurundan beri, ihtilâlci komünist doktrin gereği *"emperyalist Batı"*ya ve özellikle onun sömürgeci öncüsü olan İngiltere'ye düşman görüşlerin ve öyle bir politikanın temsilcisidir. Atatürk ise, Millî Mücadele'de Batı ile yaptığımız harplere rağmen Avrupa'ya devamlı bir yanaşma politikası içinde olduğunu, Lozan'da İngiltere ile yaptırdığı bazı kompromi (uzlaşma)lerle göstermiştir.

Nihayet, Lenin Çarlık Rusyası'nı, M. Kemal Osmanlı İmparatorluğu'nu yıkmış, birbirinin benzeri iki ihtilâlci "diktatör" görünüşlerine rağmen, aralarında bu bakımdan da önemli farklar vardır:

Lenin, başlangıçtan itibaren, Çarlığa karşı, iç savaşı, direnişleri idare eden bir komünist ihtilâlcidir. Çar'a, onun devlet adamlarına ve hatta sosyalist Kerenski'ye karşı, daha başlangıçtan itibaren düşmanlığını ve onları yıkma niyetini açığa vurmuştur. Pek çok Rus kanı dökmüştür. Rusya'nın çok zor bir döneminde, savaş orduları dört yana yayılmışken, devlete âdeta ihanet ederek, Çarlığı ortaran kaldırmıştır. Lenin'in yaptığı bir "İstiklâl Savaşı" değildir; oluk oluk Rus (ve tabi Türk, Müslüman) kanını yine Ruslara döktüren... bir iç harbin komutanı durumundadır.

Mustafa Kemal ise, Batı'nın getirdiği Haçlı düşmanlara ve istilâya karşı İslâmî-millî bir iman direnişi içinde olan Türk milletinin istiklâl ve hürriyet azmini ele alarak topyekûn milletimizce kazanılan *İstiklâl Harbi*'nin muzaffer kumandanıdır. Erzurum, Sivas Kongreleri, I. Büyük Millet Meclisi süresince Padişaha, Halifeye, Osmanlı devletinin bütün müesseselerine bağlı görünmüştür. İngiltere'nin Padişah Mehmed Vahidettin'i, bir vapurla çekip götürmesi ve Hilâfet'in Türkiye'den atılması için Ankara'yı zorlaması, sonunda Osmanlı devletinin yıkılmasını çabuklaştırmış ve kolaylaştırmış mıdır? Bu noktalar ayrı bir araştırma konusudur. Yalnız, bildiğimiz, M. Kemal'in asla ihtilâlcı olmadığı, yeni bir devlet kurmak fikri taşımadığı, bu karara zamanla ulaştığı merkezindedir.

Lenin'le Mustafa Kemal Paşayı böyle karşılaştırışımız, Rusya'da Lenin bile yıkıldığı hâlde, *"Atatürk'ün Türkiye'de ayakta durabilişinin"* sırlarını araştırmaktır. Bu konuda Amerikalı Fuller'in görüşleri dikkate değerdir.

Fuller, "Türkiye'de canlanan İslâm olgusu hakkında" Sayın Güldemir'le (Washington'da) konuşurken, Atatürk hakkında da (Cumhuriyet, 26 Şubat 1990) şunları söylüyor:

"Atatürk'ün 1920'lerde, Türkiye'nin ayakta kalma mücadelesi sırasında oynadığı kritik tarihî role çok büyük saygım var. Ayrıca modern Türkiye'nin kalkınması 'vizyonunu' Atatürk'ün hazırladığı plâtform sayesinde görüyorum.

Ancak, dünyada hiçbir lider... George Washington, Nehru, Lenin veya Gandi, sonsuza kadar yaşayabilecek bir ürün veremediler. Oysa İncil ve Kur'an veriyor. Liderler ölüyor. Önce bedenleri, sonra zaman içinde düşünceleri siliniyor. Hâlbuki Kur'an ve İncil yaşıyor. İşte Mustafa Kemal'in başına gelen de,

tarih yapmış her liderin başına gelenden (ve gelecekten) farklı değildir.

Mustafa Kemal'in kendisi dahi, bir konuşmasında, Türkiye'ye çizdiği vizyonun, kendisinden sonraki yüzyıllarda ayakta kalıp kalmayacağı konusunda şüphelerini sergilemiştir.

Atatürk'ün düşünceleri, devri için, son derece güçlü düşüncelerdi. Onun meydana getirdiği, bugünün kendisine entelektüel güven duyan güçlü Türkiye'si artık millî kimliğini, yörüngesini, dünyadaki rolünü ve hatta İslâm'ın günlük hayattaki yerini, tekrar düşünmelidir."

"Yörüngesini yeniden düşünmelidir'le neyi kastediyorsunuz?" diyen Güldemir'e *Fuller şöyle* cevap veriyor:

"Kemalizmin reformları, büyük ölçüde, İslâmiyetin eğitim, bürokrasi ve mahkemeler üzerindeki yükünden kurtulmayı amaçlıyordu... Atatürk o dönemin Türkiyesinde, İslâmlığın, kalkınma üzerindeki rolünün tamamıyla "negatif" (menfi) *olacağını düşünüyordu... Oysa bugün Türkiye'nin İslamî düşünce ve eğilimler konusunda daha esnek olabilmesi mümkündür.*

"İran gibi olun!" *demiyorum ama İslâm'ın özel hayat ve kamu yaşayışındaki rolü konusunda esnek olmak gereklidir. İslâm, Türkiye'nin kültürel ve entelektüel mirasının önemli bir parçasıdır. Katılaşmayı önlemek için, bu gücün, kendisini anlatmasına önem vermek iyi olur.*

Geçmişteki, radikal (kökten) *lâiklik politikaları döneminde, İslâm'ın Türk hayatından nasıl dışlanacağı âdeta bir fikrisâbit hâline gelmişti. Bence, buna bugün bir reaksiyon* (tepki) *var. Ama bu reaksiyonu bir uzlaşma hâline götürmek, Türkiye için çaredir."*

Graham Fuller, demokrasi konusunda, bizi diğer İslâm ülkelerine üstün ve örnek gösteriyor.

Halkımız ve dinimiz gibi, Dış Türkler, tabular ve millî dış siyaset üzerine de, bir Türk aydınının düşünmesi gerektiği gibi cesaret ve faziletle düşünen Fuller, bu konuda diyor ki:

"...İslâm adına bir diktatörlük (Humeynicilik) *arzulayanların varlığı, İslâmî hareketin tümüne mal edilemez... Birçok İslâm düşünürü, İslâm'ın demokrasi ile uzlaşacağını savunuyor. İslâmiyetteki "Şûrâ" kavramının demokrasiye açık olduğunu söylüyorlar.* (Biliyorsunuz, Namık Kemal, Ali Suavî gibi ilk Meşrutiyet düşünürleri de Batı demokrasisini değil, İslâm'daki Şûrâ'dan kaynaklanan demokrasiyi sağlık vererek Türkiye'de onu işletmeye çalışmışlardır.)

Fuller, Türkiye'nin Orta Doğu'daki siyasî ve medenî konumunu da şöyle değerlendiriyor:

"Orta Doğu'nun geri kalanından siyasî, ekonomik ve demokrasi bakımından ilerdesiniz, tecrübelisiniz. Bu sizi Orta Doğu'da müstakbel büyük rollerin adayı yapıyor. Türkiye, 1000 yıl boyunca, Orta Doğu için bir modeldi; bugün de olmaya devam ediyor... Hele demokrasi ile İslâm'ın bir arada yaşabileceğini, uzun zaman devamı ettirerek ispatlar iseniz İran ve Arap dünyalarına "entelektüel" (münevverce) *öncülük yapmış olacaksınız... Ama Türkiye, İslâmiyet* (e mensup) *olmak kompleksi gibi Orta Doğu* (lu olmak) *kompleksini de artık üzerinden atmalıdır."* (Cumhuriyet, 26 Şubat 1990)

Demokrasi ve İslâm

Gerçekten İslâm ülkeleri arasında, devletle demokrasi ve İslâmiyet'i bir arada sürdüren, yalnız Türkiye'mizdir. Bugünden söz etmiyorum: 1876'dan beri bu resmen böyledir. Temelde, Kur'an-ı Kerîm iradesiyle böyledir. Yani Türkiye, birçok sektelere, iha-

netlere uğramış olsa da, 114 yıldan beri demokrasi (Meşrutiyet, Cumhuriyet, Demokrasi) deneyişleri içindedir.

Bu 114 yıllık zaman içinde, Türkiye hür rejimin gerekleri olan hürriyet, adalet, kanun önünde eşitlik ve hukuk kavramlarından uzak düştüğü ölçüde kötüye gitmiş, bunları sıcak sıcak benimsediğimiz dönemlerde ise yükselmişizdir.

Bazı gençlerin ve zümrelerin *(bunlar içinde dinli dinsiz fanatikler ön safı tutuyor. Bazıları ise her türlü diktatörlüğün, İslâmiyet'e ve millete ne çeşit belâlar getirdiğini bilmeyen, bunu tahmin edemeyen gafillerdir...) İslâmiyet'le demokrasinin bir arada yaşayamayacağına, İslâm'da demokrasi olamayacağına dair görüşleri, bu bakımdan beni hayrete düşürmektedir.*

Bunu söyleyenler, 1923-1950 arasındaki 27 yıllık dönem Türkiyesinde *Tek-Parti, Ebedî Şef, Millî Şef* dönemlerini yaşamamış, dinin ve dindarın bu dönemde, türlü bahanelerle nasıl ezildiğini görmemiş olanlardır. 1950'den sonra doğan gençler ise, o dönemde, Türk ve İslâmlığı birlikte boğan, yolsuzluğun, adaletsizliğin, hukuksuzluk ve zulmün de ne dereceye çıktığını bilmeyenlerdir. *(Bunun görülmemiş misallerini, Temellerin Duruşması -1'de vermiş idik.)*

Demokrasi ile İslâm'ın iç içe olamayacağı lâflarına kapılanlar, eğer: *"Biz, öyle değil İslâmî diktatörlük istiyoruz"* diyorlarsa, buna da cevabımız, İslâmiyet'in hiçbir zaman diktatörlükle, mutlak monarşi ile, serflik ve kölelikle bir arada yaşamadığı ve yaşamayacağıdır.

Uzun söze girmeden, *II. Sultan Abdülhamid*'in tahta geçişi ile 11 *Eylül 1876* tarihli gazetelerde yayımlanan *"Cülûs hatt-ı Hümayunu"*nu (Devlet başkanı nutku) sunayım. Son devrin en büyük İslâm

Halifesi olan bu Padişah, Cülûs Nutku'nda, halkı hürriyete kavuşturmanın ve Millet Meclisi'ni açmanın lüzumunu şöyle anlatmaktadır.

"...Her sınıf tebaa ve halkımızın istisnasız hürriyete nail olarak asayiş ile adaletin nimetlerinden faydalanması...

...Şer-i şerifin kutsî hükümlerine, memleket ve milletimizin gerçek ihtiyaçlarına uygun olarak meydana getirilmesi gereken kanunları... Gelir ve giderlerin denk olmasını... (denetleyecek)... Memleket ile halkımızın ahlâk ve kabiliyetlerine lâyık bir Meclis-i Umûmî (Millet Meclisi) *kurulup meydana getirilmesi... vs."*

(Yeni Osmanlılar Tarihi, Ebuzziya Tevfik, sadeleştiren Ziyad Ebuzziya, C. 3, s. 307)

Şimdi bazıları derler ki, bu fikirler Midhat Paşa'nın padişaha söylettiği klişelerdir. Bunu diyenler Abdülhamid'i hem tanımayanlar, hem de onu küçültmek isteyenlerdir. Nitekim, yine Ebuzziya'nın yazdığına göre, Sultan yeni nutkunun (hattının) müsveddesini *Midhat Paşa*'ya hazırlatmış, fakat o iddialı zatın yazdıklarını beğenmeyerek, *"Hatt-ı Hümâyûn"*unun taslağını Başkâtip Said Beye yazdırmıştı.

Hem, bilmeyenlere hatırlatmak lâzım, Sultan Abdülhamid, asla Meşrutiyet yani Demokrasi aleyhtarı değildi. O, Hristiyan ve diğer gayrimüslimlerin, kurulacak Mebusan Meclisi'nde ağırlık teşkil edeceğini biliyor, bu ekseriyetin memleketi parçalayacağından endişe ediyordu. Bu keyfiyeti Midhat Paşa'ya ve *"Kanûn-i Esasî"* komisyonu üyelerine de anlatmış, bir çare bularak, Müslüman mebus sayısının çoğaltılmasını istemiş, fakat sözünü dinletememişti. Nitekim, devleti felâkete sürükleyen *Rus Harbi*'nden sonra, ülkeyi parçalanmaya ve mahva götüren *Meclis-i Mebûsân*'ı tatil etmek zorunda kalmıştı.

Sultan Hamid gibi, böyle çok Hristiyanlı bir Meclis'in ülkeye zararlı olacağını, fakat kendilerinin *Meşrutiyet*'e, baş üstünde tutacak kadar hayran olduklarını söyleyen başkaları da vardır. Bunlar özellikle İslâm bilginleri idi. Bunlardan, İslâm hukukunun bütün inceliklerini bilen, Batı hukukunu da iyi tanıyan ünlü fıkıhçı *Namık Paşa*'nın görüşleri, Sultan Hamid'inkilere tıpatıp benzemektedir. *Namık Paşa*'nın bu konudaki sözlerini Kaya Bilgegil'in *"Ziya Paşa Üzerine Bir Araştırma"* (s. 235-236) kitabından aktaralım.

"Meşrutiyet'ten daha faideli ve daha etraflı bir tedbiri, ben değil henüz dünyada hiç kimse bulamadı ve bulamayacak.

ŞERİAT (İslâm dininin temel kaideleri) *bahsine gelince BUNUN ESASI O KADAR HÜRRİYET VE ADALET ÜZERİNE KURULUDUR Kİ ŞİMDİ MEŞRUTİYET NÂMI ALTINDA HALKA VERECEĞİMİZ HAKLAR, BUNA NİSBETLE HİÇ GİBİDİR.*

Benim zihnimi yalnız, açacağımız Meclis'te Hristiyanların âza sıfatıyla bulundurulacağı karıştırıyor. Vakıa asrımızın icabını bilirim. Bu Meclis'i İslâmlara mahsus (ve münhasır) *kılmak olmaz. Lâkin Hristiyanlardan âza kabul etmenin mahzurları da inkâr olunamaz.*

İmdi eğer şu fırsat elden kaçırılır da MEŞRUTİYET İLÂN OLUNMAZ İSE devlet ve millet için kurtuluş düşünülmemelidir. İLÂN EDİLİR İSE, mademki Hristiyanlardan da âza (üye) *alınacak yine bizim için beka* (kalıcılık, hayat) *umulmamalıdır."*

(Abdülhamit ve Namık Paşa'nın haklılıkları, ne yazık ki, 1908 II. Meşrutiyet'inde görülmüştür.)

İslâm'da demokrasinin gereğini anlamak için, "Şeriatı uyguluyorum" bahanesi altında feodalite ve derebeylik sistemini, müminlerin başında "boza" gibi pişiren bazı ülkelerdeki zulüm, baskı, sorum-

suzluk ve adaletsizlikleri görmek de faydalı olur. Bunlardan kimisi sözde "sosyalist İslâm!", kimisi sözde ihtilalci veya "liberalist İslâm" diktatörlükleridir. Hiçbirisinde fikir de, İslâm da, hürriyet de nefes alamamaktadır.

Yine Müslüman-Türklere hürriyetin neler getirdiğini anlayabilmek için, çok eskilere uzanmaya veya diktacı komşularla uğraşmaya hacet yok. 27 yıllık *Tek Parti* dönemini yaşayan ve bugün hayatta olan 50 ilâ 70 yaşındaki nesillerin, hatıralarından, hafızalarından sorulabilir. Gazete koleksiyonlarında, İslâm üzerindeki baskılar, din adamlarına uygulanan zulümler, idamlar gözden geçirilebilir.

Temellerin Duruşması'nda ve birçok kitaplarda, Terakkiperver Cumhuriyet Fırkası ile Serbest Fırka'nın programlarında "din ve vicdan hürriyetine" yer verdikleri için, "irticaya taviz vermek, lâik Cumhuriyete suikast" gibi bahanelerle kapatıldıklarını göreceksiniz. Aynı kitapta, camilerin nasıl yıkılıp pazar yeri veya kahve hâline getirildiklerini, yahut Halk Fırkası (CHP)'nın parti binası olarak kullanıldıklarını okuyacaksınız. Dinî yayınların durdurulduğunu hatta Kur'an'ın bile yasak edildiğini nefretle okuyacaksınız, dinleyeceksiniz...

Yine hemen şu bilgileri edineceksiniz: 1944'te, dış baskılarla, "Millî Şef"in çok partili demokrasiye geçmesi üzerine kurulan *Millî Kalkınma Partisi, Demokrat Parti, Millet Partisi* vs. din ve vicdan hürriyeti davası ederek, *"Türkçe ezan okumayacakları... Din adamı yetiştirecekleri, ecdat yadigârı camileri onaracakları... İmamlara maaş bağlayacakları, İmam Hatip mektepleri açacakları"* vs. gibi vaatlerle seçim kampanyaları yürütmüşlerdir. Yani *dikta*'nın körlettiği din hürriyetini, vicdan hürriyetini güvenlik altına alma kavgası vermişlerdir.

Bugün bize olağan görünen hür ve serbest ibadetler, din eğitimi merhaleleri, dinî konferans ve vaazlar, dinî dergi ve yayınlar, o zamanlar Müslüman Türk milletinin olmayacak sandığı hayallerdi.

Bu konuyu daha fazla uzatmadan, demokrasinin en ideali ile ancak İslâm dininin bağdaşabileceği kanaatindeyim. Buna karşılık akıl, mantık dışı ilkeler, hurafelerle bozulmuş (muharref) dinlerin demokrasi ve insan hakları ile bağdaşması bence zordur.

DEMOKRASİNİN BOYNUNUN VURULDUĞU YERDE, O NASIL LÂİKLİK!!!

HAPİSHANE TERÖRÜ BİR YANDAN; partiler, gazeteler ve zinde güçler tarafından millete gözdağı yapılan *"lâisizm terörü"* öte yandan millete kan ağlatıyor.

Bugün lâisizm diyerek, kalıp lâflarla, 1940'lardan beri halkımız üzerinde baskı ve zulüm kuran vicdan hürriyetlerine düşman birtakım yobazlara sosyal gerçeği tekrar anlatıyorum:

"*Lâisizm*" Atatürk ilkelerinden filân değildir. 1937'lere kadar bunun lâfı bile yoktur. Atatürk'ün ölümüne yakın günlerde, o zamanki tahakkümcü Başbakan Recep Peker tarafından, milletimizi hizada tutmanın bir yolu olarak anayasaya konulmuştur. Anlamı gayet karışıktır. Dünya üzerinde uygulanan hiçbir lâikliğe benzemez. Mustafa Kemal Atatürk, lâiklik konusunda şunları söylüyor:

"Lâiklik yalnız din ve dünya işlerinin birbirinden ayrılması demek değildir. Bütün yurttaşların vicdan, ibadet ve din hürriyetini tekeffül etmektedir (din hürriyetine kefildir.)"(Genelkurmay Askerî Tarih ve Stratejik Etüt Başkanlığı Yayınları, Ankara, 1980)

Daha sonraki yıllarda uygulandığı şekliyle Atatürk, din ile devlet arasındaki dengenin bozulmasını da istemiyor: *"Lâik hükûmet tabirinden dinsizlik manasını çıkarmaya yeltenen fesatçılara fırsat vermemek lâzımdır."*

Fransız gazeteci *Maurice Perno* ile Mustafa Kemal arasında geçen şu konuşmayı da görmek lâzımdır:

- Şu hâlde yeni Türkiye'nin siyasetinde dîne aykırı hiçbir temâyül (eğilim) *ve mâhiyet olmayacak demek?*

Bu soruya Atatürk şu cevabı veriyor:

- Siyasetimizi dîne aykırı olmak şöyle dursun, din bakımından eksik bile hissediyoruz.

Gazeteci tekrar soruyor ve bu cevabın daha derinliğine açıklanmasını istiyor:

-Zât-ı asîlâneleri, düşündüklerini bendenize daha iyi îzah buyururlar mı?

Bu istek üzerine Atatürk şu açıklamayı yapıyor:

- Türk milleti daha dindar olmalıdır, yani bütün sadeliği ile dindar olmalıdır demek istiyorum. Dînime, bizzat hakîkate nasıl inanıyorsam, buna da öyle inanıyorum. Şuura muhalif, terakkîye (ilerlemeye) *engel hiçbir şey ihtiva etmiyor. Hâlbuki Türkiye'ye istiklâlini veren Asya milleti içinde daha karışık, sun'î* (sonradan uydurma, hurâfe) *bâtıl* (boş, yalan) *inanışlardan ibaret bir din daha vardır. Fakat bu cahiller, bu âcizler sırası gelince aydınlanacaklardır. Eğer ışığa yaklaşamazlarsa kendilerini mahv (perişan) ve mahkûm etmişler demektir. Onları kurtaracağız.* (Sadi Borak, a.g.e.; Prof. Enver Ziya Karal, Atatürk'ün Düşünceleri; Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 3. Baskı, Ankara 1969)

Esasen, *"lâiklik"*i (ama doğru dürüst ve halka saygı çerçevesinde) anayasasında taşıyan tek devlet Fransa'dır. Fransa'da bunun oluşu ise özel sebebe dayanıyor: Çünkü 1789 Fransız İhtilâli, siyasette

sultacı krala karşı, sosyal hayatta ise halka tahakküm eden Katolik kiliselerine karşı yapılmıştır. Bu *"Büyük Fransız Devrimi"* kiliseyi ve devleti, halka karşı uysallaştırmış, halkı da zamanla Hristiyanlığı sever hâle getirmişti.

İslâm'da ve hele Osmanlı'da ise, bir "*Kilise*" teşkilât ve zulmü olmadığı gibi, bir din adamları (ruhban) sınıfı dahi olmamıştır. Din ile devlet ve millet, İslâm'ın zuhurundan beri iyi geçinmiş, devlet ile din de birbirlerine karşılıklı saygı içinde olmuşlardır. Düşünün ki, bir İslâm hükümdarı, dünyevî ve dinî yetkileri, aynı ölçüde elinde tutan bir sultandır. Dinî yetkilerini *"Şeyhülislâm"* eliyle, devlet yetkilerini ise *"Vezir-i âzam"* marifetiyle icra etmektedir. Böyle bir devlet, lâik değilse artık lâikliği nerede arayalım? Osmanlı'da beşten fazla din, ondan fazla mezhep, 600 yıl kardeş gibi yaşadılar. Lâisizmin bundan güzel tatbikatı olur mu?

Bunlar, tarihî gerçekler... Benim ilâve ettiğim düşünce ise şudur:

Lâisizm değil, ancak demokrasi önemlidir. Çünkü demokrasi yoksa lâiklik de olamaz. Hiç dikta devletlerde, meselâ Komünist Rusya'da, Faşist İtalya'da, Nazi Almanyasında veya Suudî Arabistan ile Vatikan devletinde lâiklik olabilir mi, siz söyleyin? Demokratik olmayan devletlerde şeflerin buyurdukları veya inanç hâline getirmek istedikleri zorbalıklar yürürlükte olur. Stalin'in komünizmine karşı lâiklik nasıl düşünülebilir?

Tek parti diktatörleri, sırf hüküm sürmek için lâikliğin yalnızca adını kullanmışlardır. Ülkemizde de ne yazık, halkı ezen bir tek parti lâikliğinin uzun saltanatından sonra zulüm ve işkence izleri kalmıştır. Böyle hürriyetsiz bir lâiklik tutumunda inat edilmesi, bazı zümrelerde aşırı iddialı kıyafet ve gösterilerin doğmasına sebep olmuştur.

Uyanık ve medenî milletimize karşı, manası kasıtla bulanık bırakılan lâikliği korumak kimsenin üstüne vazife değildir. Fakat, demokrasiyi korumak, devletin, Meclis'in özellikle sözlü-yazılı basın ile partilerin boyunlarına borçtur. Çünkü demokrasinin olmadığı yerde lâiklik zaten olamaz. Türkiye'de lâiklik değil demokrasi tehlikededir. Çünkü, ikide bir askerî darbeler veya sivil cuntalarla üzerine gidilerek hoyratça bozulan bu hür rejimdir. Vicdan hürriyetini benimseyip onu korumayan bir demokraside lâiklik ne gezer?

Lâisizmin temeli, teminatı ve eş anlamlısı olan demokrasinin boynu vurulduğu yerde hangi devletten adalet veya hürriyetten söz edebilirsiniz ki?

Demokrasi yoksa lâiklik de yoktur

Cumhurbaşkanı Sayın Demirel, demokrasiye inanmış ve onun mücadelesine uzun yıllarını vermiş bir lider sıfatıyla, konuştu. Seçimin sonuçları işine gelmeyen bazı güç kaynaklarına ve politikacılara karşı halkımızın beklediği uyarılar yaptı:

"Sandıktan çıkanı beğenmedik diye tekrar sandığa gidilmez. Sandıktan çıkandan hoşlanmayabilirsiniz ama ona uyacaksınız. Kimse 'bu Meclis milletin hür iradesiyle meydana gelmemiştir' diyemez."

Meşrutiyet'ten beri sözde aydınların ve muhteris politikacıların bir sürü gibi gördükleri halkla ve onun oyları ile yaptıkları kirli savaş artık bitmelidir.

Bugün dahi seçim sonuçlarını *"iktidar olamadıkları için beğenmeyenler"* var. Bunlar, halkın mübarek oyları ile çizdiği mutabakat şartlarını yerine getirmiyorlar. Sil baştan seçime gitmek istiyorlar. Anlaşılıyor ki bu kişiler kendilerini hiçbir hata yapmamış ve Türkiye'yi yönetmek için gökten indirilmiş sanıyorlar. Oysa falan kişi dikensiz gül bahçesinde

başbakan olsun diye, seçimlerden daha çıkmamış iken seçim yenilemeyi düşünmek bir cinnettir.

Sayın Demirel'in işaret ettiği bizce çok daha önemli bir husus da korkusuz, vehimsiz, demokrasiden emin olarak yaşamak isteğimize tercüman olmasıdır. Nitekim Cumhurbaşkanı:

"Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bütündür. Türkiye Cumhuriyeti, lâik ve demokrat bir devlettir. Bu temel nitelikleri değiştirmeye kimsenin gücü yetmez. Kendimize, devletimize inanalım. Korkulara ve vehimlere gerek yoktur" dedi.

Türkiye'de manasından çok uzaklaştırılarak kullanılan lâiklik değil, demokrasi, her zaman yakın tehdit ve tehlike altındadır. Kaldı ki anayasada temel unsur olarak yan yana konulan demokrasi ve lâiklik, çok defa birbirlerine zıt, karşıt anlamda kullanılmaktadır. Çok ayıp ve ilkel olan bu karıştırma ve tehdidi, parti liderlerinden tutun da, çok tirajlı gazetelere, başbakana, cumhurbaşkanına, yorumculuk eden yazarlara, rektörlere, garnizon komutanlarına, başhekimlere kadar herkes yapmaktadır. Oysa demokrasi ile lâiklik birbirine karşıt değil, birbirinden ayrı da değil, hemen hemen birbirinin aynı şeylerdir.

Demokrasi ve adalet dışında, dikta ve cebir idaresi altında nasıl bir demokrasi düşünülemezse, lâiklik de düşünülemez. Şu hâlde demokrasi çiğnenmeden lâiklik de çiğnenemez.

Bu konuya iyi parmak basılmasını istiyorum. Hem seçmeni tehdit ederek, falan veya filân partiye oy vermediği için kınayıp korkutacaksınız, hem de lâik ve demokratik bir ülke olduğunuzu iddia edeceksiniz... Bu, yanlıştan da öteye hukuk ve mantık dışıdır.

ALMANYA'DA LÂİKLİK NASILDIR?

ALMANYA'DA VE AVRUPA'NIN çok yerinde, bu günlerde telâşlı haberler, yazılar çıkıyor, hatta TV programları yapılıyor. Bizi, sanki bizden çok düşündüklerini ima eden bu yazı ve programlarda:

"Türkiye'de lâiklik elden gidiyor. Türkiye İslâmlığa dönüyor. Türkiye, İran'a benzer mi? Atatürkçülük tehlikede" gibi akıllarına koydukları slogan veya korkuları, birtakım asılsız, bilgisiz veya abartılmış olaylarla ispat etmeye çalışıyorlar. Türklük ve İslâmlık aleyhindeki bu propaganda ile T.C.'yi de etkilemeye kalkıyorlar. Aslında bu konudaki ilham kaynakları, bizim din düşmanı bazı basın ile politikacılardır.

Almanya, Protestanlığın ülkesidir. Protestanlık aslında, Katolik taassubuna karşı bir isyan ve "*protesto*"dur. Bu bakımdan bir çeşit "*lâisizm*"dir. O hâlde Almanya'da lâiklik, dört asırdan beri iyice yerleşmiş olmak lâzım gelir. Türkiye'de bile lâiklik için bu kadar kaygılandıklarına göre kim bilir, onlar lâikliğin hangi zirvesindendir diye düşünür insan?

Ama acaba öyle mi? Berlin'e yaptığım kısa bir seyahatte, bu konuyu iyice sordum, soruşturdum. Birçok görüşlerim, gözleyişlerim ve temaslarım oldu. Vardığım sonuç şu ki, Almanya'da lâiklik, tamamıyla kendine göredir. Dinin büyük ağırlık taşıdığı, dinlerin ve din adamının çok saygı gördüğü bir lâikliktir.

Bir kere *Martin Lüter* tarafından 16. asırda, Katolik taassubunu protesto için ileri sürülen Protestanlık da kendine göre, hayli katı kuralları olan bir mezhep hâline gelmiştir. Ayrıca Katoliklik, Almanya'da bütün saltanatı ile hâlâ yaşamaktadır.

Peki devletin ve vatandaşın bu iki kiliseye (mezhebe) karşı tavrı nedir?

Almanya'da *"Kilise Devlet"* artık elbette yoktur. Yani, kendilerine göre devlet işleri ile din işleri birbirinden epeyce ayrılmıştır. İncil'in meşhur vecizesi ile: *"Kayzer'in hakkı Kayzer'e, İsa'nın hakkı İsa'ya"* verilmiştir.

Fakat iş o kadar basit değildir.

Bir kere, reşit olan her Alman vatandaşı, *"ben dinsizim"* diye yazılı itirazda bulunmadıkça kilise vergisi adıyla resmen vergi ödemektedir. İşçiden, memurdan da bu vergi "*stopaj*"la alınmaktadır.

Her devlet hizmetlisi ve yetkilisi göreve başlarken İncil üzerine yemin etmektedir. Bu kural, mahkemelerde her davada geçerlidir.

Okullarda din eğitimi mecburîdir. İlk, orta ve liselerde, din dersleri, Protestan ve Katolik kiliselerine bağlı İlâhiyat Fakülteleri mezunu papazlar tarafından okutulmaktadır.

Kiliseler son derece zengindir. Gelirleri vergilerden, teberrulardan ve mülklerinin kiralarından gelmektedir. Bu zenginlik, onlara halk nezdinde büyük nüfuz, itibar ve tesir sağlamaktadır. Pek çok öğrenciye burs vermekte, dilediğine para, mülk, kitap,

ev yardımında bulunmaktadır. Türkiye'den kiliseye sığınan hainlere de (İslâmlık ve millî birlik aleyhinde kullanmak için) hesapsız burs vermekte, maddî-manevî yardım sağlamaktadır.

Büyük yayın güçleri vardır. Yalnız Katoliklerin dergisi 7 milyon satmaktadır.

Hastanelerde, hapishanelerde, bakım evlerinde, devamlı papazlar bulundurulmaktadır.

Radyoda ve TV'lerde her gün, mutlaka dakikalarca dinî yayın vardır.

Devlet memurları, açıkça boyunlarında iri haçlarla gezebilirler. Öğretmen, sınıfa haçla girebilir. Hatta böyleleri makbul tutulur. Bir kimse Hristiyanlığını açığa vurduğu ölçüde devletten ve eyalet idarelerinden himaye görür.

Bir kimseyi, eğer kilise himayesine alırsa (Almanya veya yabancı) her baskıdan, hatta bazen mahkemelerden bile kurtulabilir.

Bir memur, işe başlarken dinsiz veya komünist, hiçbir teşekkül ile ilişiği olmadığına ve olmayacağına dair sözleşme imzalar.

İşte size Alman lâisizmi...

Beğendinizse uygulayın. Varsa cesaretiniz ve sahiden Batılı, gerçekten Atatürkçü iseniz...

"BİZE BİZE BENZERİZ"

"BU *"BİZ BİZE BENZERİZ"* lâfını tek partinin muteber bir başbakanı söylemişti. İnsanlar, baskı devirlerinin sloganlarını, üzerinde pek düşünmeden kabul ediyorlar. Esasen öyle devirlerde *"kafa yormak"* da ziyan sayılır. Çoğu propagandalarla şişirilen çok köşeli ve kaypak bir dünyadır.

Ben dahi rastgele bez levhalardan birisi olan bu lâf üzerinde hiç düşünmemiştim. Düşünmeye değer bulmadığıma, doğrusu şimdi pişman oluyorum.

Bir şeye benzetemediğim bu söz meğer ne hikmetli şeymiş: Sözde aydınlarımızı, yuvarlak bürokratları, tesirli gibi konuşup da anlattıklarından hiçbir mana çıkaramayanları meğer en çok *"biz bize benzeriz"* vecizesi anlatırmış. Her şeyi bilir görünen ukalâlar, halkı, gençliği çene ile ve kendisini şeflere adayarak şeflik yolunu tutanları tanımak için en güzel kılavuz bu sözmüş.

Kendisini mühimleştiren bir ses tonu ile konuşmaya başlayan her kişide *"biz bize benzeriz"*i bulacaksınız. Çok koca bir prof. hem devrimci, hem *"âlim"* görünmek için, inkılâpları, şefleri *"lâikliği"* ve başka

şeyleri, *"felsefe, ekonomi ve politikamız budur"* diye şerh etmeye başladı mı, biliniz ki o adam *"biz bize benzeriz"*in simgesidir. Adam hem budalalığını gizliyor, hem de deveyi hamudu ile yutmak marifeti gösteriyorsa yine *"biz bize benzeriz"* piyesini oynamaktadır. Yalnız kendine benzeyen ve dünyada çağdaş, tarihî hiçbir âlime, filozofa, icatçıya benzemeyen bu yaratık, dünyanın her yerinde cahil, zibidi, löpçü ve şarlatan sayılsa da, bizim devrimcilerin baş tâcıdır. TV'lerde, meclislerde, gazetelerde şerrinden korkulup saygıyla aranılan devrimsel bir çarkıfelektir o.

Avrupa'da *"bize benzeyen"* değil de bilgine, prof.'a, aydına, hocaya benzeyen insanların çok sayıda olması insanı kara kara düşündürüyor: Öyle ya, herkesi aldattığını zanneden bu aydın benzeri yaratıkların poz ve tavırlarından biz nasıl kurtulacağız? Hele Batıdaki iddiasız, gerçekten bilgili, milleti ve yakınları ile tutarlı, ilim ve akıl ile iç içe münevverleri gördükçe bizim bu olgun insan hasretimiz ne zaman dinecek.

Geçende, çok takip edilen bir ekrandan seyrediyorum. Meselâ diyor ki: *"Batı, lâiktir. Avrupa'nın 'Hristiyan Demokrat' gibi adlar taşıyan partileriyle Hristiyanlık arasında bugün hiçbir bağ kalmamıştır. Ama, bizde bir 'İslâm Demokrat Parti' kurulmasına asla izin verilemez. Çünkü bu şeriatçılar bir iktidara gelirlerse bir daha gitmezler. Din, siyasete karışır. Lâiklik ve Atatürkçülük elden gider..."*

Şimdi bu sözün hiçbir dayanağı olmadığı gibi adam Hristiyanlığı, Müslümanlığı ve lâikliği de hiç bilmemektedir. Ne Müslüman, ne de Hristiyan bir parti gördüğü için adamı ancak *"biz bize benzeriz"* safsatası ile anlatabilirsiniz.

Bilenler ise meselâ Almanya'da, yalnız Hristiyan demokrat, Katolik demokrat, Protestan demokrat partilerin değil, hatta sosyalist partilerin bile, dinle

ne kadar sıkı ve inanılmaz bağları bulunduğunu hayretle görürler.

Oralarda yalnız partileri değil, eğitimi, Cumhurbaşkanlığı sarayını, başbakanlığı, bütçeleri, okulların hepsini, gazeteleri, TV'leri, dernekleri, sağlık kuruluşlarını vs. kapıdan mihraba kadar Hristiyanlık sarmıştır.

Noel yortuları, Paskalya, Sen-Martin âyinleri ve bütün azizlere mahsus günler, hayatlarında, evlerinde, salonlarında, kiliselerinde dipdiri yaşamaktadır. Yediden yetmişe çocuk, genç, yaşlı kişilerin eğitim temelleri Hristiyanlıktır. Bütün yıla yayılan programlar hâlinde okullarda incelenen derslerdir. Noel'ler, Sen Martinler, Hristiyan tarihi mutlaka gösterilecektir. Milletin istediği bu Hristiyanlık temalarını işlemezseniz derhâl öğretmenlikten atılırsınız.

Bir Alman veya Fransız, bebeklikten itibaren (beşikten mezara) kilisenin hükmü altındadır. Kilisede vaftiz edilir; kızlar Hz. İsa'ya nişanlanır, oğlanlar bilmem hangi azize bağlanır. İş hayatına geçer geçmez *"Kilise Vergisi"* ödenir. Evlenme kilisede, yemin orada, hatta politik başarı Meryem Ana'nın şefkat kucağındadır.

Öyleyse, benim nazik prof.'um! Nereden çıkarırsın Batı'daki bütün partilerin kiliseye karşı lâkayt, Hristiyanlıkla ilgisiz ve lâik olduğunu? Böyle lâflardan ancak, *"biz bize benzeriz"* şahsiyetsizliğinin ilim ve utancı rafa kaldırmış simsarları türüyor. Düşünce düşmanı ve hürriyet karası bu kişilerin görevleri acaba hayatımızı zehir etmek midir?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ATATÜRK İLKELERİ ve DEMOKRASİ

ÇOK SESLİ İSTİBDAT

HER 10 KASIM VE BAŞKA önemli günlerde (yılın belki de dörtte biri) Anıtkabir'de âyin ve şov karışığı şeyler yapılmaktadır. Hiçbir gerçeğe, hiçbir inanca ve ciddiyete sığmayan bu şeyler, samimiyetsiz Atatürkçülerin, sever göründükleri Atatürk'ün hatırasına, Türk milletine ve çağdaş insanlığa istibdat ve zulümleridir.

Küçülen (globalleşen) dünya, bu ilkel tapınış ve kavgalarımızı hayret ve dehşetle seyretmektedir. Vasiyeti ile, *"çağdaş medeniyetin üstüne çıkılmayı"* hedef gösteren Atatürk'ün önünde milleti hiçe sayan barbar gülünçlükler sergilemek, bize, klân devirlerini hatırlatmaktadır.

Atatürk'ün ölümünden sonra ilkelerinden biri olarak (1939'da Recep Peker'in emriyle) CHP'nin altı oku arasında gösterilen lâiklik dahi aynı tarzda yağmalanmaktadır. Çünkü lâikçi Atatürkçülerin kasıt ve niyetleri, *"din ve vicdan hürriyeti"* değildir. Onlar, tam tersine Atatürk'ü, 70 milyon halkımızın ve 300 milyon Türk'ün dini olan İslâmiyet'e düşman göstermek peşindeler. Kazanç defterlerini kabartarak halkın suratı-

na yumruk gibi kullanacakları bir Atatürk dini tezgâhlamaya kalkıyorlar.

Böylece Mustafa Kemal'in kurduğu ordu ve devleti, onun özü ve mayası olan milletimizle vuruşturmak istiyorlar. Onun için Anıtkabir'e, falan filân dernekler tarafından Sovyet komsomolları (bu kelime Rusça, Leninci Komünist Gençlik Örgütü anlamına gelen kelimenin kısaltmasıdır) misali militanlar toplanıyor. Bunlar, dilimizde Kur'an ve Hadis anlamına gelen şeriata saldıran sloganlar atıyorlar: *"Vur vur inlesin! Kara şeriat dinlesin!"* gibi.. Yahut halkımızın dinine açıkça sövemedikleri için, *"Atatürk, bizi Orta Çağ karanlığına götüren şeriata düşmandır"* çirkinliğinde hezeyanlar taşıyorlar.

Atatürk'ün baş prensibi, *"millî iradeyi hâkim kılmak"* yani demokrasidir. Buna karşılık Atatürkçü(!) denilenlerin kasıtları çok sesli istibdattır. Mustafa Kemal Paşanın sınır dışı ettiği bir padişah ve bir halifeye karşı bunlar, yüzlerce müstebit (despot) ve hatta binlerce fetva makamı türetmişlerdir. İsteyen her gazete, her TV, her çıkarcı ukalâ... Hatta bazı başsavcılarla valiler, millete karşı keyiflerince istibdat makamları kurmuşlardır.

Fetva vericiler onlardan da beter. Bazı semirtilmiş, vurucu ve yutucu derneklerle medya ağaları da çıkarlarına göre, *"Atatürk ilkeleri"* diyerek *"Atasal, mistik, kilisemsi"* vaaz, emir ve dayatmaları, hiçbir sınır ve kaide taşımadan yaymaktadırlar.

Bu safsatalara, bu fetva ve buyruklara uymayıp haysiyetli davranan partileri, makamları ve kişileri çaresiz ve yetkisiz bırakarak manen öldürmektedirler. Mevkiinden edip işsiz ve ekmeksiz bıraktıkları değerli kişileri, saymakla bitiremeyiz.

Falan gazete veya derginin herhangi bir muhabiri, kamuoyu huzurunda, en küstah ifadelerle bir milletvekili, bir bakan veya faziletli fikir adamını

çiğneyip yutmaktadır. Savcıların dahi yetkileri dışında bularak yapamadıkları suçlamalarla her gün onları sorguya çekmektedirler. Hatta, ekran başında onların manevî idamlarını (yargısız infazlarını) hüküm ve karara bağlamaktadırlar. Dehşetli olan şey: Hürriyet, düşünce ve haysiyetlere musallat olan bu tecavüzlerden halkımızın dahi rahatsızlık duymaz görünmesidir.

Daha da korkunç bir gerçek, milletimizin benimsediği bir kahraman olan Mustafa Kemal Paşanın, bu çirkin insanlardaki hırs, kin, menfaat ve despotluğa âlet edilmesidir; bu, gerçekten *"Atatürk düşmanı"* Atatürkçülerin(!) şer, kâr ve belâ için kabadayılık nüfuzunu artırmak için, Ata'nın ruhunu incitmeyip ağızlarına daha çok yakışacak bir bahane seçmeleri daha haysiyetli olurdu.

Yazık ki kitapsız, kanunsuz ve yargısız, sırf Atatürk adı kullanılarak, insan hakları kirletilmektedir. Birçok vurguncu, hırsız, mafya çetesi de, çok yazık, üzerine titrememiz gereken millî kahraman Gazi Paşayı kullanarak köşeyi dönmektedirler.

Bir büyükşehrin doçent belediye başkanı 1996'nın 10 Kasımında hiçbir cümlesinden, *"hakaret"* değil, itham ve tenkit bile çıkarılmayan sözler söylemiş. Falan medya grubunun akıldaneleri ise onun lâfları arasında, (keskin zekâları icabı) *"Atatürk düşmanlığı"* buluvermişler. O değerli zatı, bir sürü iftira ve düzmece yayınla mahvetmişler. Hatta "İstiklâl Mahkemesi reisleri" gibi tahkir ve tehdit ile alenen sorguya çekmişler.

Fakat 1996 Kasımında ANAP'lılarla DSP liderinin, TRT'lerde çığlık çığlık: *"Bu başkan rejime ve Atatürkçülüğe karşı çıkmıştır. İçişleri Bakanı onu görevden alsın! Atatürk düşmanlarını yaşatmayız!"* tarzında, asla araştırıp incelemeden bağırıp çağırmalarından kulaklarımız hâlâ rahatsızdır. Yargıdan

çok önce, onun bunun keyif veya düşmanlıklarına göre yapılan bu infazlar, bu gazete, TV yahut parti infazları insan olarak bizi utandırmaktadır. Boynumuza emir kumanda zincirleri takılmış gibi, kendimizi öz vatanımızda kürek mahkûmu gibi görmekteyiz.

Demokrat bir ülkede böyle olabilir mi? Siz böyle adamların, devlet yönetimine, TBMM'ye, uzaktan yakından katıldıkları bir ülkenin vatandaşı olmaktan hicap duymaz mısınız? Bunu yapan liderlerin, yazar ve siyasîlerin, çağdaşlıkla, hukukla, hatta ahlâkla bir ilişkileri olabilir mi?

Nedir bu çok sesli, çoğul istibdat?

OLGUN İNSANIN DEMOKRASİ İNANCI

CUMHURİYET'İMİZİN 75. YILINI yine buruk, yine yılgın geçirdik. Böyle olmaması gerekirdi. Çünkü daha bir 8 ay önce, imrenilecek medenî ve neşeli bir seçim yapmıştık. Ama ne görüyoruz: Aynı sosyal sınıftan, aynı hizmetten, hatta aynı mektepten gelmiş devlet adamları birbirlerine kanlı bıçaklı düşman bulunuyorlar. El dahi sıkışmıyorlar ama sıkışsalar dahi gönülleri birleşecek mi? Gönülleri barıştıracak olan, baştan söyleyelim, ancak katıksız hukuk üstünlüğüdür.

İşte, 1908'den beri bir türlü işletemediğimiz Meşrutiyet ve Cumhuriyet'imizin baş eksiği budur. Halkın, üstün liyakatine ve içten sevgilerine rağmen bu böyledir.

Başlangıçtan beri liderler, devleti, şahsî duygu ve kaprislerinin, hatta maddî-manevî çıkarlarının üstüne çıkaramamışlardır...

Enver Paşa, Mustafa Kemal'le kavgalıdır. *Mustafa Kemal Paşa, Kâzım Karabekir*'le ve Millî Mücadeleyi yürüten başka paşalarla kavgalıdır. *İsmet Paşa, Rauf Orbay* ve *Fethi* beylerle sonra da *Celâl Bayar*

ve *Menderes*'le düşmanlık ölçüsünde geçimsiz. Bayar tek parti halkçılarıyla çekişir; 27 Mayısçılar ve Halkçılar, Menderes'le kanlı bıçaklı düşman olup onu astırmak cinayetini başarmışlardır. Yine *İsmet Paşa-Demirel, Özal-Demirel,* demokrasi düşmanlıkları sürüp gitti, gidiyor.

1960'ta, 1971'de, 1980'de "*silâhlar*" gelip kavgacıları ayırırlar ama demokrasinin de tutar yanını bırakmazlar. Üstüne yeni düşmanlıklar da türetirler.

Sadece "*hakem*" olabilseler belki razı olurduk. Hayır! Askerî darbeler de, kâh kendi çıkarları, kâh başka menfaat zümreleri için, çoğu da sözde Atatürk adına çıkarılır, yani Atatürk'e siperlenerek yeni bozgunlar, kavgalar, zulümler...

"*Cumhuriyet*"i, zaten kendi yorumladıkları ve Atatürk'ün çizdiği amacın dışında tutuyorlardı. "*Demokrasi*" ise büsbütün lâfta kalmıştır. Milletimiz, yeni eski dertleri içine gömülmüş, kanlı başını dayayacak bir sorumlu, vicdanlı aydın sinesini nafile, hâlâ aramaktadır.

12 Eylül 1980'de, bütün partilerin ve demokrasinin kafasına indirilen baltaya rağmen aydınlar, sorumlular, siyasîler asla ibret almadılar, hiç düzelmediler. Gerçek demokrasiyi bulup yükselterek bayrak gibi yürütmesi gereken siyasîler, yine de birbirlerine asla ısınamadılar. Hatta korkunç bozgunlar çıkardılar. Adaletsizlik, hukuksuzluk çoğunun işlerine geldi. Demokrasi işlerine gelmedi.

Batı demokrasilerinde böyle şey olmaz. Olsa bile, millet buna katlanamaz. İhtilâl gibi, sesli sessiz darbe gibi şeyler olsa bile, bu zillete ilkin, var olan başkanlar, sorumlu liderler karşı çıkar. Medenî ülkelerde millet buna katlanamaz. Siyasîler de Allah'tan ve halktan korktukları için buna razı olamazlar. Demokrasilerde şahıs, parti ve çalıp çırp-

ma, vurgun kavgası yok, program ve prensip çatışmaları vardır.

Cumhuriyet'imizin kocaman bir eksiği de, sivil veya asker "*aydın*" denilenlerimizden henüz pek azının millî iradeye inanır olmasıdır. Milleti önemsiz, "*gerici*" hatta "*aptal*" gibi görüp düşünmek, ilerici geçinenlerin beyinlerine, âdeta kazılmıştır: Oy alarak gelen, milleti hiçe sayar dinlemez. *"O, nasıl olsa bana hayrandır. Ciddî zararı olmaz"* deyip şımarır. Darbe ile gelenin ise ilk işi, halkımızı şahsiyetsiz sürü yerinde ezmektir. Her şeyi zorla, despotlukla yaptırmayı sorumsuz bir metot gibi kullanır. Bu da sivil ve asker "*aydın*" tipini pervasızca verdiğimiz, adına da "*Atatürkçülük*" denilen yanlış eğitimin sonucudur.

İşte, Türkiye'de dillere destan devlet-millet geçinmezliğin sebebi budur. Devleti şu veya bu şekilde ele geçirenler milleti küçümserler. Millet ise kendi bağrından çıktığı hâlde kendisini horlayanlara, isyan etmek alışkanlığından yoksundur. Gerçi onları olgun ve seçkin saymayarak adam yerine koymaz ama bu huyun zararını çeken yine biz oluruz.

Bunlar arasında çokları da "*Atatürkçü*" görünmekten fayda ve çıkar umanlardır. Onlar iyi bilmeliler ki Atatürk'ün, Birinci TBMM'den aldığı en büyük ilham, millî iradeye mutlak saygıdır. O yıllarda millete duyulan bu saygı ile hem parlak demokrasi dönemi yaşatılmış, hem de İstiklâl Harbi kazanılmıştır. Böylece görülmüştür ki demokrasi, söz, vicdan hürriyeti, en ciddî savaşlara, en parlak başarıya dahi asla engel olmamıştır; tecrübesi tarihimizdedir.

Fakat, millî irade lâfı, ne kadar çekici ise, onun hakkıyla uygulanması, o ölçüde babayiğit harcıdır. Nitekim Cumhuriyet'in ilânından bugüne kadar

Mustafa Kemal'in *"yegâne âmil"* dediği millî iradeye bir gün bile saygı gösterilmemiştir. Seçilmiş vekillerin karşısına bile kâh askerler, kâh gizli kuvvetler veya baskılarla zulümler çıkarılmıştır. Bunlar, millî iradeyi hapse tıkmışlardır. Meclisi, basını susturmuşlardır. İktidarlarla %60'ın üzerinde pay sahibi ortak olamadıkları zamanlarda onu çiğneyip geçmişlerdir.

Sözde her devrimci darbeden sonra bile, seçimlerin sonuçlarını belirleyen millet isteklerini, gönülden inanışla değil de, yasak savmak çeşidinden kabul etmiştir. Daha sonra yine tek partinin tayin ettiği hâkim makamlar ile üst bürokratlar birleşip millî iradeyi alaşağı etmişlerdir. 1960, 1971 ve 1980'de olan ve *"postmodern darbe"* dedikleri 28 Şubat'ta dahi bazı liderleri korkutup işten aldırmışlardır. Böylece asker, sivil bürokrasinin, halkı ezerek demokrasiyi yurttan kovma niyet ve girişimleri 2000 yılında dahi devam etmektedir.

Halkın sandıkta belirlediği istek ve emellerini dahi hiçe saymak için bürokratlar, millet aleyhinde kendi iradelerinin saltanatını, zorla, hile ile, nifak çıkararak dahi sürdürüyorlar.

Bu kafalar düzelmedikçe, Türkiye'de demokrasi beklemek, belki Avrupa Birliği gibi dış baskılarla gerçekleşebilir mi? Diye ümitleniyor insan. Ama, dünyanın üstün hukuk ve hürriyet çağında, bağımsızlığa tutkun gönlümüz buna da razı olamıyor.

Görülüyor ki Cumhuriyet'imizi mahkûm ettiğimiz en büyük eksikliği, millî-insanî olgunluğa, seçkinliğe ve üstün feragatle sevgi ile yetişen okumuşlarımızın yeterince azlığıdır. Bunun sebebi, ilkokuldan başlayarak bütün eğitim kademelerinde demokrasi, tevazu, ruh ve diğerkâmlık terbiyesinin yeterince verilememesidir.

Olgun insan idealinden mahrum olan bir millet, yarınını tehlikeye koyduğu gibi, demokrasiyi de asla bulamaz. Hiçbir günahı olmadığı hâlde Cumhuriyet'e (demokrasiye) yüklediğimiz bütün kusurlar, yapıcı, fedakâr ve hoşgörülü insan kadromuzun gittikçe azalmasından ileri gelmektedir.

Dünya, demokrasiye yükseldikçe, Türkiye'nin geri kalması, vatandaşlarımıza ve insanlığımıza hakarettir. Unutulmasın ki bu millet 1920'lerde, düşman işgali altında bile, misli görülmemiş bir demokrasi içinde hem yaşamış, hem de düşmanlarını yenebilmiştir. Demek ki başarının sırrı bağımsızlık ve millî kültüre bağlı sevgi ve feragattedir; iman hâline getirilmiş millet saygısı ve hürriyet aşkındadır.

"ATATÜRK İLKELERİ" NEYDİ, NE OLDU?

ATATÜRK İLKELERİ'NİN, MİLLÎ Mücadelemizdeki *"Gazi ve Alperen"* mefkûresinden koparılarak dinimize, dilimize, tarihimize, kısacası milletimize karşı birtakım yabancılaştırma olguları şeklinde ele alınması, toplumumuzda büyük çalkantılara ve gençlerimizde ruh bunalımlarına sebep olmaktadır. Mustafa Kemal'i hayatında yapmaktan çok kez sakındığı diktatörlüğü, bugün *"Atatürkçü"* geçinenler, halkımızın başında boza pişirerek ve mukaddeslerimize saldırarak sürdürmeye çalışıyorlar. *"Varsayılan"* demokrasiye rağmen, düşünce hürriyetini kılıçtan geçirmeye çalışan kafaları ezmek, fikrini korkusuzca söylemek cesaretini gençlerimizden esirgemek yani Türk'ün alperen ruhunu baltalamak üzre *"Hân-ı Yağma"*nın başına oturup milletimizi sömürmekte olan bazı *"zorba güçler"*in oyunları karşısındayız. Bunlar dış güçlerle danışmalı hünerbazlardır.

Bağımsızlık, hürriyet ve zenginliğimizi, böylece kısıtlayıp dış ve iç düşmanlarımızı memnun etmeye kalkan bu zorbalar, ancak Millî Mücadelemizin

Gazi serdarı olmak dolayısıyla sevilen Atatürk'ü istismar ediyorlar.

"Atatürk ilkeleri" denince, bunlardan ikisi çok önemli ve sevilen düsturlardır: Birincisi milliyetimizi esas tutan icraat, ikincisi ise millî iradeye dayalı Cumhuriyet'tir. Bilindiği gibi milletimiz bu iki esas ilkeyi (prensip, düstur) hiç tartışmadan benimsemiştir; esasen Mustafa Kemal'den önceki ve I. TBMM'deki emellerimiz de milliyet ve hürriyetten başka ne olabilirdi...

Bunlara karşılık *"lâiklik"* Atatürk'ün hayatında hemen hiç telâffuz etmediği, ancak ölümüne yakın, tek parti kademelerince getirilmiş ve anayasaya *"hırsızlama"* sokulmuş bir kavramdır. Bu belirsiz ve temelsiz mefhumu, halkımızın din ve mukaddeslerini yıkmak isteyenler hâlâ onu ikide bir sanki *"Atatürk'ün kendisi imiş gibi"* kullanarak milletimizle devletimizi sürekli kavga hâlinde tutuyorlar; saltanat ve sömürülerine böylece devam ediyorlar.

"Atatürk ilkelerinin" ve özellikle *"lâiklik"*in açık seçik bir *"tarife"* kavuşturulmasını ve milletle Atatürk'ü birbirine düşman etmeye kalkan bu sömürü ortamının kaldırılmasını biz belki yüz defa yazdık.

Onlara örnek olmak üzere, bundan tam 23 yıl önce (20 Temmuz ve 24 Temmuz 1971'de) kaleme aldığım iki yazıyı (aşağıda) okuyucularımın ibret nazarına sunuyorum.

Yine maalesef 12 Mart 1971'de, yine maalesef *"Atatürkçülük"* adına yapılmış bir askerî darbenin altıncı ayında, yine bir *"Atatürk İlkeleri Komisyonu"* toplanıyor ve ben aşağıdaki satırları sıkı baskılara rağmen yazıyorum. Okuyunuz! İlkeler uğruna nasıl boş kavgalar yapılmış ve ilke savaşları, hâlâ neden sürdürülmektedir? Neden meydanlar ve TV'ler hâlâ ayağa kaldırılmaktadır? Lütfen düşününüz...

Ankara'da bir Atatürk İlkeleri Komisyonu kuruldu. Kıymetli insanların yanı sıra Atatürk'ün yanlış anlaşılmasına, hatta sola çekilmesine sebep olmuş bazı kimselerin de katıldığı bu komisyonun teşekkül tarzını ayrıca eleştireceğiz.

Bizim şurada ortaya koyacağımız ana fikir şudur: Atatürk, "*sol*"un ve "*sürekli Mao devrimcilerinin*" keyfî yorumları ile değil, sadece kendi hareketleri ve fikirleriyle ele alınmalıdır. Bu ele alış gösterecektir ki: Atatürk bir Türk milliyetçisidir. Daha kesin bir ifade ile: Atatürkçülük, Türk milliyetçiliğin aksiyon ve politika hâline konulmuş bir safhasıdır. Ziya Gökalp'tan ve başka Türk milliyetçilerinden kopmuş bir Atatürkçülük söz konusu olmaz. Şu hâlde milliyetçiliği "*Atatürkçülük*" adı altında sınırlamak teşebbüsü yanlıştır. Yalnız Atatürk'ün Türk milliyetçiliğine kattığı esas değerler elbette vurgulanmalıdır.

O zaman onun, milliyetçiliği tarih, eğitim, sosyal hayat, iktisat, dil gibi hemen her sahaya uygulamış olduğu anlaşılır. *"Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur."* gibi cümleleri yeni bir *"millî gurur şahlanışının"* öncüsü olduğu anlaşılır.

Atatürk İlkeleri Komisyonu münasebetiyle konuşan CHP Senato Grubu Başkan Vekili Sayın *Hıfzı Oğuz Bekata* da bu gerçeği anlatmıştır. *"Atatürk'ün Türk toplumuna yön veren ilkesi, millî tarih şuuru içinde Türk milliyetçiliğidir. Atatürk milliyetçiliği şu dört temel üzerine kurulmuştu: Millî Savunma, Millî Dış Politika, Millî Ekonomi ve Millî Eğitim."*

Dış politikada, ekonomide ve eğitimde milliyetçiliği koruyup gerçekleştiremediğimiz, hatta çiğnediğimiz için bugünkü duruma düştük.

Bu itibarla Atatürk ilkeleri konuşulurken ilk önce milliyetçilik üzerinde durulmalıdır.

Eğitim ve öğretimde milliyetçiliğin, Bakanlık adının başına millî kelimesini koymakla gerçekleşemeyeceği bugün bari iyi anlaşılmalıdır.

Gerçekten Atatürk'ün yoluna girmek istiyorsak milliyetçiliğin özünü yurt ölçüsünde gelecek kuşaklara yaymak gerek.

İleri sürdüğümüz görüşlerin ne kadar haklı olduğunu göstermek için Prof. Dr. Afet İnan'ın *"1000 Temel Eser"* dizisinde çıkan *"M. Kemal Atatürk'ten Yazdıklarım"* kitabından şu parçalara dikkat edelim: Atatürk, *"Milletin Umumî Tarifi"*ni şöyle yapıyor: *"Bir millet teşekkül ettikten sonra, efrâdının devlet hayatında, iktisadî ve fikrî hayatta müşterek çalışmak sayesinde vücuda gelen millî harsta (kültür) şüphesiz, milletin her ferdinin çalışma hissesi vardır. Buna nazaran: Bir harstan olan insanlardan mürekkep olan cemiyete millet denir, dersek milletin en kısa tarifini yapmış oluruz."*

"Milliyet" prensibini de şöyle izah ediyor: *"Bir milletin diğer milletlere nispetle tabiî veya müktesep hususî karakterler sahibi olması, diğer milletlerden farklı bir uzviyet teşkil etmesi, ekseriya onlardan ayrı olarak, onlara muvazi inkişafa saik bulunması keyfiyetine milliyet prensibi denir.*

Bu prensibe göre her fert ve her millet kendi hakkında hüsnüniyet, topraklarına bizzat kayıtsız tesahüp etmek hakkına ve hürriyetine maliktir.

Bu düstur bize hangi milletlerin herhangilerinin hürriyetten şu veya bu şekilde mahrum olduklarını yani millet nâmını taşımaya lâyık olmadıklarını kolaylıkla gösteriyor."

Aynı kitapta *"Türk milliyetçiliği"*ni de açıkça belirtiyor: *"Türk milliyetçiliği terakki ve inkişaf yolunda ve beynelmilel temas ve münasebetlerde, bütün muasır milletlere muvazi ve onlarla bir ahenkte yü-*

rümekle beraber, Türk içtimaî heyetinin hususî seciyelerini ve başlı başına müstakil hüviyetini mahfuz tutmaktır."

*"Atatürk İlkeleri Komisyonu"*nun toplanması dolayısıyla bu komisyonca yapılacak ilk işin: Atatürkçülük'ü, faşizm, komünizm, sosyalizm gibi belâlı akımlardan ayırmak olduğunu yazmıştık. Bu ayırışta, ilk önce: Atatürk'ün, kendi nutuk ve demeçlerinde belirttiği gibi: *"Türk milletinin bir ferdi, bütün hız ve iradesini ondan almış bir lider"* olduğu gerçeğinin kesinlikle ortaya konması lâzımdır. Çünkü Atatürk'ü *Lenin, Hitler, Stalin, Mussolini, Mao* gibi korkunç diktatörlerden ayırt edilmesi gereken berraklık, kendisini millet üstü, insan üstü bir gösteriş varlığı olarak takdim etmeyişidir.

Atatürk'ü bu gibilerden ayıran ikinci husus ise: Tamamı ile yerli kaynaklardan ve sağduyudan çıkmış olduğunu gururla söylemesidir. Yani *Marks, Engels, Fithe* veya *Gobino* gibi herhangi bir yabancı doktrinciyi kendisine "*pir*" tanımamıştır. Zaten Atatürk, yabancı kültür ve felsefe ile bu manada haşır neşir olmak imkânı ve zamanı bulamamıştır. Bu hâl onu bir doktrin tatbikçisi olmaktan kurtarmıştır. Akla yakın ve en bilinen ve en pratik düsturları tercih etmesi bundandır.

Şüphesiz hiçbir fikir veya devlet adamı, kendisi ile başlamaz. Atatürk'ün de düşünce ve tatbikatta önceleri vardır. Komisyon bunları dikkatle tespit etmeye çalışmalıdır.

Atatürk hangi eserleri okumuştu? Malûmat ve feyzini hangi kaynaklardan almıştı? Gençliğinde, orta yaşında, Cumhurbaşkanlığında kimlere hayran olmuş, kimleri beğenmişti? Bunlar inceden inceye araştırılmalıdır. Sohbet ettiği, sofrasına aldığı, tartıştığı, fikrine saygı duyduğu kimseler tespit edilmeli, tanıtılmalıdır.

Kendinden önceki, kendisine çağdaş, kendisine rakip veya bağlı asker, din adamı, düşünür ve politikacılar ile Atatürk'ün ne gibi benzerlikleri, ayrılıkları, ortak veya zıt yanları vardır? Kuvvetli hitabetini, hangi devrin, hangi meclislerin, hangi dil ve üslûbun havası içinde sağlamıştır? Onlar incelenmeli. Atatürk'ün şahsiyet teşekkülü ve bu teşekkülden sonraki safhalar ortaya çıkarılmalıdır. Mustafa Kemal'in üzerinde ısrarla durduğu temalar nelerdir? Neler yapmış, neleri yıkmış, neleri beğenmeyip bozmuştur? Yaptıkları ve yıktıklarının hepsinde isabet var mıdır? Duygu tarafları, mantık tarafları hangi noktalardadır? Millî Mücadele devrinde, inkılâplar çağında ve daha sonra ne gibi değişmeleri, ısrarları olmuştur? Atatürk öldükten sonra "*Atatürkçülük*" adıyla neler, hangi doğru ve yanlış hareketler, ne maksatla yapılmıştır? Bunlar da tespit edilmelidir. Daha da önemlisi "Atatürkçü" denilenlerin Atatürk'le ilgili unsurları iyi belirtilmelidir.

Kısacası Atatürk, bir "*tabu*" olarak değil, yeni Türkiye'nin tarihinde büyük rol oynamış bir "*insan*" olarak ele alınmalı, "*ilkeleri*" sebep ve sonuç bağlantısı ile ona göre değerlendirilmelidir. O zaman görülecektir ki, Atatürk başlıca feyzini *milliyetçilik* fikirlerinden almış, bu fikirlerin oluşu ve yükselişi çağlarında 1900-1920 gençlik, olgunluk heyecanlarını yaşamış ve "*lider*" olunca, işte bu fikirleri uygulamıştır. Beğendiği fikir adamlar *Ziya Gökalp* ve öbür Türkçüler... Şair ve sanatçılar ise *Tevfik Fikret, Ömer Seyfeddin, Halide Edip, Yahya Kemal* vs.dir.

Mustafa Kemal'i mazisiz ve hele mazi düşmanı olarak tanıtmak, büyük bir hata ve ona saygısızlıktır. Mustafa Kemal'i dinsiz veya İslâm düşmanı göstermek de ona iftira etmektir. Mustafa Kemal'i köksüz, Bolşevik, faşist cereyanlara özenmiş bir dikta-

tör olarak kullanmaya kalkmak ve ihtilâlci diye anmak ise kurduğu Cumhuriyet'in en sağlam ilkesi diye benimsediği *"hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir"* düsturuna bakarkörlük olur. Mustafa Kemal'in, dilde, hukukta, iktisatta, sanayide, yaşayışta... İlim dışı bir değiştiricilik ve "*devrim*" yolunun öncüsü olduğunu, milleti ezmek için söylemek ise, kötü niyetlilerin onu istismar ve dolandırmasından başka bir anlam taşımaz.

Şu hâlde Atatürk, milliyetçi, ilimci, medeniyetçi ve Cumhuriyetçi vasıflarının dışında herhangi bir aldatmaca ile ele alınamaz. Milletinin bir hâdimi (hizmet edeni) milletin karşısına çıkarılamaz.

MİLLÎ İRADE, MİLLÎ HÂKİMİYET ve İLKELER

YENİDEN DÜŞÜNMEMEK, kavramlara donukluk ve katılık getirir. Donma ve katılaşma ise, yalnız hür düşünceye değil, insanlığa da aykırıdır. *"Yobazlık ve taassup"* dediğimiz olaylar, kişiler ve prensipler üzerinde geniş kültürle, yeniden düşünmemek yüzündendir. Düşünceye saygı duymayan bir toplumda, din, dinsizlik, devrimcilik, milliyetçilik, sosyalizm... hatta "*demokrasi*" bile ucu sivriltilmiş işkence âletleri gibidir.

"Demokrasi", "millî hâkimiyet" "millî irade", "hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir" düsturları, Türkiye halkının 200 yılı dolduran istek ve hasretidir. Ne yazık ki bu istek hâlâ bütünüyle gerçekleşememiştir. Hâlâ demokrasiyi, yani iktidarın Türk milletinde olup olmadığını tartışıyoruz ve hâlâ, mevcut hürriyetler de tepeden inme bir darbe ile elimizden alınabilir korkusunu çekiyoruz.

Millî irade (irade-i milliye) gerçi Atatürk'ün icadı değildir; fakat Atatürk'ün, istiklâl fikriyle kaynaştırıp "*ideal*" hâline koyduğu hatta neredeyse kutsîleştirdiği bir düsturdur. 1876 ve 1908 Meşrutiyetçileri, bu

kavramı şüphesiz Batı'dan aldılar. Fakat dışardan alınan bu çıplak kavram, İstiklâl Harbi'ni bizzat yöneten, Birinci TBMM gibi (millî iradeye gerçekten toz kondurmayan) bir *"parlâmento"*nun kürsüsü üzerine yazılmıştır. Tartışılmaz ve *"yaşanır"* hâle gelince kutsîleşivermiştir. Daha sonraki Türkiye Büyük Millet Meclislerinde bu düstur lâfta kalınca ise, demokrasiden ayrı düşen toplumumuzda büyük sıkıntılar, buhranlar sürüp gitmiştir.

"Millî hâkimiyet" yani milletin hür iradesiyle seçtiği temsilciler vasıtasıyla kendi kendini idaresi *"Atatürk'ün icadı değildir"* demiştik. Fakat, Atatürk'ün, ülkemize yerleştirmek istediği en büyük, ileri ve gerçek prensip (ilke) budur. Bu yüzden, gerçek Atatürkçülük, ancak millî iradenin üstünlüğü ve ondan asla taviz vermemek prensibidir.

Ne yazık ki, Atatürk'ün bu insanca, çağdaş arzu ve tutkusunu (kendi zamanında ve sonra) unutturmak için, hiç de anlamı belirtilmeyen ve milleti; aldatmayı hedefleyen devrimler, ilkeler icat edilmiştir.

Atatürkçülük kâh, harf devrimi, şapka devrimi, takvim ve saat devrimi gibi, ancak bir kere yapılıp biten ve bir daha tekrarına imkân bulunmadığı için asla düstur veya prensip niteliği taşımayan icraatlar ve yasaklar biçiminde bize sunulmuştur. Sanki karşı devrim yapılabilirmiş veya bunu yapmaya hazırlananlar varmış gibi bu yolda baskılara, zorlamalara, kavgalara gidilmiştir.

Atatürkçülük, bazen de *"Cumhuriyetçilik, Halkçılık, İnkılâpçılık, Devletçilik, Milliyetçilik, Lâiklik"* diye kısaltılmış altı ilke (altı ok) şeklinde millete kabul ettirilmek istenmiştir. Hâlâ da, okullarda, ders kitaplarında, resmî söylevlerde bu birbirini tutmaz maddeler *"Atatürkçülük"* diye sunulmaktadır. Hâlbuki, bunlar, Atatürk'ün değil, bir siyasî partinin, (1937'den sonra CHP'nin) üstelik birbirleriyle hiç de tutarlı ol-

mayan sloganlarıdır. Bu *"altı ok"* Atatürk'ün ölümünden bir yıl önce, o zamanın siyasetçileri tarafından değiştirilen 1924 (Cumhuriyet) Anayasasına sokulmuştur. Bunlar, Atatürk'ten sonra "*Atatürkçülük*" denilerek, bir siyasî partinin (maalesef Atatürk adını sömüren) kavga ve kışkırtma unsurları olmuştur.

Türkiye'de en yüksek sorumluluk mevkiini uzun zaman tutmuş olan bir devlet adamı bir gazeteciyle konuşmasında, bu *"altı ok"*u "*Atatürkçülük*" diye okullarda, sivil-asker aydın adaylarına okutmanın, önemli bir sakıncasına işaret ediyordu:

"Türkiye'de Atatürk ilkeleri bunlarsa (altı ok) ve bunların karşısında yer almak mümkün değilse ve bu ilkelerden ayrılan kişi Atatürk ilkelerini çiğnemiş sayılacaksa ve (bu yüzden) üzerine husumet çekecekse o zaman, çoklu (demokratik) düşünceyi yürütemezsiniz. Binaenaleyh, Atatürk ilkeleri denen kavramın CHP ilkeleri şeklinde anlaşılmış olması, Türkiye'de daha sonraki siyasî krizlerin baş sebeplerindendir... Eğer Atatürk ilkeleri 'altı ok' ise, bugünkü Anayasa, bu ilkeleri reddediyor. Öyleyse Atatürk ilkeleri denen kavramı, Anayasanın üstünde görmek ve göstermek ve onlar uygulanmadığı takdirde Atatürk ilkelerinin ihlâl edildiğini tahrik vasıtası yapmak yanlıştır. Bu kavramları daha Türkiye çözememiştir."

Bu *altı ok*'u Atatürk ilkeleri diyerek tabulaştırmanın, onların karşısındaki her fikri *"sakıncalı, mürteci, şeriatçı, zararlı"* diye devlet zoruyla bastırmanın o mühim kişinin söylediğinden başka daha pek çok mahzurları vardır. Birkaçını yazalım:

"*İlke*" diye sayılan bu *"altı ok"* birbirleriyle tutarlı olmadıktan başka, bir kısmının diğerleri yanındaki yeri de belirsizdir. Meselâ *Cumhuriyetçilik*'le *Devlet-*

çilik nasıl bağdaştırılabilir? Yani iktisatta "*devletçi*" olmayan liberal bir rejim, Cumhuriyetlerde var olamaz mı? 10 yıldan beri Türkiye'de meselâ devletçiliğe apaçık karşı liberal olan "*pazar ekonomisi*"nden söz edilmektedir. Bu tutum Atatürkçülüğe aykırı mıdır? Bizzat Atatürk sağlığında, İnönü devletçiliğine karşı Celâl Bayar liberalizmini tutmamış ve Celâl Beyi başbakan yapmamış mıydı? Yani "*devletçilik*" Atatürkçülük ise, Atatürk'ün kendisi de Atatürkçülüğe aykırı mı davranıyordu?

Yine "*belirsizliği*" açıklamak için sorayım: "*Cumhuriyet*" halkın kendi kendini idaresi demek olduğuna göre onun yanı sıra bir de "*Halkçılık*" oku neden gerekiyor? "*Cumhuriyetçiyiz, halkçıyız, demokratız!*" sözlerinin esasen aynı anlamda oldukları bilinince, gençler "Atatürk'e izafe edilen" bu sloganlarda, bir lâf kalabalığı görmüş olmayacaklar mıdır?

Diğer bir sakınca; parti sloganları, birtakım siyasî icraatlar ve başka partilerle çatışma araçlarıdır. Bunların ömrü o partilerle başlar ve bir gün bitiverir.

Dahası, bu *altı ok*'un unsurları herkese göre, her devre göre değişmekte, her bakış onu başka türlü görmektedir. Söz gelişi Cumhuriyetçilik, eş anlamlısı olan demokrasiye aykırı, hatta hasım imiş gibi kullanılmış ve "*tek parti rejimi*"nin kendisi gibi alınmıştır. Halkçılık-Devletçilik umdeleri, sosyalistliği de aşarak komünistliğe basamak yapılmak istenilmiştir. Lâiklik, dinsizlikle eş anlamlı uygulamaların âleti yapılmıştır.

Milliyetçilik ise Türk milletinin anladığı ve hatta Atatürk'ün sağlığında tatbik ettiği milliyetçilikten büsbütün başka yorumlara uğratılmıştır. Bütün bu anlam saptırmaları, çok defa resmî ağızlar, resmî kitaplar aracılığıyla yapılmıştır; hâlâ ısrarla yapılmaktadır.

Bu izahlarımızdan şu sonuçları birlikte çıkaralım: Bu sloganların Atatürk'le ilgisi olmayıp CHP'nin bir döneminde halka baskı için düzenlenmiştir.

Altı ok, mana ve mantık bakımından da, Atatürk'e yakıştırılacak ilkeler olamaz. Çünkü bunlar, tarihin bir devrinde kullanılmış, bir kısmı ömrünü tamamlamış geçici ve siyasî sloganlardır. Atatürk nasıl, sadece (12 Eylül'de kapatılmış) CHP'nin lideri değilse, o partinin sloganları da asla Atatürk'ün olamaz.

O hâlde *"Atatürkçülük nedir?"* diye soruldukta: *"Millî hâkimiyet"* prensibidir. Çünkü bu prensip noksansa demokrasi hükümsüzdür. Millî hâkimiyet, kavgacılığa, particiliğe, bölücülüğe değil, millî birlik, hürriyet ve medeniyet prensiplerine hizmet eder.

Levent Şahverdi Arşivi

İLKELERİN BAŞI CUMHURİYET'TİR

BİR ÜLKEDE DEMOKRASİNİN yaşaması için üç şey gerekir:

1) Halkın demokratik kurumlara sahip çıkması, 50 yılda maalesef gerçekleşememiştir. Halkımız darbelerle korkutulmuştur. İletişim, bilgi, propaganda araçlarının ve devlet imkânlarının halkı medenî cesaretçe güçlendirmesi gerekirken halkı yıldırmak peşinde olduğu her olayda görülmektedir. Nitekim finans kurumları, vergi adaletsizliği, devlet TRT'si, özellikle *"resmî görüş"* ve *"Atatürkçülük"*; halkı sindirmeye propaganda malzemesi yapılmaktadır. Halkın demokratik haklarını kullanmasına en büyük engel, halk aleyhinde çıkar birliği yapan bürokratlar, basın, TV'ler, hatta bürokratlaşan partilerdir.

2) Demokrasinin bir hayat tarzı olarak yaşaması için aydınların ve medyanın halktan yana, haktan ve adaletten yana, fikir-vicdan hürriyetine ağırlık koyarak namuslu ve cesur olması gerekiyor. Bizde ise bunun ne ölçüde tersine olduğu, elli yıl boyunca İstiklâl Mahkemelerinden, Yassıada adlî rezaletle-

rinden, son Sivas kışkırtmalarından ve nihayet *"Refah Partisi"*nin başarısı karşısında, bir bölük medyanın takındığı engizisyoncu tavır ve hilelerden anlaşılmalıdır. Acı gerçek şu ki:

Sözde üniversitesi, büyük ekseriyetle milletvekilleri, bin bir hile ile tiraj artıran basını, üniformalı üniformasız bürokrat çoğunluğu, kapitalistleri, resmî ideolojisi ve bazı partileri ile millet aleyhine bu kadar endekslenmiş hiçbir ülke (bizden başka) yoktur. Yalnız demokrasinin değil, bu yalanlarla, bizim toplum olarak, kişi olarak buna katlanmamız dahi lütuftur.

3) Refah Partisi'ni kapattırmak, kurda kuşa teslim etmek için yapılan telkinlere, *"sistemsel ve devrimsel"* külhanîliklere, en azından siyasî partiler karşı çıkmalı idiler değil mi? Çünkü, bugün Refah'a yapılan, yarın kendilerine reva görülür. Nitekim daha on yıl önce, bir Kenan Paşa, hepsini kapattırmış, oraya buraya sürdürmüştü. Nitekim o zamanlar Sayın Evren her meydanı dolaşıyor ve *"Atatürk'ün bu politikacılara, mavi gözleri ile hayın hayın baktığını"* ileri sürüyordu.

Ordumuzun *"Cumhuriyet'in temel ilkelerini koruma"* mecburluğuna gelince: Bu ilkelerin en büyüğü şüphesiz Türkiye Cumhuriyeti'dir. Cumhuriyet'i artık kimselere çiğnetmeyelim! Ne medyaya, ne partilere, ne de başka kuruluşlara!

Cumhuriyetimizin ve cumhuriyetlerin esası millî iradedir. Zaten *"cumhuriyet"*, *"demokrasi"*nin Türkçesidir. Yani rejimimizin başlangıcından beri *"cumhuriyet"*i demokrasi niyetine ve demokrasinin tıpatıp tercümesi olarak ilân etmişiz.

"Mutlakiyet" dedikleri diktacı rejimden sonra, 1908 ihtilâli ile, başında padişah bulunan *"meşrutiyet"*i kabul etmişiz. Buradaki *"meşrutiyet"* de İngiliz demokrasisini örnek alan bir rejimdir.

Mustafa Kemal Paşanın düşündüğü ise padişahsız, kralsız ve Meşrutiyet'ten daha ileri bir demokrasidir. Zaten Cumhuriyet ilân edildiğinde, Osmanlı Hanedanı yurt dışına çıkarılmış bulunuyordu. Kısacası sadece millet adına TBMM'nin yöneteceği bir rejim düşünülüyordu ve bunun adı Cumhuriyet idi.

Yani cumhuriyet, kayıtsız şartsız bir demokrasi olacaktı. Dolayısıyla Meşrutiyet'ten daha ileri, daha hür ve halkın tamamıyla hâkim olduğu bir demokrasi olarak tasarlanıp ilân edilmişti. Böyle bir cumhuriyetin ana fikri ise *"irâde-i milliye"*, diğer bir deyişle *"hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir,"* düsturudur.

Türkiye Cumhuriyeti, böylesine inanmış yüreklerle, böylesine sağlam düsturlarla ve inkâr götürmez bir samimiyetle demokrasinin özü ve kendisi olarak ilân edilmiştir. Böyle olduğu hâlde *"Halk Fırkası"* (CHP) kurulduktan sonra maalesef halk iradesine karşı geri adımlar başlamıştır. Tek parti sultası, Mustafa Kemal'e rağmen ne yazık ki, demokrasi dışına sapmıştır. Yönetim, basın ve diğer unsurların hepsi Türkiye'mizi Cumhuriyet dışı bir rejime hızla sürüklemiştir. Bu yozlaşmanın sebebi nedir? İşte onu araştıracağız.

Atatürk 1938'de merhum olduktan sonra, 1945-1950 yıllarında bir daha *"demokrasiye geçildi"* diyoruz. *"Cumhuriyet'ten demokrasiye geçmek"* tabiri yanlış değil mi? Bu olabilir mi?

Çünkü Cumhuriyet'imizin resmen bozulmuş olduğunu kabul ve ispat etmedikçe, *"demokrasinin yeniden kurulduğunu"* söylemek abes olur. Bununla beraber Türkiye'de de bütün milletin alkış ve dualarla kabul ettiği bir Cumhuriyet varken 1950'de seçimli bir demokratik rejimin kurulduğu ve iktidarın, ilk defa bir başka partiye (DP) devredildiği tarihî bir gerçektir.

Şu hâlde ne olmuştu da Atatürk ve arkadaşlarının *"millî irâde"*ye dayanarak kurdukları Cumhuriyet işlememişti? Bu durum apaçık gösteriyor ki demokrasinin esası olan millî irade görüşüne türlü oyunlar ve *"manipülâsyon"*larla karşı çıkılmıştır. Hileler yapılarak Cumhuriyet'in gelişmesine engel olunmuştur.

Demek ki başta Mustafa Kemal Paşa olmak üzere Cumhuriyet'i kuranların ve Millî Mücadele'yi yapanların gönülden bağlı oldukları aziz ve kutsal Cumhuriyetimizin 27 yılda bozulduğunu ve millet aleyhine döndüğünü kabul ediyoruz. Çünkü tek parti diktacılarının oyunlarıyla asıl ana fikir olan *"hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir"* fikrinden uzak düşülmüştür. Bu çirkin politikacılar, bu korkunç bid'atları sözde Atatürkçülük adına ve ona dalkavukluk ederek yapmışlardır.

İşte sonradan *"Kemalist"* veya *"Atatürkçü"* adı verilen fakat Atatürk'e ve millete inançsızlık ve hile ile yanaşan zümrenin millete olan kötülükleri böylece ortaya çıkıyor.

Demokrasiyi ve milletin umutlarını budamak peşinde olan bu diktacı ve despot güçler, Atatürk'ün millete olan derin saygı ve sevgisine rağmen onun prensiplerini yozlaştırmışlardır. Mustafa Kemal'in bu millete hakkı olarak verdiği demokrasiyi 27 yıl boyunca bugüne kadar engelleyip bozmuşlardır. Bu kişiler; millete eziyet etmişler, sürekli yasaklar koymuşlar, hiç yoktan milletle kavgalar çıkarmışlardır. Milletimizi yerli yersiz ezmiş, giyimsiz ve ekmeksiz bırakmışlardır.

Sırası gelince de, *"devrim yapıyoruz, sizi adam edeceğiz, sizi gericilikten ve ortaçağımsı dinsel hurafelerden kurtaracağız"* gibi safsatalarla, ceberutluklarını 1950'ye ve hatta günümüze kadar sürdürmüşlerdir. Cumhuriyet'i, hürriyeti, millî iradeyi bize haram etmişlerdir.

Oysa Mustafa Kemal, sonradan yıllar yılı kendisini istismar eden ve onu çok sever görünen *"Kemalist, Atatürkçü"* görünüşlü bazı zümrelerden bambaşka tabiatta, millet sever, halkçı ve demokrat bir insandır.

Unutmayalım ki Gazi, Meşrutiyet meclislerini (Meclis-i Mebusan) yakından izlemiştir. Daha İstanbul'dan Samsun'a görevle giderken kafasında bu ülkeyi ancak millet meclisi ile kurtarabileceği düşüncesi vardı.

Prof. Enver Ziya Karal'ın *"Atatürk'ten Düşünceler"* adlı kitabının *"Hâkimiyet-i Milliye"* başlıklı 19. sayfasından parça parça vereceğim şu satırlara bakınız:

"Bu vaziyet karşısında bir tek karar vardı: Hâkimiyet-i milliyeye dayanan, kayıtsız ve şartsız müstakil yeni bir Türk devleti tesis etmek... İşte daha İstanbul'dan çıkmadan evvel düşündüğümüz ve Samsun'da Anadolu topraklarına ayak basar basmaz tatbikatına başladığımız karar, bu karar olmuştur."

Aynı Mustafa Kemal, milletinin bağımsızlık ve karar sahibi olduğunu belirterek şunu da ifade etmektedir: *"Milletin hâl ve geleceğini ortaya koymak ve hukukun sesini cihana işittirmek için her türlü tesir ve kontrolden kurtulmuş bir millî heyetin varlığı şarttır."*

Haziran 1919'da "*Nutuk*"ta söylediği bu sözü, aynı yılın Temmuzunda aşağıdaki vecize ile desteklemiştir: *"Her hâlde kaderimize hâkim bir irâde-i milliyenin müdahaleden uzak bir şekilde belirmesi ancak Anadolu'dan beklenebilir."* Aynı nutkun devamında: *"Devlet ve milletin mukadderatında, millî irâde yürürlükte ve hâkimdir. Ordu, işbu irâde-i milliyenin tâbii ve hizmetkârıdır." "Millî arzuya tâbi ve uygun olmayan kararlar hiçbir zaman kabul*

edilemez. Bu sebeple millî ve vatanî mukadderatımıza ve millî vicdana tercüman olmaktan ibaret bulunan görevimizi yerine getirmek için millî arzunun söz konusu olmadığı hiçbir konuda yetkili görünmemiz caiz değildir."

Lord Kinross, H. C. Armstrong ve Mustafa Kemal'in hayatını kaleme alan daha birçok araştırmacı, Atatürk'ün Birinci Cihan Savaşı öncesinde ve Anadolu hareketi başlarken dahi *"millî irade"*ye can ve gönülden bağlı olduğunu belirtiyorlar.

Cumhuriyet'in ilânından sonra da Atatürk'ün millete ve onun iradesine gönülden bağlı olduğunu gösteren yüzlerce delil ve vak'a mevcuttur. Bu vak'aların en önemlilerinden birisi, Atatürk'ün en yakın ve güvendiği arkadaşı Fethi Okyar'a *"Serbest Fırka"*yı kurdurtması ve işletmeye başlamasıdır. Sonraları aynı *"Atatürkçüler"* onu da körletmişlerdir.

CUMHURİYETİMİZE YÜKLENEN ÇİLELER

DEMOKRASİYE BAĞLI GENELKURMAY Başkanlarından *Necip Torumtay*, Cumhuriyet Bayramı günlerimize ışık veren şu seçkin gerçeği üst üste tekrarladı:

"Atatürk, Millî Mücadele'ye başlarken 'Millî irade üstünlüğü ve hâkimiyet kayıtsız şartsız milletindir' diyerek önce I. TBMM'yi kurdu. Aksi hâlde Cumhuriyet'i hazırlamış değil, sadece darbe yapmış olurdu."

Atatürk'ü, millî irade, demokrasi ve Cumhuriyet'i hâlâ anlamayıp millete yumruk sallayan sözde siviller, hâlâ adamlığın yolunu bulamadılar.

Torumtay Paşa böyle, ne yüce gönülle konuşuyor? Ama, yakın dönemde önemli bir bakanlığın müsteşarlığını yürütmüş olan *"kültürlü"* zat ise kendisine uygun bir TV'nin soruları üzerine *"Atatürk'ün diktatörlüğünü"* tabiî görüyor.

Uydurma ve zoraki Atatürkçülerden olduğu anlaşılan bu zat, onun *"millî irade"*, TBMM ve Cumhuriyet gibi inkâr götürmez eserlerini neredeyse hiçe sayıyor. "Ne yapsın onun zamanında her devlet re-

isi *(Hitler, Mussolini, Stalin)* diktatördü. Onun parlâmentoyu dinleyen bir cumhurbaşkanı olmasını beklemek, *"İstanbul'u alırken neden bombardıman uçakları kullanmadı"* diye Fatih'i kınamaya benzer, diye yavan bir teşbih de yapıyor. Göz göre göre ve kasıtlı olarak Mustafa Kemal'i yanlış anlayan bu sözde "*Atatürkçü*" zat, üstelik bütün Türkiye'de ancak on-on beş olan *"fikir adamından"* biri olduğunu da iddia ediyor. Atatürk'ün kasıtlı hayranı bu geri kafalı solcuların asıl maksatları nedir biliyor musunuz?

"Atatürk diktatördü. Her zaman gördüğüm ve görüldüğü gibi, bu millete demokrasi, millî irade filân yaramaz. Solcu, sömürücü, yumrukçu aydınlar, Ata'yı örnek tutarak kendini idare etmeye ve özüne dönmeye çalışan bu halka fırsat vermemelidir. Milletin seçmesine rağmen aydınların bizi soymasına ve ezmesine izin vermeyecek, parti ve liderlere sakın iktidar filân verilmesin" demek istiyorlar. Milletini aşkla seven Gazi Paşaya onun için firavunluk yakıştırılıyor.

Torumtay Paşanın şerefli cümlesine paralel bir dürüstlük kelâmı da Adalet Bakanı Sayın *Denizkurdu*'ndan geliyor. Bir TV'de kısaca aklımda tuttuğum cümlesi şöyle: *"Hukuk elbisesi Cumhuriyetimize dar geldi. Adaletin olmadığı yerde elbette mafya olur. 75 yıl boyunca, Cumhuriyet yöneticileri yargıyı ihmal etmeseydiler bu hâle düşer miydik?"*

Dürüst bir generalle, aynı demokrat sesle milletine vurulmuş adalet prangasını teşhir eden haysiyetli bir bakanın iç ferahlatan bu sözlerine karşılık; adalet, devrim ve lâikliği maalesef soygun pazarı hâline getirenlerden bir boşboğaz konuşuyor. Millete, devlete, demokrasiye ve Atatürk'e bir eziyet olan bu kişi, hiçbir hakikat ve ahlâk kaygısı taşımadan konuşturuluyor. Gerçi bu ölçüde ilkelliğe

ve Atatürk düşmanlığına inanamıyorum ama tıpkı o devrimci prof. gibi bu da her zaman aynı şeyi yapmaktadır. İnsanlığın ümidi olan adaletin karşısına bu sahtekârlar "*Atatürkçü*" diye şu yavelerle çıkmaktadır:

"Şeriatçılar, Kürtçüler ve komünistler, Cumhuriyet'i yıkmak için birleştiler. Bunları önlemek için gerekirse Takrir-i Sükûn Kanunu yeniden çıkarılır. İstiklâl Mahkemeleri yeniden kurulur."

Bu lâfları yorumlamaya utanıyorum ve dil sürçmesi sayıyorum. Fakat sevgili Cumhuriyet Bayramımızın, olgun 75 yılına ne kadar yakışmaz, ne çirkin, ne utanç lekesi bir sürçmedir bu.

DEMOKRASİ TARİHİMİZDEN

İSTANBUL HALKI, İZMİR ZAFERİNDEN sonra Ankara'nın temsilcisi olarak gelen Refet Paşayı inanılmaz sevgiler, saygılar ile bağrına basmış.

Padişah, çoktan gitmiş, İstanbul'da Halife Abdülmecid Efendi, veliahtlığından beri Ferit Paşayı, hatta ona güvenen Sultan Vahdeddin'i tenkit edegelmiş.

Refet Paşa, onun için, hem de TBMM adına Mustafa Kemal Paşanın emirleri icabı Abdülmecid'i ziyaret ediyor. Hatta Halifenin makam arabasında karşılıklı oturmuş olarak halkın arasından geçiyorlar.

Halifenin Refet Paşaya beyaz bir zafer atı hediye ettiği, paşanın da o atı *"esb-i sabâ-reftâr"* (rüzgâr gibi esen at) diye övdüğü de söyleniyor.

Ancak, ne olmuştur? Ankara, Refet Paşayı *"Halifeyi padişah yapacak"* dedikoduları ile *"şüpheli"* görmeye başlamıştır. Refet'in yıldızı, İstanbul'un o parlak karşılamasından hemen sonra sönmüştür.

*
* *

Dil ilmi ve düşünce alanında olduğu kadar, Millî Eğitim ve siyaset âlemimizde de adı bilinen Prof. Tahsin Banguoğlu ile tatlı sohbetteyiz.

27 Mayıs fırtınası, bütün DP'lileri mahkûm ve hatta kendi evlâtlarını bile menfalara savurmakta devam ederken... 1961 seçimleri yapıldı. Banguoğlu anlatıyor:

"Ben, CHP'nin Senato Grup Başkanvekili oldum. Çağlayangil de Adalet Partisi'nde aynı durumda... Meclis'lerin toplanmasından önce İsmet İnönü'nün de katılmasıyla Çankaya'da "devrim lideri" Cemal Gürsel Paşanın cumhurbaşkanı yapılmasına karar verildi.

Ancak, ortada Adalet Partisi'nden senatör Ali Fuat Başgil hoca var. Cumhurbaşkanlığına adaylığını koyuyor. Hakkı da, seçilebilir de... Ne olacak şimdi! İhtilâlciler ve CHP cânibi, Başgil'i bir kaşık suda boğacaklar. AP'liler de, onu tutabilecek güçte değil...

Derken, meseleyi "demokratik yoldan" şöyle hallettiler: Celâl Bayar'ı da Çankaya'dan "derdest" etmekle tanınan Gnl. Sıtkı Ulay bana geldi. "Ali Fuat Başgil'i usulca Meclis'ten çıkarın. Yoksa, askerle gelip buradan teslim alacağız" dedi.

"Ben bunu yapamam, hem Başgil AP grubundandır. Çağlayangil'le görüşün," dedim.

Görüştü, nasıl tehditler etti bilmiyorum. Değerli hukuk hocası ve o yıllarda adalet yolunda doğru konuşan tek adam Ali Fuat Beyin, başı önüne eğik, üzüntüler içinde salonu terk ettiğini gördüm. Sonra işittiğimize göre: Meclis kapısından çıkar çıkmaz, jandarmaların arasına almışlar, hemen orada bir arabaya, sonra trene bindirip, başında süngülülerle İstanbul'a sevk, oradan da İsviçre'de ikamete mecbur etmişler."

Ben: *"Bilirim, kendisinden Bern damgalı bir mektup almıştım"* dedim.

Böylece Meclislerde, sonra Yassıada'da, daha önce İstiklâl mahkemelerinde adaleti bu hâle getire getire biz, nihayet her alanda mafyalar Türkiyesi olduk..."

Demokrasi tarihimizde ibretle okunur diye, ben merhum Başgil'in şahsıma, İsviçre'den yazdığı mektubu, gelecek nesillerin ibret nazarlarına sunuyorum:

İsviçre: Şubat 1963

"Vaktiyle hükümdarlıklar bu yolu veraset kaidesinde bulmuşlardı. Ölen, çekilen veya tahttan indirilen hükümdarın yerini en yakın vârisi, ailenin en yaşlı evlâdı alır, bu suretle iktidar sulhan (barış yoluyla) değişirdi.

Modern insanlık, eski hükümdarlığı yıkarak yerine cumhuriyetçi demokrasi rejimini koyunca, iktidarın eskisi gibi yine sulh yolu ile değişmesi için çare düşünmüş ve bunu yalnız seçimde bulmuştur.

Seçim yani iktidarın halk iradesiyle el değiştirmesi usulü, eski hükümdarlıkların veraseti yerini tutmuştur. Şu farkla ki, halk seçimi, veraset kaidesine nispetle hem daha emin, hem de daha rasyoneldir, yani düşünen aklın mantığına uygundur. Verasette iktidarın, çok kere, tesadüfe bağlı kalması, aklî dengesi bozukların hükümdar olmaları mümkündür. Seçimde ise halkın şuurlu iradesi ve arzusu hâkimdir. Hükûmet, halk için var olduğuna göre, halkın irade ve arzusunu hâkim kılmak elbette aklın mantığına daha uygundur. Bunun içindir ki, demokrasi, devrimizin rasyonalizm adı verilen siyasî ve içtimaî hayat prensibine en çok yaklaşan ve yaraşan rejimdir. Yine bunun içindir ki, iki asırdan beri medenî milletler demokrasiye sarılmış, hep bu rejime gönül bağlamışlardır.

Fakat ne yazıktır ki, dünyamızın birçok milletleri, demokrasinin ve onun şahdamarı olan seçimin manasını kavrayamamışlar, bu usulü bir türlü hazmedememişlerdir. Türkiye'miz de dahil olmak üzere, bütünlüğü ile Doğu milletleri bugün bu hâldedirler. Dürüst ve temiz bir halk seçiminin neticesine güvenmek ve teslim olmak gibi bir sulh ve sükûn yolu dururken, hâlâ kılıç ve bomba ile iktidarı zapt etme yolundadırlar.

Bugün Irak'taki Kasım iktidarının kanlı akıbeti bir istisna değildir. İktidar koltuğunda zoraki oturmak hevesi Şark'ımızda maalesef umumî bir hastalıktır. Çünkü Şark'ımız, Garb'ın hümanizma hareket ve inkılâbının manasını anlayamamıştır. Bu bir yüksek seviye ve terbiye meselesidir. İnsan hayatı ve kaderi üzerinde düşünen aklın bulduğu ve ahlâkî vicdanın seçtiği yoldur. Bu terbiyeyi almak, şalvar yerine pantolon, fes yerine şapka giymek kadar kolay değildir.

Fakat, bu terbiyeyi almak zorundayız. İnsanca yaşamanın başka yolu ve çaresi yoktur. Aksi takdirde dün Faysal yerine Kasımlar, bugün Kasım yerine Albay Arifler kanlı resmigeçitler yapar gider.

Hümaniter terbiyeyi ne zaman almış olacağız ve aldığımızın işareti ne olacaktır? Kısaca cevap vereyim:

Halkın dürüst ve temiz seçimine dayanmadan iktidar koltuğunda oturmaktan utandığımız gün... İşareti de, yüzümüzün kızartısı." (Ord. Prof. Dr. Ali Fuad Başgil)

*
* *

1960'tan bu yana başımıza gelenler, acıları güldürüleri ile önümde. Hâlâ da o anaforun içindeyiz. Yaralarım ucun ucun kanıyor.

Toplumumuzun katlandığı haysiyetsizliklerin, yutkunmaların, korkuların bir zerresi de bana ve hepimize düşüyor.

Menderes, Zorlu ve Polatkan'ı asmışlar... Daha ne cinayetler işlenmiş. Yassıada'da kukla savcılar, militan hâkimler... Düzenlenmiş kararlarla sürgüne gönderilen, ipe çekilen bir devlet ve hükûmet... Ve birileri, elde silâh, yarım akılla gelip tufeylî gibi yiyip içsinler, filo sahibi olsunlar diye bunlara "çıtı çıkmadan" evet diyen bir millet.

Başka bir millet, namuslu aydınlar olsa idi, *Ulay*lar, *Madanoğlu*lar, *Karaman*lar, bunu yapabilir miydiler? diye düşünüyorum.

Öylesine barbar bir darbeden sonra, bizi belki dünya üzerinde medenî gösterecek tek cumhurbaşkanı adayı olan *Ali Fuat Başgil*'i, nasıl hakaretlere uğratmışlar onu da görelim:

DP'nin işi bitirilmiş... *Gürsel*, resmen devlet başkanı ya, sözde Anayasa icabı, sözde demokratik yolla cumhurbaşkanı seçilecek(!) "*Komite*"nin adayı, tabi Gürsel, asıl gönüllerinde yatan ise *İsmet İnönü*. *Başgil* ise, onların istemedikleri ama milletin candan desteklediği aday. Ancak...

Sıtkı Ulay, Prof. A. Fuat Başgil'e neler söylüyor bakın:

"... Hocam, sana gerçekleri söyleyeyim. Cumhurbaşkanı filân olamazsın...

Etlik'te, Millî Emniyet'in bahçesinde bir çukur hazırlandı. Cumhurbaşkanı seçilirsen, Meclis'ten çıkar çıkmaz jipin hazır. Ona bindirileceksin, Etlik'e götürülüp çukura defnedileceksin..."

Devlete sahip çıkan, işte bu tıynet, bu kabalıktır... *"Gericiliği"* ortadan kaldırmak için, Anadolu'da bazı köylerin bombalanmasını, dozerle düm-

düz edilmesini de, daha sonra teklif edecek olan *Sıtkı Ulay*'ın bu kafasıdır.

Ulay, AP'nin ilk lideri *Gümüşpala*'yı da şöyle tehdit eder:

"Paşam, Ali Fuat Başgil'i cumhurbaşkanı adayı göstereceğinizden bahsediliyor. Başgil'in adaylığını Silâhlı Kuvvetler'in kabul etmesi mümkün değil... Başgil, bizim çevremizde yobaz ve gerici olarak tanınır. Ordu, Atatürk'ün koltuğunda böyle birisinin oturmasına izin vermez..."

Lâfa bakın! Bu hödük kafa "*yobaz ve gerici*" değil de, İsviçre'lerde, Fransa'larda el üstünde tutulan hukukçu Prof. Başgil "*gerici*" oluyor... "*Atatürk*", medenî, ilim sahibi, kibar ve hak, adalet bilir adamların değil de Ulay'ların Atatürk'ü müdür?

"*Atatürk'ün koltuğunda oturamaz*" gibi bir demagoji, sanırım Özal için de yapıldıydı. Ama yapılmasın artık!!

MÜSAADELİ DEMOKRASİ

1944'LERDE BATI'DA FAŞİZM ve militarizm yenilince, dünyadan bize doğru da bir demokrasi rüzgârı estirildi. 27 yılın, kahır, surat ve zulmünden milletçe kurtulma ümitleri başlamıştı. Karnına aş, tabanına çarık bulamayan halkımızın yüzü bu ümitle gülüyordu.

Faşist-komünist tek partiye tapulu kafalarda ise halkı sömürme ve ezme saltanatlarını elden kaçırma korkusu vardı. Bunun için *"millî şef"*e sığınıyor ve etten bir kale hâlinde onun etrafında halkalanıyorlardı.

Atatürk ölmüştü, ama *"Atatürkçülük istismarı"* devrim kabadayılığı ve yağması, henüz bugünkü kadar kazanç getirmiyordu. Çünkü İsmet İnönü'nün, çok köklü kinlerle donatılmış bir Mustafa Kemal muhalifi olduğu biliniyordu. Daha sonra Atatürk'ün *"ebedî şef"* olarak İsmet İnönü'yü ezip sindirebileceği henüz hesap edilemiyordu. Onun için tek partinin Türkiye sömürgenleri, var hızları ile dipdiri diktatör olarak İsmet Paşaya sarılıyorlardı. İnançları, tesellileri şuydu:

- İsmet Paşa, bu *Hüseyin Avni Ulaşların, Celâl, Refik, Adnan Beylerin, Demirağ*ların haklarından gelmek için bu demokrasi oyununu oynuyor. Yoksa, koskoca Garp Cephesi Kumandanı İnönü'de, Memetlere, İbolara, Haso, Bekolara, hacı hocalara, kıl kuyruk işçi-memurlara idareyi kaptıracak göz var mı?

Fakat köylümüze kendi yetiştirdiği buğdayı, arpayı bile yedirmeyen; ekmeği, şekeri aralarında bölüşen bu yağma sofrası ortaklarının hesapları yanlış çıkmıştı: Emir, ta yukarılardan, Amerika'dan, Sanfransisko'dan, Rooswelt'lerden, Churchill'lerden geliyordu. İsmet Paşa, içerde ne kadar çizmesi kanlı bir *"şef-i millî"* olursa olsun, Lozan'da, içeride, dışarıda, zâlim ve ceberrutlara boyun eğmeye alışkın bir adamdı. Kabadayının dışardan fermanlısı ve devletlerin muazzaması ile iyi geçinmek *"siyasî dehâ"*sının esası idi.

Nitekim, İsmet Paşa, (intikamı 1960'ta alınmak üzre) demokrasiye müsaade etti. *"Ben sağken çok partili hürriyeti göreyim! Yoksa benden başkası bu demokrasiyi getiremez"* demişti. Demişti ama: *"Bazı zaman olur ki demokrasiyi ben bile kurtaramam!"* şartını koymayı da unutmamıştı. Müsaadeli ve şartlı demokrasi bu yüzden işlemedi. Ama İsmet Paşa ve ona bağlı tek şefçi, sömürgen, faşist, militarist güçler *"demokrasiyi ben bile kurtaramam"* kayıt maddesini sık sık işlettiler. 27 Mayıs 1960'ta yine İsmet Paşaların "*müsaadesi*" ile halka karşı başlatılan *"Atatürkçülük, lâiklik elden gidiyor"* muharebesi, demokrasiyi ve Meclis'i bir daha iflâh olmamak üzere yere serdi. Onu izleyen her 10 senede ve demokrasinin azıcık toparlanmak istediği her seansta, CHP'liler, bürokratlar, kaypak ve üstat başyazarlar ve dahi solcu yobazlar ile militaristler, güçlü devrimsel ve lâik yumruklarıyla onu yere ser-

diler: 1971 Martlarını, 1980 Eylüllerini böylece gördük, geçirdik.

Üç ihtilâlin kemik yalayıcısı, kanı beş para etmez cahil, devrim kabadayıları şimdi de hâlâ demokrasiyi yıkma flâmalarını, bu arslan *"demokratik, lâik T.C.'nin"* radyo televizyonlarına, dibi kırmızı mumla çağrılarak dalgalandırıyorlar.

Hep 1960'taki millî şef öfkesi teraneleri... Hep yiyici, soyguncu, fermanlı, yağmacı takımının *"lâiklik, devrim, Atatürkçülük tehlikede..."* palavraları...

Demek ki müsaadeli demokrasi olmuyormuş. O 1944'ten, bu 1994'e kadar geçen 50 yıl sonunda hâlâ birtakım kirpiler kabarıp, uyuz kriptolar palazlanıp hâlâ parti kapatma lâfları edildiğine göre müsaadeli demokrasi olamazmış da.

Demokrasi için, haklarına sahip çıkacak bir hak lâzımmış. Mutlaka ağır basan, tarafsız, namuslu aydınlar gerekirmiş. Kendilerini resmî görüşün, ihtilâlin, militarizmin, şarlatanların himayesine terk ederek çıkar sağlamaktan utanan liderler, demokraside şartmış. Öyle liderler ki rakiplerine yapılmak istenilen haksızlığı kendilerine yapılandan beter tepki ile karşılasınlar.

28 ŞUBAT

Ordu, Yalanlarını Suratlarına Çarpmalıdır

ORDUMUZU KIŞKIRTIP DARBEYE sevk etmek niyeti artık kesinleşen hürriyet ve millet düşmanı çirkin yayınlar gemi azıya almıştır. Yalanla şişirilmiş korkunç haberler ve faili meçhul kaynaklar üstünde hüküm yürüten yazar, başyazar ve prof'lar talimatla hücuma kalkmışlardır.

Vay canına! Ortalığı ihtilâl ve kan kokuları sarmış. Bir *"Atatürkçü dernek"*te otuz emekli generalin konuşturulup onların ağzından (hepsi mesnetsiz ve uydurma olarak) *"Şeriat'ın geldiği, Cumhuriyet'in hemen hemen yıkıldığı"* en galiz niyetlerle yazılmıştır.

Bu derneğin *"Akademik Konsey Başkanı"* (aşağı olmaz) *"Türk toplumunun Orta Çağ karanlığına sürükleneceğinden şüphe edilemez"* diyormuş. Millet ve devlet tam gayretle 21. asrın ilmine, yargısına, iktisadına, hürriyetine hazırlanırken bu *"Orta Çağ karanlığı"* da nereden çıktı başımıza? Galiba Haçlı Seferlerinden söz ediyorlar. *"Atatürkçülük"*ü bunlarla karıştırmaları, ne kadar ayıp...

Levent Şakirerdi Arşivi

Aynı gazetenin aynı gününde, Türkiye'nin haricîye postuna oturmuş ve dahi "*özelleştirmenin*" Marksizme göre "*bilimselsiz*" olduğuna karar verip, T.C.'yi 20 milyar dolar zarara uğratmış öyle Prof'larımız vardır ki 27 Mayıs'ın *"kara cübbelileri"* gibi resmen 26 Ocak 1997 *"ihtilâl fermanları vermektedirler."* Yanılıyorsam sözlerini okuyunuz:

İktidardakiler, *"lâik cumhuriyet yerine şeriatı esas almış bir karşı devrim"* hedefliyorlar. Hükûmeti medenî ölçülerde yürütmek isteyen Çiller, *"Erbakan'ın esaretine düşmüş"*tür....

Peki o "*şeriatçılığın*" delili ne imiş biliyor musunuz? *"Resmî dairelerin çalışma saatlerinin iftar vaktine göre ayarlanmış"* olması. Bu gidişle *"yarın, başörtüsü ve oruç tutma zorunluluğu"* işten değilmiş. Bu iktidardakiler: *"Cumhuriyet'i parçalayıp batıracaklar, Sevr'i anımsayarak memnun"* olacaklarmış.

Sözümün başında, bu imzalı prof'un yaygarasını, 27 Mayısçı *"kara cübbelilerin fetvalarına"* benzetmiştim. Sonra, onların dahi bu derekeye düşmediklerini kabul ettim.

Dahası var: Aynı gün ihtilâl kılıçları şakırdatan o gazete, sayın komutanları, millete, devlete karşı kışkırtmak cür'etine kalkarken hiçbir gereğe, hiçbir delile dayanmadan apaçık "*muhtıra*" veriyor! Komutanların ağzından tam cür'etle verilen bu beş maddelik muhtıraya göre:

1- Orgeneral Koman'ın Susurluk komisyonuna çağrılması, TBMM'nin ordudan üstün olup ona emir vereceğini ispatlamak içinmiş...

2- Bir generalin bir semte Atatürk Heykeli diktirmesi ne cür'etle tenkit edilebilirmiş? Elbette, belediye başkanına ait bir göreve karıştığı için Sayın General de bundan üzgündür. Komutanlar buna niçin kızsınlar?

Levent Şakirdi Arşivi

3- Hükûmetin iftar saati ayarlaması, komutanlarca konuşulan millî veya askerî bir dava olamaz. Onlar, iftar ve sahur saatlerini, kendi garnizonlarında ayarlayan Türk subaylarıdır.

4- Bir serseri, Sayın Genelkurmay Başkanı'na suikast düzenledi ise, Allah belâsını versin. Suçlusu elbette bulunur. Bunun *"şeriatla, tarikatla"* ne ilgisi var? Cana kıyanı da yalan söyleyeni de Allah kahretsin...

5- Komutanların ağzından *"72 saat konuşuldu"* diye icat edilen bu sözlerin içinde, bir tek doğru cümle vardır. O da: *"Orduyu iç politikaya çekme gayretleri üzüntü vericidir"* maddesidir.

Biz, subayların ve milletin duyduğu bu derin üzüntüyü nakletmekle yetinmiyoruz. *"Çıkaranları, icat edenleri Allah kahretsin! Bu milleti, devleti, hürriyeti ve orduyu yıpratıp yıkmak isteyenler, Allah'ın kılıcına gelsin!"* diyoruz.

Başbakan Yardımcısı Sayın Çiller'in bu konudaki şu sözlerini de, onu yıkmak isteyen hainlere hitap ile tekrarlıyoruz:

"Ordudan elinizi çekiniz. Kimse Silâhlı Kuvvetleri siyasete âlet etmesin! 'Asker rahatsız' değildir. Bu, orduyu yıpratma taktiğidir. 'Devlet-çete' spekülâsyonlarından sonra yeni bir kampanya başlatmışlardır."

Bizim dileğimiz ise; ordumuz komutanları adına, bu yalancılık, serserilik ve küstahlıklara karşı resmî, gerçek ve sert açıklamalar yapılmalıdır. Kaygısızca yayımlanan adilik ve aşağılıklar, ancak söz konusu askerî mercilerce çürütülebilir.

Millete Kahredenler

İğrenç yayınlar ve darbeden parsa vurmaya alışkın demokrasi düşmanı partiler; ordu, neredeyse, devlet-hükûmet ve Meclis'e el koyuyor havası bastılar.

Çünkü, Sayın Demirel'in şefkatli himayelerine rağmen promosyonlar, krediler, tahakkümler ve vurgunlar elden gitti, gidecektir. Öte yandan deterjanlı muhalefet de küfürlü iftiralar atmaktan artık yorulduğu için:

"Şu darbe de artık olsun bitsin canım! Bütün rezilliklerimizin tozu dumana kattığı şu hengâmda da artık bu hükûmeti deviremezsek bize iktidar filân haramdır. Baksanıza, medyatik haraççıların dişleri ha söküldü, ha sökülecek... Öyleyse neredesiniz sahte Atatürkçülerin en şarlatanları! Hadi, hırsı içinde kalmış birkaç emekliyi olsun kışkırtın da şu iç savaş başlayıversin... Hadi kan gövdeyi götürsün! Bize para sağanakları yağsın! Gittikçe iftira, densizlik ve kumar çukuruna bastırılan sözde muhalefetin ayak iken baş olmuş bîçarelerine de bedavadan gün doğsun..." diyorlar.

Şükür ki günahkâr ve müfterilerin duaları kabul olunmuyor. Düşünsenize: Gittikçe bayağılaşan medya kesimi ile kirli muhalefetin ihtilâl gerekçesi olarak gösterildiği şu lâflara: Ordu ve donanma, sağduyulu dış basın ve hepsinin ilâhı olan Amerika dahi birbirlerinin suratlarına fırlattıkları asabî bakışlarla gülüyor.

Nedir o ihtilâl? Yani ordunun Türk devletine el koyup bizi iki cihana rezil, güçsüz ve köle yapmasının "*Atatürkçü*" gerekçeleri nelermiş?

a- Bitimine beş gün kalan mübarek Ramazanda, vatandaşların iftara yetişebilmeleri için saat 17'de biten mesai saatlerinin saat 16'ya indirilmesi...

b- Taksim kışlasından kalan, bir bölümü zaten mescit olan sahanın üzerinde, yıllardan beri engellenen bir caminin inşası girişimleri...

c- Üniversitelerde, serbest mesleklerde isteyen öğrenci ve mensupların (zaten serbest olan) başörtüsünü takıp takmamaları serbest olsun...

d- Kurban derileri falan kurumun tekelinden (bilmem kaçıncı kez) kurtarılsın...

Kısacası sol partizanı, medya uşağı, karıştırıcı yöneticilerin milletin başında boza pişirmelerini, vurgunlar yapmalarını önleyen birkaç basit hakkın düzenlenmesi.

Ülkede, ekonominin önü açılmış, denk bütçe sağlanmış, terörün cinayetleri azalmış ve Doğu'muzun derdine az çok İslâmî, insanî çareler bulunmaya başlanmıştır. İşte bunu önlemek için, Yunanlıyı, Öcalan'ı bile rüşvete boğabilirler. Nitekim bu hain, eşkıya ruhlular, işte böyle milletçe istenen en tabiî şeylere karşı sorumlu seçkin komutanları, sivrisinek akıllarınca kışkırtmaya kalkıyorlar:

"Yok şeriat geliyormuş; yok Atatürkçülük elden gidiyormuş; yok kalın enselerine zorla fes giydirilecekmiş. Yok şu sol parti belgeli, kadın derneği üyelerinin, kocaların vurgun paralarını kumarhanelerde yedikten sonra miting alanına dökülen kat kat gerdanlarını peçelerle örteceklermiş."

"Ordu huzursuz! İrticaya taviz verilmesini istemiyorlar! Ordu, sivil grupların silâhlandırılmasına karşı..." gibi küstahça uydurulan yalanlardan çok rahatsız olan askerler Sayın Cumhurbaşkanı ile görüştüler. Sonra bunları uyduran rezillere de: *"Aklınızı başlarınıza alıp sırayla kendinize gelin!"* ihtarı yapılmış olacak ki şimdi daha başka entrikalara koyuldular. Ancak bizce bunun en iyi çaresi: Milleti ve demokrasiyi tehdit için silâhlı kuvvetler hakkında uydurulan yalanların, ordu yetkili ağızlarınca ve sert dille tekzip edilmesidir.

Yoksa biz, Sayın Cumhurbaşkanı'nın *"asker huzursuz değil"* ve Sayın Başbakan'ın *"Ordu ile aramızı bozamazlar"* sözlerini iyi biliyoruz. Bu asker elbette şerre karşıdır ve millet içindir.

Bugün Kıyamet Kopacak (!)

Bugün, devletle hükûmet ve askerin, bir çeşit mecburî koalisyonu olarak düzenlenen Millî Güvenlik Kurulu toplanıyor ya... Memleketin huzurunu bozmak, kalkınmasını, adaletini, terörle savaşını durdurmak için, haysiyet ve demokrasiyi iki paraya satmaya hazır olan medya kesimi, hemen hemen bir ihtilâl, darbe, el koyma beklendiğini, şenlik ve şadümanlıklarla yazıp, söyleyip ilân ediyor.

Onlara göre, hükûmetin devrilmesi için bütün şartlar tamamdır. Ordumuz bunu yapmakta geç bile kalmıştır. Öyle ise, bugün ne olacaksa olmalıdır. Olmalıdır da! Kendileri o gözü doymaz kredilerine; haraçlarına, lotarya hilelerine ve Batı holdingleriyle iş birliği hâlinde milleti soyup karıştırma özgürlüklerine daha hızla kavuşmalıdır.

Bu el koymanın yahut en azından Refahyol'u (Meclis devreden çıkarılarak) hükûmet dışına zorlamanın ise bir tek çaresi vardır: Komutanlar bugün (bazılarının dışarıda konuştuğu şekilde) *"İrtica PKK'dan daha tehlikelidir. İran'la ilişki istemiyoruz. Lâiklik, Atatürkçülük elden gidiyor"* lâflarıyla MGK'da konuşmalıdırlar.

Eh, ötekiler de bu diktalara ve "*diktelere*" boyun eğerlerse iki murada birden ererler:

1- Oh ya bir askerî yönetim gelir, o sayede 10 yıl daha gerileyip debeleniriz.

2- Yahut, çok becerikli ve ara rejimci (yani tam rejimi hiçbir zaman beceremeyen) bir koalisyona kavuşuruz.

Bu sonuçlar ise, kendisini ABD'ye "*endeksleyip*" gölgeletecek yeni bir generaller sultasından çok daha kötüdür. Çünkü siyasî hayatları boyunca, Türkiye'yi yalnız aptalca kaprisle Meksika, Arjantin modellerine ve eşkıya romanı adaletlerine teslim etmişler-

dir. Tekrar onu yapacaklardır. Belki bağımsızlığımız dahi yok olacaktır.

İhtilâl çığırtkanlarına bakılırsa; T.C.'de demokrasi ve TBMM rejimine bugün *"Allah selâmet versin ve elvedâ!"* diyeceğiz. Terör az çok frenlenir, enflâsyon indirilir, iş âlemi gelişir, turizm şahlanır, bütçe denkleşir. Avrupa Birliği'ne girme, Kıbrıs'ta huzur ümitlerimiz canlanır ve ülke 1998'e cidden bir dünya devleti şanına hazırlanırken işte bunu özlüyorlar.

İyi de demokrasiyi neden bırakıyoruz? Meclis'i neden saf dışı ediyorsunuz?

Efendim, TBMM'yi hiçleyişlerinin iki sebebi vardır:

1- Vurup tozutucu bir iki holdingin eline düşerek ülkeye her gün bölücülük, huzursuzluk ve anarşi saçan şu medya kesiminin, daha çok vurup daha çok soyması ve ülke bağımsızlığını ayak altına alması nedir ki kaygılansınlar?

2- İlle de başbakan olmak isteyen ama kendisine Meclisçe takdim edilen başbakanlıkları kullanmaktan âciz olarak, ona buna küfür sermayesi yapan sözde muhalefet liderinin sol parti azgınları ile beraber: *"İlle de Refahyol'u istemiyoruz. Hükûmeti holdinglerle birlikte biz kuracağız. Biz, kumarcıyız ama temiziz!"* diye her meydanda surat göstermesi bunların tıynetidir.

Ama rica ederim! Karşınızda bir temiz surat, bir sağlam akıl bulsanız da sorsanız: 1960'tan beri, dünyada demokrasiyi üç defa rafa kaldırdığı hâlde (hâlâ onurlu ve bu pis siyasetlerin dışındaki askerlerle hâlâ aldatıcı temaslar yapıp) yalan ve kışkırtmalarla kumpaslar kurup darbe kotaran, çağdaş ve namuslu bir ülke basını ve muhalefeti tanıyor musunuz? Komutanları yalan ve düzmecelerle şaşırtıp ta ABD'lerde ve İsrail'lerde bile, kendi devleti, rejimi, geleceği hakkında, askerin savaş ve darbe beyanları icat eden

namuslu bir basın, bir parti, bir muhalefet düşünebiliyor musunuz?

Şimdi, milletime ve onun evlâdı olmak şerefini taşıyan ordumuz mensuplarına hatırlatmak için soruyorum:

- Millî Güvenlik Kurulu, 12 Eylül'den sonra niçin kurulmuştu?

Orduyu üç defa iktidara kışkırtmak şerefsizliği göstermiş böyle çıkarcı yayınlar ve siyasîler varken, bunların doğru dürüst, korkusuz ve askersiz bir demokrasiyi yürütemeyecekleri anlaşıldığı için kurulmuştu.

O hâlde üst komutanların da iktidara istişarî olarak katılacakları bir MGK teşkil edip onu her ay toplayalım ki, askerler de arzu ve isteklerini söylesinler ve böylece (bir anlamda) icraata ve iktidara katılsınlar...

Sayın Cumhurbaşkanı, Başbakan, diğer devlet unsurları ve Sayın Silâhlı Kuvvetler! MGK işte bunun için kurulmuştur. Askerlerin mevcudiyetlerini kanun çerçevesinde belirtmeleri için (antidemokratik olduğu hâlde) bu fasıl siyasîlerin ve basının seviyesizliği yüzünden Anayasaya geçirilmiştir. Ta ki, artık ikide bir darbe yapılmasın.

O hâlde, bu yıkıcı medyanın *"Ordu bugün dikta hükümlerini MGK'da yürütecek"* yollu insan haysiyetine aykırı kışkırtılar yapmasına nasıl, neden izin veriyorsunuz?

Sizden her kim "*Atatürkçü*" ise, medya, muhalefet ve bazı komutanların, *"millî irade"* üzerine bu şekilde yürümesine nasıl razı oluyor, nasıl izin veriyorsunuz?

Ey medya ve muhalefet! Meclis'te, 282 tasvibe karşı, 246 fiyasko ile sonuçlanan gensoruya rağmen, ihtilâl bağırtılarının MGK'da tasvip göreceğini, Türkiye'nin tekrar (beğenmediğiniz İran'dan bin

kat beter) San Salvador rejimlerine sürüklenebileceğini nasıl ümit edebiliyorsunuz?..

Bu fakir memleketi sömürmek ve ona zulmetmek sevdasından vazgeçiniz! Başta Cumhurbaşkanı, hükûmet, muhalefet ve komutanlara... 1960'ta, 1971'de, 1980'de ülkemize kışkırtma, haksızlık ve entrika ile el koyduranları ve el koyanları, lütfen bir an hatırlayınız! Onlardan adı bilinen ve milletin rahmetle andığı kaç isim var aklınızda?

Aydını Olmayan Ülke Demokrasiye Lâyık Değildir

Başta sağcı denilen, sonra solculuğu mezhep ve meslek edinen malûm partilerin destekleriyle nihayet gizli cunta dolaylı darbe MGK'dan çıkıverdi.

Bilinen askerî notaları daha sert maddelerle çınlatan ezici "*muhtıra*" endam gösterdi. Bunun ülkeyi daha da sarsması için, her yanına kına yakmış bazı siyasîlerle medya kurtları artık çalıp oynuyorlar. Her türlü kara niyet, çıkarcılık ve alçaklığı yaymaya hırsla devam ediyorlar. Daha beter baskı ve zorbalıkları hele bekleyeduralım, ama canımızı yakan önemli tespitleri de şimdiden deftere yazalım:

Demokrasiye, yani millet iradesinin üstünlüğüne, yalnız güzel halkımızla, vatansever (ve fakat daima kenarda kalmış) aydınların inandığını yazık ki bir daha öğrendik. Acıdır ama! Meclis'te, üst devlet katlarında, partilerde ve bürokraside yer tutan "*büyüklerden*" hemen hiçbirisi can pahası bir samimiyetle hür ve serbest rejime inanmamıştır. Mücadele için aydınlık ve cesaret ister.

Bugün tepemizde bulunup da yapılan üç darbeye çarpılarak boyun eğmiş öncülerimiz var. Bunlar her darbe aralığında, yine en üst mevkileri kapıp *"hür-*

riyet kahramanı" rolü oynamışlardır. Heyhat bu kahramanlar bugün de aynı açıkgöz temkin rolüyle lâf ebeliği ve oportünizm şampiyonu kesilmişlerdir. Aynı kişiler şimdi özgürlüğü, millet kalkınmasını, kanun ve nizamı hiçe sayarak kendini fiilen ve alenen ortaya koymayan darbecilerin gölgesinde yine parlak mevkilerini almışlardır. Gizli cuntanın emirlerini temkinle gerçekleştirmeye hazır *"devlet adamı!"* rollü lâfazanlıklarla vaziyeti idare ediyorlar.

Ülkede lâiklik, demokrasi ve Atatürkçülük, slogan sahtekârlıkları altında milleti korkutma düsturları oluyor.

Atatürk'ün *"irade-i milliye"*, *"tam istiklâl"*, *"millî mukaddeslerimize saygı"* görüşleri ise rahatça ve âdice çiğneniliyor.

Buna karşılık devletten ve partilerimizin seçtiği milletvekillerinden birisi çıkıp bozguncu basına ve demokrasiye el koyma hazırlığı yapanlara karşı *"kaşın üstünde gözün var"* diyemiyor.

Ayrıca, millî iradenin üstünlüğüne darbe tehdidi ve *"Amerikan mandalığı"* ile karşı çıkmış kalemşor ve silâhşorlarının ayaklarını öpmek için sıraya girmişler.

"*Sağcı*" denilen muhalefetin başı, solcu bağımsızlık ve rejim kabadayıları, ülkede en üst makamları tutmuş milletvekilleri vs. dikta ve haksızlık kabadayılarının baş alkışçılarıdır. Hele lotaryacı medya holdingleri, şeref ve demokrasi ümidiyle, *"vatandaştaki feyzi"* görmeden ölen *Namık Kemal, Hüseyin Avni Ulaş, Adnan Menderes, Ali Fuat Başgil* gibi hürriyet fedaîlerinin ruhlarını, çıkarcılık alevleriyle yakıp kavurmuşlardır.

Özetle, 150 yıllık meşrutiyet, cumhuriyet, demokrasi gayret ve özlemlerimize rağmen, şahsiyet, millî namus ve serbest yönetim aşkımızın asla gelişmemiş olduğunu hüzünle görüyoruz.

Batı'daki anlam ve değerde üstün aydınların millete öncülük ettikleri bir kıvama hâlâ gelemedik. Heyhat ki, kendi kesesi, benliği ve nüfuzu uğruna kabadayıların milleti susta durdurmaya kalkıştığı küçültücü günlere katlanmaya devam ediyoruz.

Her türlü zorbalık ve kabadayılıkların dumanımızı attırdığı hürriyetsizlik ve saygısızlıklara karşı çıkmak için elbette demokrasi fazileti gerekiyor. Bunu içine sindiremeyen çağ dışı ve insanlıktan uzak aydınların kahrını bu güzel millet, daha ne zamana kadar çekecek?

KENDİNİ KINAYAN ADALET

SON AYLARIN HATTA *"28 ŞUBAT"* gibi, zulümler, baskınlar çağrıştıran son yılların, bizce en büyük olayı, Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi gibi yüksek yargı katlarında olmuştur. Anayasa ve Yargıtay'ın başkanları en mühim resmî törenlerinde dahi bizzat yetki ve sorumluluk konuları olan adaleti ciddiyetle sorgulayıp kınamışlardır.

Adalet, bütün dünya milletlerinde, en eski cumhuriyet ve en eski demokrasidir. Dolayısı ile Nisan 1999'da, Anayasa Mahkemesi Başkanı Necdet Sezer, Ekim başlarında da Yargıtay Başkanı Sami Selçuk beyler reform değerinde sözleriyle dikkati çektiler.

Yargı, devlet, hükûmet sorumluları huzurunda, Türkiye'de adaletin işlemez olduğunu ve bunun sebeplerini, delilleri, maddeleri ile gösterdiler.

Bu korkunç durumumuzu şerh edip mutlaka değişmesi, düzeltilmesi lâzım geldiğine de hükmettiler.

Her ikisi de derin hukuk incelemeleriyle millet huzuruna çıkan bu sayın başkanlar, bozulan adaletimizi başa alarak, zerresi kalmayan hukuk devletini analiz ettiler.

Anayasanın mutlaka değiştirilip düzeltilmesi gereken eksik ve yanlışlarını, itiraz götürmez belgelerle açıkladılar.

Atatürk'e zerrece saygısı olmayan lâikçilerin korkunç, inançsız ve sahte Atatürkçü rolü oynadıklarına kat'iyetle parmak bastılar.

Bu bozukluklar yüzünden yüce yargının, bazı hükûmetlerce, rakip parti ve gruplar aleyhinde şer aletleri gibi kullanıldığı anlaşılmıştı. Ayrıca gözler önüne serilen daha pek çok şey vardır.

Böylece en büyük üç erkten biri olan yargı gücünde, tarafgirlik ve tertibin ne kadar zararlı bir ayıp olduğu utançla belirtilmiştir.

En üst yargı makamlarının, devletimizi felce uğratan bu gibi konulara el atmaları, yurdumuzda görülmemiş bir ileriliktir. Çağdaş dünya aydınları ve hukuk otoriteleri seviyesinde konuşmaları ise erişilmez bir mutluluktur.

Adalet ve onun sonucu olarak demokrasi yokluğundan yıllarca ağzı yanan mazlum halkımızın bu açıklamalara sevinmesi, bizce yeni millî uyanışlarımızın müjdesidir.

Sahte Atatürkçülerin, zararlı, çirkin, baskıcı, ihbarcı ve iftiracı zorlamaları bu millî azim karşısında hiçbir önem taşımaz. Aksine, gelecek günlerimiz ve millî istikbalimiz için başlıca ümittir.

Kısacası kötülerin muhalefetlerine rağmen, sözlerin halkımızca alkışlanması adalet ve demokrasiye atılmış sağlam adımlardır.

Meclis, siyasî ortam, sözlü ve yazılı basın, haber kaynakları ve dünya halkının bize bakışları, öyle bir noktaya gelmişti ki: Neyi yazmanın suç, neyi söylemenin hata olduğunu bile ayırt edemiyorduk. Doğrusunu, gerekçesini ve *"başımızı ağrıtmaz olanını"* arıyor, ama bulamıyorduk.

İçine düşüp de çıkamadığımız bu sıkıntılı dönemde, güvenilir, bilgili, yetkili, tam yerinde ve zamanında konuşan bir insana ihtiyacımız büyüktü. Devlet ve millet katında uyarıcı gür bir sesin duyulması şarttı.

İşte, yılgın, tedirgin, kararsız beklediğimiz öylesi bir ortamda gelen yeni adlî yıl töreni, kurtuluşumuza bir teklif müjdesi getirdi.

"Kaostan" kurtulmaya can atan T.C. vatanseverlerinin hepsi de onların bilgili cesaretinden ötürü çok sevindiler, ferahladılar.

Nefis, anlaşılır yiğit lisanından ötürü bazılarınca *"sürpriz"*, kimilerine göre de *"şaşırtıcı çıkış"* olarak nitelenen Yargıtay Başkanı Sami Selçuk'un bu konuşması adalet, demokrasi ve cumhuriyete verdiği yeni anlamlar ile son derece önemliydi.

Bu yıla kadarki *"kalıplaşmış"* nutuklara hiç benzemiyordu. Ülkemizin, anayasa, hürriyet ve adalet bâbındaki bütün dert ve meselelerine eğilmişti. Aynı zamanda sıkıntılardan, adaletsizlik ve kölelikten kurtaracak teklif ve çözümler getiriyordu. Tam anlamı ile devir açacak, demokrasi tarihinde minnetle anılacak soğukkanlı, vakur, kararlı bir eleştiri idi.

Milletimize sözcü olarak halkımızın bağrına işlemiş öksüzlükleri, ümitsizlikleri söküp atan bu konuşmanın, yetkili, çıkarsız, bilgili bir hukukçumuz tarafından yapılması iyi oldu.

Çünkü bir profesör, bir yazar ve hele muhalif bir milletvekili veya partili insan söyleseydi, sözleri mutlaka bir maksada yorulurdu. Küçültücü, alçaltıcı, kınayıcı birçok yorumlar, iftiralar, değersiz dalkavuklar tarafından ona yapıştırılırdı.

Yargıtay makamının rastgele ve onursuz düşmanlık ve gevezeliklere yüz vermeyecek vakarı dahi fayda vermezdi. Nitekim bu karaktersizlerin Sami Selçuk'a hâlâ saldırdıkları görülmektedir.

Öylesine eşsiz değerde bir hukukçuya karşı dahi ihbarcı, faşist, kıskanç, kirli insanlar harekete geçip yazılı, sözlü basının bazı bölümlerini hâlâ kirletmektedir.

Anayasa Mahkemesi Sayın Başkanı'nın dört beş ay önceki sözleri kadar tartışılmaz ve ancak mensubu olduğu yüce adaletin yükselmesine yarar bu sözler, milletin dili olmuştur.

Özellikle *"tam adamı"* ağzından ve devlet ricalinin hepsine karşı söylenmiş olması daha önemlidir. Bizce, millet hayrına birçok onarımlara çığır açabilir.

Hukukçuların, icranın başında bulunanların, tarafsız siyaset adamlarının biraz anlayış, biraz hoşgörü ile ferahlık bekleyen halkımıza kulak asmasını diliyoruz. Bazılarının hoşlanmadıkları bu "*çıkış*"ların halkımızca alkış ve minnetle karşılanması, hizmet ve dürüstlüklerin saygı gerekçesidir.

Çünkü demokrasinin müzmin düşmanları ile darbeci ve zalimlerle, milleti küçümseyen çıkarcı devletlilerle mücadelenin tek yolu budur.

Çünkü Milli Mücadele'nin öncüsü Atatürk'ü, kendi dikta ve sömürü sultalarının baş âleti gibi kullananlar vardır.

Bu sahte Atatürkçülere karşı, gerçek Atatürk sevgisinin ne olduğunu da bize, bu değerli yargı büyükleri anlatıyorlar. Ülkemizin bu güvelerden kurtulması için çok faydalı olacağını umduğum dersler veriyorlar.

Halka Saygılı Adalet

Yepyeni devlet, cumhuriyet, demokrasi, kanun, adalet yorumlarıyla tarih ve millet huzuruna çıkan Sami Selçuk, her şeyin üstünde ve her iyiliğin anası olan adaletin davacısıdır.

Adaleti, her şeyin bozulma ve düzelmesine başlangıç olarak görmekte, göstermektedir. Adaleti mevcut faziletlerin başında gören Selçuk, çok önemli bir gerçeğe parmak basıyor.

Bu görüşü ile modern dünyanın gerçek aydın tiplerinden biri olduğunu gösterdiği gibi, Kanûnî ve Fatih'lerin de hayırlı evlâtlarından olduğunu müjdeliyor. Ne mutlu onu tam bir tarafsızlık namusu ile anlamaya çalışanlara!

Yargıtay Başkanı'nın sözleri bürokrasiyi, hükûmet makamlarını, rejim, demokrasi ve adalet dünyamızı kör uykudan uyandırırcasına sarstı. Şimdi bu mutlu rüzgârla gelecek adalet ve hürriyet yeniliklerini, meyvelerini, sabrederek göreceğiz.

Dinleyenler ilkin şaşırdı ve sonra bu doğru ve yiğit sözlere karşı halk düşmanı zümrelerden, ihbar ve iftiralar, düşmanlık ve dalkavukluklar boşaldı.

Hatta bu konuşmanın ilham ve ihtar sağanağında bir şeyler kapmak ihtiyacı ile kabaranlar dahi görüldü.

Konuşmanın tesiri ile despot ve yalan Atatürkçülerin fors ve avantaları sakın elden mi gidiyordu? Gerçi Sayın Başbakan Anayasa'nın düzeltilmesi için bir *"Kurucu Meclis"* gibi çalışacaklarına söz verdi ama, *"her devletin kendine göre demokratik gerçekleri var"* gibi sakıncalar koymakta da gecikmedi.

Adlî yılın açılışında, Yargıtay Başkanı Sayın *Selçuk*, yerden göğe demokrasi sevgisi ve adaletin üstünlüğü inancı ile ufkumuzu aydınlattı. Şurada burada dile getirildiğini işittiğimiz aşırı devletçi ve halkı hiçe sayan tepeden inmeci bazı bakışların mahçup olmalarını bekliyorduk. Ama onların, bazı medya mensuplarınca daha da kudurtulduğuna şahit olduk.

Hâlbuki hürriyet tutkusu, demokrasi mücadelesi bizde apaçık 150 seneyi doldurup geçen bir sevda-

dır. Buna rağmen yapılması gerekenleri ve demokrasi düşmanlarının hâlâ süren tahakkümlerini (despotluk) düşündükçe elimiz boşlukta kalıyor.

İnsan haysiyetine, millet üstünlüğüne, Atatürk'ün ruhuna barbarca, zorbaca saldıran bu sözler "*Kemalist*" despotlardan çıkıyor. Bunlar Yargıtay Başkanı Selçuk'u alkışlayan bütün gönülleri kırıp geçiyorlar.

Birinci TBMM'de, Gazi Mustafa Kemal Paşanın da ayakta alkışladığı, *"Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım"* övünmesi, İstiklâl Marşımız'dadır. Sakarya'ya kadar küstahça gelmiş olan düşmana karşı bütün bir milletin hançeresinden çıkan marştır.

Biz o hür, insan sever, millet sever ve baştan sona demokratik ahval içinde bütün zorlukları yenen milletiz. Düşmanları denize döken bu Meclis, içindeki hür mücadeleler ile güçlü idi. Muhalifleri ve icracıları ile Atatürk'ün Birinci Büyük Millet Meclisi gerçekten demokrat idi.

Ama o büyük zaferden sonra ne oldu bize ki sözde Atatürkçüler onu millî iradeci yolundan saptırdılar? Bizi 1999'a kadar hatta 21'inci asırda dahi sömürmeye devam ediyorlar.

Başta can pahası Cumhuriyet'i, sonra da rezilini çıkardıkları "demokrasi"yi bize haram ettiler. O canım hürriyet ümitlerini hangi hırs ve ahlâksızlıklarından ötürü tanınmaz hâle getirip bize yakıştırmadılar?

Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi başkanlarının ciddî ihtarlar ile bizi uyartan konuşmalarını, *"şaşırtıcı çıkışlar"*, *"çok sert eleştiriler"* diye yeren "*medyatik*" kafalar hangi zilletten türediler?

Öyle ki Sami Selçuk Beyin geçen yıl, 18-19 Temmuz'da *"Gazeteciler-Yazarlar Vakfı"*nın Abant'ta yaptığı bir hukuk toplantısına katıldığını söyleyerek onu ispiyonlamaya dahi kalktılar.

Onun gayet çağdaş ilim, bilgi, cesaret, belâgat dolu konuşmasını iğrenç ihbar bulutlarıyla örttüler.

Oysa Anayasa ve Yargıtay başkanlarının, demokrasi davamıza getirdiği zenginlik, İstiklâl Marşı'mızın *"Ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım"* gibi iman dolu mısralarını, hukuk ve sosyoloji ilminin yeni buluşları içinde yorumlamaktan ibaretti.

Ayrıca, aralarına girmeye can attığımız medenî âlemde bu görüşler, umumî kabul görmüşlerdi.

Bu üst hâkimlerin amaçları demokrasidir. Hiçbir kimse, *"Devlet kutsaldır. Hikmet-i hükûmet vardır"* gibi lâflarla halkı daha fazla oyalayıp sömürme hilesine sığınmamalıdır. Bu rezilliği bizzat adalet kınamalıdır.

Kimse artık, *"Bu halk anlamaz, hepsinin benim eğitimimden geçmesi şarttır. Çünkü ben üstün yaratılmışım. Adaleti de, hürriyeti de istediğim kadar veririm"* demek küstahlığına kalkmamalıdır.

"Yargının kapısı siyasal müdahalelere açık olmamalıdır... Topluma deli gömleği giydiren bir rejimde fertlere, maske takıp sahte kimlikle dolaşmak düşer. Bizde bireyler için tek kurtuluş yolu ikiyüzlülük olmuştur. Bunu kabul etmek şerefli insanlar için mümkün değildir."

İster Abant'ta, ister bir kitapta nazarî olarak söylensin bu sözler Sayın Selçuk'u dinleyen milletimize nesiller boyu yol gösterecektir.

Anayasa Değişmelidir

Rejim, demokrasi, adalet gibi âcil meselemiz olan konularda hâlâ kararsız ve telâşlıyız. Devletin bütün sorumluları karşısında bu konulardaki en mühim doğruları ve en nazik temennileri Sami Selçuk söylemiş, böylece millî isteklerimizin yiğit sözcülüğünü yapmıştır. Ama sonuçlar hâlâ sallantıdadır. Eğer gerçek

değişiklikler yapılmazsa, 3. Kuvvet dediğimiz yargı erki dahi sallanıp çökmeye devam edecektir.

Yargıtay Başkanının dilekleri samimî, sözleri açık ve dolambaçsızdır. Delilleri sağlam, hukuk bilgisi de güvenilir hâldedir.

Buna rağmen kasıtlı, partizan ve geri zekâlı bazı meslektaşları ile devlet zorbalığını kışkırtmakta çıkarı olan malûm hastalar ve şöhret peşinde bazı avukatlar, ona, kafalarının hacmi ölçüsünde hücumlar yapıyorlar.

Nitekim, neredeyse, Sami Selçuk'un idamını isteyenler bile oldu. Hatta, 30-40 yıldır, beyninin kıvrımları çirkinlikten başka velet doğurmamış olan ihbarcı köşe yazarlarından birisi:

"Bakın! Dikkat edin, bu Sami Selçuk denilen kişi, hep şeriatçılar, irticacılar tarafından alkışlanıyor, iyi bilin de gereğini yapın!" dileğiyle, kendisi gibi milliyetsiz, şeriatsız, ne idüğü belirsiz devrim hastalarına yakışan yaveler yazdı. Aynı utanmazlıkta konuşan başka "*satanistler*" dahi görüldü. Kaldı ki onlar, yazılı, sözlü medyanın ispiyonlarından sadece birkaçı idi.

Uygunsuz karakterleriyle hukukçu, gazeteci ve siyasetçi geçinen "*Atatürkçüyüz*" iddialı bu tipler, efendilerini ve her cinsten vurguncu despot ağalarını memnun edebildiler mi acaba? Dünyanın her yerinde iğrenç faşizm, bu gibilerin eseridir.

Modern ve demokrat geçinen hukuksuzların ve düşkün kalemlerin böyle çıkarcı, ayak takımı telâşı ile ve Atatürk adını sömürerek Sayın Selçuk'a saldırmaları nedendir? Halk huzurunda, maskelenmiş çirkin suratlarını gizlemek için mi? Ama mümkün değil ki bu. Tam aksi sonuç alıyorlar.

Oysa, Sayın Yargıtay Başkanı, 12 Eylül Anayasasının kabul ettirilişinden beri milletimizde ve hukuk çevrelerinde görülen vicdanlı yargı tepkisini dile getirmekten başka ne yapmıştır?

Kaç defadır, Anayasa Mahkemesi Başkanları ve seçkin adalet bakanları tarafından dile getirilen adaletsizlikleri, Sayın Selçuk kendi tarz ve üslûbunda milletine duyurmakla yetinmiştir. İşte o kadar...

Yargıtay Başkanını dinleyen hemen hemen aynı zevat huzurunda Sayın *Ahmet Necdet Sezer*, altı ay önce aynen şunları söylemişti:

"İnsan haklarına saygılı, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'nde, insan hak ve özgürlüklerinin çağdaş, evrensel olarak korunması ve geliştirilmesi zorunludur.

1982 Anayasası'nda, 12 Eylül 1980 öncesinde yaşananlara bir tepki olarak temel hak ve özgürlükler önemli ölçüde sınırlandırılmıştır. Türkiye'de, düşünceyi sınırlama özgürlüğünün hukuksal boyutlarıyla ilgili sorunlar ortaya çıkmıştır. Düşünce özgürlüğüne ilişkin bu maddelerin demokratik toplum yasalarının gereklerine uygun biçimde gözden geçirilmesi şarttır."

Yine devlet yetkilileri ve üst hukukçular huzurunda söylenip Cumhurbaşkanı'nca tebrik edilen bu sözler, sadece şahsiyet ve üslûp farkıyla Yargıtay ve Anayasa Mahkemesi başkanları ağızlarından aynı mealde ifade edilmiştir. Şimdi soruyorum:

Sayın *Ahmet Necdet Sezer* de, Sayın *Sami Selçuk* gibi yalnız *"Abant seminerlerinde"* edindiği zihniyetle(!) ve yalnız şeriatçı(!) takımına seslenip kendisini alkışlatmak için mi söylemiştir bu sözleri?

Öyle ise, milletin bütün iyi düşünen adalet ve demokrasi sevenlerini şeriatçı bilerek ululayalım.

Adaletsever hukukçulara saygılarım sonsuzdur; milleti saymayanları ise ağır kınamalarla teşhir etmek bence vatan ve çağdaşlık görevidir.

Yargıtay Başkanı Selçuk'un konuşmasından bir bölümü aşağıya alıyorum:

"Yaşadığımız olgulara bakıyorum. Cumhuriyetimizin 75., Atatürk'ün ölümünün 60. yılını geride bırakırken, çağcıl demokrasinin, küreselleşmenin ve postmodernizmin gündeme taşıdığı sorunları düşündüğümüzde, sanıyorum ki, *"yirminci yüzyıldan yirmi birinci yüzyıla geçiş, yalnızca kronolojik bir olay olmakla kalmayacak, bir çağ değişimini de beraberinde getirecektir". Zira, "av mevsimi" değil, ama "avlanma çağı" bitmiş, "haklar ve özgürlükler çağı"* başlamıştır.

İnsanlık ve Türkiye, kendilerine buna göre çeki düzen vermek zorundadır.

Dünyaya bakıyorum. Tüylerim diken diken. 1989'da Lâtin Amerika'da 100, Güney Asya'da 350, Doğu Asya'da 150, Afrika sahrasının güneyinde 300, öteki bölgelerinde 100 milyon insan açlıkla savaşmış. Açlık sorunu çözülmek şöyle dursun, gelişmiş ülkelerle gelişmemiş ülkeler arasındaki uçurumlar daha da büyümüş. 1998'de dünyada tüketime harcanan para 1975'tekinin iki katı olmuş. Bunun %86'sını zengin, %14'ünü yoksul ülkeler tüketmiş. Dünyanın en zengin üç kişisinin varlığı 48 yoksul ülkenin ulusal gelirinden çok. Dünyanın en zengin 15 adamının varlığı, Kara Afrika'nın tüm gelirinin üzerinde. Dünyanın en zengin 225 insanının varlığının yalnızca %4'ü bütün dünyadaki insanların gereksinmelerini karşılayacak ölçekte. Dünyada bilimsel araştırmaların %90'ı Kuzey Amerika, Batı Avrupa ve Japonya'da yapılıyor. Oran Lâtin Amerika'da %1,9, Afrika'da ‰5'tir. ABD ve Kanada 1994'te bilimsel araştırmalara 178 milyar dolar, Nijerya 20 milyon dolar harcamış.

Teknolojiyle doğal dengelerin altüst edildiği, kültürlerin ve uygarlıkların amansızca çatıştığı, dünya

nimetlerinin âdil üleşilmediği acımasız ve acınası bir dünyadır bu.

Kimi devletler, böyle bir dünyada, adalet özünden yalıtılmış bir hukukun ruhsuz diliyle ahlâk ve aklın silâhlı bekçiliğine özenmişler.

Ülkeme bakıyorum. Sırtını birbirine dönmüş iki Türkiye.

Uzun soluklu düşündüğümüzde ve ileri toplumların tarihleriyle karşılaştırdığımızda, efsanevî bir Kurtuluş Savaşı'nı başaran, Cumhuriyet'i kuran, onca travmalara karşın demokratik sabır ve erginlik sınavından yüz akıyla çıkan, ekonomik ve kültürel dinamikleriyle dışa doğru patlayan, yayılan, genişleyen bir halk. Dipdiri, capcanlı, hep ayakta.

Gerçekten büyük bir halk bu. Böyle bir halkın çocuğu olmak bana kıvanç ve umut veriyor.

Bu birinci Türkiye'dir, doğru ve gerçek Türkiye'dir. Atatürk'ün kafasındaki, bu Türkiye'dir.

Buna karşılık, her şeyi geriden izleyen, kendisinin üretip devletleştirdiği yazılı hukuka göre halkıyla mahkemelerinde sürtüşen, halkına güvenmeyen, hep içe doğru patlayan, yayılan, genişleyen, birinci Türkiye'ye yetişemeyen, hastalık irisi hantal bir devlet.

Bu ikinci Türkiye'dir, yanlış ve öykünmeci Türkiye'dir. Atatürk'ün tasarladığı Türkiye, bu değildir.

Gönül isterdi ki; ülkemiz sık sık demokrasi göçüğü altında kıvranan bu ikinci Türkiye'yle, Sokrates'siz, Descartes'sız, Nobel'siz üçüncü bine girmesin. Ama işte giriyor.

Tarih yapan her eylem adamının başına gelenler, Atatürk'ün de başına gelmiştir. Bu bir sınavdır. Atatürk ve Atatürkçülük, bilinçli yurttaşlar sayesinde bu çetin sınavı aşacaktır, aşmalıdır. İnancım budur.

Kimileri ona tasarlayarak (taammüden) sövüyorlar. Bu bir haçlı seferidir.

Bu konuda diyeceklerim kısa ve kesindir.

Bu saygısızlığı bırakınız. Atatürk kadar, kısa yaşamını halkına harcayan, yoğun yeğin hizmet eden önderler pek azdır. Türk halkının, geri kalmış ülkeler halklarının kurtuluşunda, çağcıllaşmasında en büyük pay onundur. Ben burada konuşuyor, sizler orada başınız dik dinliyorsanız, inananlar camiye, kiliseye, havraya gidiyor, esnaf alışverişini yapıyor, çiftçi toprağını sürüyorsa, bütün bunları ona ve arkadaşlarına borçluyuz. Bu yüzden "*Atatürk*" kavramı, artık bir ölümlünün adı olmaktan çıkmış, bayrak gibi, yurt gibi toplumsal/ulusal bir "*değer*" olmuştur. Ceza hukuku bu değeri koruyor. Burada korunan Atatürk'ün resmi, büstü, anıtı değil; insana ilişkin bir değer olan toplumsal ortak duygudur: Atatürk'e bağlılık, sevgi, saygı ve minnet.

Toplum barışı için bu ulusal değerde artık hepimiz birleşelim.

Atatürkçülük karşıtlarının en tehlikelileri, kanımca, donanım yetmezliğinin yüzeyselliğinde yaşayan *"gizli antikemalistler"*dir. Tuzağa düşmemek için, tarih ve Atatürkçülük bilincimizi bilimin sınamalarından geçirerek onları iyi tanımak durumundayız.

Bunların bir kesimi, sondaj, arşiv cımbızıyla Atatürk'ün konjonktürel bir sözünü alarak kendi ideolojileri yararına kötüye kullanmayı huy edinmişlerdir. Söz gelimi, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ni açarken "padişah ve halifeyi kurtarmak"tan söz eden Atatürk'ü padişahçı/halifeci; Cumhuriyet ve lâiklik karşıtı ilan ederler.

Bir bölümü de, onu boyutsuz biçimciliğe, giysi, imaj çağdaşlığına, yapay, sahte ve kozmetik batılılaşmaya; farklılaşmaya geçit vermeyen, tekçi, monolitik, totaliter resmî bir Türk kimliğine kilitlerler.

Bu yerel "*şarkiyatçılar*" (terim Edward W. Said'indir), Atatürkçülüğü, Doğu'nun Batı'da alaya alınan imajından kurtulmak için yapılan, geçmişten kopuk biçimsel değişikliklere indirgerler.

Gizli antikemalistlerin bir bölümü, Atatürkçülüğü, katı bir ideolojiye dönüştürerek, süre ve içerik açılarından onu güdükleştirip dondurmuşlardır.

Süre/zaman dilimi açısından Atatürkçülük, artık var olmayan, yinelenemeyen 1930'ların "*asr-ı saadet*"ine hapsedilmiştir. Bunlar, 1930'ları 1980'lerle, 1990'larla örtüştürmek gibi, geçmişi şimdiki zamana taşımanın anakronik ironisini yaşar, her sabah yenilenip yeniden kurulan bir dünyada, bugün bile paradoksal biçimde di'li geçmiş zamanda konuşurlar. Eleştirel akılcılıkla Atatürkçülüğü irdeleyenleri yurda ihanetle suçlarlar. Bir akımı/görüşü besleyen biricik damarın eleştiri olduğunu, eleştiri olmazsa o akımın büzülüp içine kapanacağını, melânkolikleşeceğini, tek boyutlu bir yapıya dönüşeceğini, Newton'ın "*atalet yasası*" uyarınca tükeneceğini bilmezlikten gelirler.

İçerik açısından bu gizli "*antikemalistler*", efsaneleşmiş, sıra dışı bir kahramana duyulan Plâtoncu hayranlıkla yetinirler, beyin çilesi çekip bir türlü "*öze*" inemezler. Bu yüzden de, bilim yerine her Allahın günü, ozansı, slogancı, sığ sözcüklerle tıka basa kof hamaset dolu yalın kat söylevleri yineler, Atatürk'ü metalaştırırlar. Umberto Eco'nun dediği gibi, bu an, büyük bir yangını söndüren çok büyük bir kahramana itfaiyeci unvanının verildiği andır. O anda, bir yandan bilimsel deyişle toplumda yaratılan bıkkınlık/bezginlik karmaşasıyla (Aristeides kompleksi) Atatürk sevimsizleştirilirken, öte yandan onun "*en büyük yapıtım*" dediği Meclisinin yanı sıra, partisi, mirasını bıraktığı çocukları Türk Tarih ve Dil Kurumları, hukuka kökten aykırı ya-

salarla bir çırpıda kapatılır; okutulması zorunlu din dersleriyle lâiklik ilkesi çökertilir. Böylece Atatürkçülük diye, Atatürkçülük diye Atatürkçülük vurgun yemiştir. Bunları hep birlikte yaşadık ve kahrolduk.

Bütün bunlar, ideoloji yaftasının ayartıcı ve ölümcül çekiciliğinde, kendilerinden menkul ideolojik biatın Atatürkçülüğe çıkardığı talihsiz faturalardır.

Gizli antikemalistlerin ortak yöntem yanılgısı, Atatürkçülükten Atatürkseverliğe ulaşacak yerde tersini yapmış olmalarıdır. Atatürk'ü âdeta severken boğmuşlardır. Hem de *"Beni görmek (sevmek) demek, mutlaka yüzümü görmek demek değildir. Benim düşüncelerimi, duygularımı anlıyorsanız, hissediyorsanız bu yeterlidir"* diyen Atatürk'ü.

Kuşkusuz Atatürkçülük bunlardan hiçbirisi değildir.

1920'lerde *"Anadolu yaylasındaki ışık"*'ı, bir eylem adamı yakmıştır. Eylem adamlarının, öncelikle Atatürk'ün en iyi tanımı kanımca şudur: *"İnsan (Atatürk) yaptığıdır"*.

Elbette Atatürk, sondaj-arşiv yöntemiyle değil, olsa olsa yaptıkları ve değişmez amacı gözetilerek tanımlanabilir.

İlkin o, halkına inanır. Pragmacıdır. Kendi diliyle *"ulusunun vicdanında ve geleceğinde sezinlediği gelişme yeteneğini, ulusal bir sır gibi vicdanında taşıyarak"* ve *"uygulamayı evrelere ayırıp adım adım yürüyerek"* devrimini ustaca gerçekleştirmiştir. Bu pragmacılıktır.

Okur-yazarı yok denecek oranda az, feodaliteden kurtulamamış, Rönesans, Reform, Aydınlanma, Sanayi Devrimi süreçlerini yaşamamış, sınıf katmanları oluşmamış, kültürel değerleri farklı bir halkı, yüzyılları yıllara sığdırarak ve devrim yoluyla yo-

ğunlaşma momentini yakalayarak demokrasiye hazırlama, akılcı/demokrat insanı yaratma kavgasına girişmiştir. *"Devrimler gül suyuyla yapılmaz"* (Disraeli). Bu yüzden o, otoriterdir. Ama asla totaliter değildir. Olmamıştır da. Hem de yaşadığı dönemin modasına karşın. Tek biçimli Sovyet insanını (homo sovieticus) ya da faşist insanı yaratmak için, insanların nasıl ve ne düşüneceklerini, nasıl duygulanacaklarını toplum mühendisliğine özenerek belirlemeye çalışan totaliter ideolojilerle kuşatıldığı bir çağda, Meclis'i kapatma çağrılarını, padişahlık, ömür boyu cumhurbaşkanlığı önerilerini reddetmiş, ünlü sofrasında sabahlara dek tartışarak politikalar oluşturmuş bir önderdir, Atatürk. Faşizmi getirme önerisine "*zorbalık*" diye karşı çıkmıştır. Atatürk'ün ağzından bilimle çakışan gerekçeleri şöyledir: *"Öğreti istemem, donar kalırız". "Biz de uygulanamaz düşünceleri, kuramsal birtakım ayrıntıları yaldızlayarak, kitap yazabilirdik. Öyle yapmadık. Ulusun maddî ve manevî olarak çağcıllaşması yolunda eylemi söz ve kuramlara üstün tuttuk". "Ben manevî miras olarak kalıplaşmış hiçbir düstur bırakmıyorum. Benim manevî mirasım bilim ve akıldır. Zaman sür'atle ilerliyor. Böyle bir dünyada asla değişmeyecek hükümler getirdiğini ileri sürmek, aklın ve bilimin gelişmesini inkâr etmek olur. Benden sonra beni benimsemek isteyenler, bu temel eksen üzerinde aklın ve bilimin rehberliğini benimserlerse benim manevî mirasçım olurlar".*

Atatürkçülüğün şifresi işte bu sözlerdedir.

Demek, Atatürk ideolog ve ideokrat, Atatürkçülük ideoloji ve ideokrasi değildir. Bilimin yaşama uygulanmasıdır. Yöntemi bilimsellik, amacı demokrasidir. İdeolojiler, Atatürkçülüğün amacı olan demokrasiye ters düşerler. Zira ampirik olarak yanlış, etik olarak haksız bir dayatmacılığı içeren ideoloji-

ler, fanatik özleri nedeniyle demokrasiyle bağdaşamazlar.

Hiçbir görüş / akım, Jüpiter'in kafasından ansızın doğan Minerva gibi, sıfır malzemeyle yaratılamaz. Sokrates Descartes'ı, Descartes Voltaire'i, Hugo'yu, Picasso'yu yaratmıştır. Atatürk de geçmişin ortak kültür belleğini ulusal potada katalizör olarak eritmiştir. Buna göre içli türkülerimizin titreşimleri çok sesli ezgilerle seslendirilecek, Yunus bizim kalacak, Goethe ve Baudelaire'in tadına varılacaktır. Ne köksüzleşme, ne Batı'ya özenme, ne de görüntüde çağdaş biçimsellik. Yalnızca özümsenmiş çağcıllık. Çünkü *"özümsemek koşuluyla başkalarından beslenmek kadar özgün hiçbir şey yoktur. Aslanı aslan yapan özümsediği koyun etidir."* (Paul Valéry). Atatürk'ün deyişiyle *"haraset-i fikriye"* sayesinde özgün Türk kimliği, yeryüzündeki vazgeçilmez yerini alacaktır.

İnsanlar geçmişten ders alırlar. Ama geçmişte değil, yalnızca şimdiki zamanda yaşarlar.

1930'lara dönülemez. Dönülürse şimdiki zaman da avcumuzdan kayar gider; yarının rüzgârları hiç esmez olur. 1930'lardan ders alarak, ama 1930'ların bekçiliğine özenmeden geleceğe bilimin ışığında gelecekler üretilirse, işte o zaman Atatürk'ün mirasçısı, Atatürkçü olunur. Bunu iyi bilelim.

Şu an, zihinsel patinajdan kurtulmanın; 1930'ları yineleyip ifşa etmenin değil, yarınları gözeterek ve günümüzü iyi okuyarak Atatürkçülüğü sürgit inşa etmenin zamanıdır.

1930'lar, özgürlükçü, çoğulcu, katılımcı, tartışmacı demokrasinin fizyolojik işlerliğinin, *"fikri hür, irfanı hür, vicdanı hür"* demokrat insanı yetiştirmenin ön hazırlık, fidanlık dönemidir. Marliott'un, Atatürk için bir *"diktatör değil, bir ulus edükatörü (eğitici)"* demesinin nedeni budur.

Özetle Atatürk, demokrasiye iki talihsiz denemeyle geçmek istemiş, başaramayarak ertelemiş; *"...demokrasinin bütün gerekleri sırası geldikçe uygulamaya konulmalıdır"* diyerek bunu gelecek kuşaklara, bizlere bırakmıştır.

Görülüyor ki, biz Mustafa Kemaller, 6 Eylül 1999'daki çağcıl bilimin en son verilerine ve değerlerine yaslanan demokrasiyi ne denli iyi algılar, amacımızı buna göre belirler ve optimal demokrasiyi gerçekleştirirsek o denli Atatürk'ün mirasçısı, Atatürkçü olabiliriz.

Unutmayalım. Bir toplum, şanlı bir tarihle, kurtuluş savaşıyla, devrimlerle, bunlarda en büyük payı bulunan eşsiz bir önderle, sarsıntısız geçilen bir demokrasi denemesiyle her gün övünüp duramaz. Övünmekle yetinmek, *"bir örnekliğin/donmanın tehdidi"* (François Jacop) altında yaşamak demektir. Buna hakkımız yoktur. Geleceğe bakalım. İkibinli yıllara çevrilirken, demokrasinin biçimsel bir dekora dönüşmemesi için onu iyi algılayıp tanımlamak zorundayız.

SONUÇ

PARTİ TUTMUYORUZ. HİÇBİR PARTİNİN yanında veya karşısında değiliz. Biz sadece millî dava ve düşüncenin zaferi peşindeyiz.

Bir ülkede siyaset, bir milletin inançlarından koparılırsa olmaz. Milletin dinine ve inançlarına, ahlâkına, hukuk ve adalet anlayışına dayanmayan yönetim abestir. Onun değer yargılarına ve yine o milletin tarih ve gelecek rüyasına dayanmayan bir siyaset, yabancı bir siyasettir. Yabancıların emrinde olarak onları ayrıca taklit eden bir siyaset ise vatanı felâkete götürür.

İşte bizim derdimiz, meselemiz budur: Halka yumruk dayatarak bugüne kadar Batı'nın avcu içinde ve işlerine gelen kuralları içinde yüzerek Avrupa'nın değer yargılarına taptılar. Yabancı din ve töre ile kanun ve siyasetle, halkı hiçe sayıp kendilerine meşruluk (yasallık), liderlik süsü verdiler. Frenk'in emir ve etkilerini Türk devletinin resmî görüşü, ideolojisi hâline getirdiler.

Ta 1935'lerde, yani iradesi dışında emrivakiler yaparak Atatürk'ün son hastalık yıllarında kimi faşizmden, kimisi Nazizmden, kimisi de komünizmden aparılmış altı oku icat ettiler. Bunu yalnız resmîleştirmek-

te de kalmadılar; aynı zamanda onu "*dokunulmaz*" kıldılar. Atatürk'ün de bilmediği, söylemediği, tanımadığı Batı uşaklığını, millete zulüm formülleri gibi "*altı ok*" şekline koyup gözlerimize soktular.

Faşizm ve Nazizm, İkinci Dünya Harbi'nde yıkılmışlardı. Bir milyarlık Çin halkını *"beyinsiz kılan"* Maoculuk, 1980'lerde çöküp gitti. Rusya; Balkanlar, Avrasya ve Orta Avrupa'da insanlığın büyük düşmanı idi. Milyonlarca kişinin madde tapınağı olduğu sanılan Marks, Lenin ve Stalinler, nihayet boğazlarına urgan atılarak sokaklarda sürüklendiler. Milletler, kendilerini safsatayla aldatan zalimlerden intikamlarını er veya geç bu tarzlarda aldılar işte.

Eh yani! Dünyada oradan buradan derleme faşist komünist karışığı birtakım slogan ve formüllere kapılacak ve boyun eğecek yalnız Türk milleti mi kalmıştır? Milletimiz, kendi manevî değerleri aleyhinde tezgâhlanmış ve tarihimizin hiçbir çağına dayanmayan bir komploya mı maruz bırakılmıştı acaba? İhtilâlci metotlarla, *"halka rağmen ve halk için"* gibi barbar lâfazanlıklarla saltanat süren bu tek parti kafasından artık kurtulmak, tam demokrasiye ulaşmak zorundadır.

Milletimiz, ecdadının din ve töresine, ahlâkına, yapıcı imanına, adaletine, hoşgörücü ruhuna, ırz ve namus anlayışına, 2000'lerin hukuk üstünlüğü ve demokrasi şartları içinde ulaşmaya mecburdur.

Yasaklı demokrasi olamaz. Demokrasi elbette töreli ve kanunlu olur. Demokrasinin elbet bir cebri de, asayişi ve nizamı da olur. Fakat kara rejimin yasakları, korkuları, yalan dolanları ile ne kalkınma ne de düzen sağlanabilir.

Uyanacak ve hürriyetin tadına varacak olan milletimiz, okumuşlarını şahsiyet ve karaktere icbar edecektir.

Bizim tek gayemiz, asıl hedefimiz, devletle milleti kaynaştırmaktır. İşte ancak bu kaynaşma olduğu zaman, demokrasi muradımız da tam manasıyla gerçekleşecektir.

OKUNACAK ESERLER

Abdurrahman Şeref Efendi
(Sadeleştiren: Enver Koray) : Tarih Musahabeleri, 1985
Adıvar, Halide Edip : Mor Salkımlı Ev, 1985
Adıvar, Halide Edip : Türkün Ateşle İmtihanı, 1987
Adıvar, Halide Edip : Türkiye'de Şark, Garp ve Amerikan Tesirleri, 1956
Afet İnan, A. : M. Kemal Atatürk'ten Yazdıklarım, 1981
Ağaoğlu, Ahmet : Serbest Fırka Hatıraları, 1969
Akalın, Cüneyt : Kemalizm ve İslâm Dünyası; İstanbul 1990
Akbıyık, Yaşar : Millî Mücadelede Güney Cephesi,
Arıburnu, Kemal : Atatürk'ten Anılar, 1969
Arıkan, Zeki : Mütareke ve İşgal Dönemi, Ankara 1989
Armaoğlu, Fahir : 12 Ada, Dizi yazı, Tercüman, 27.11.1985-3.12.1985
Armaoğlu, Fahir : Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, Özel sayı 42, cilt XIV, Ankara 1998
Aşiroğlu, O. Gazi : Son Halife Abdülmecid, İstanbul 1992
Atatürk Araştırma Merkezi : Üçüncü Uluslararası Atatürk Sempozyumu (Cilt 1,2,3) Ankara 1998
Atatürk Araştırma Merkezi : Atatürk'ün Silâh Arkadaşları, Ankara 1999
Atatürk Araştırma Merkezi : Atatürk'ün Cumhuriyetin İlânından Sonraki Hedefleri, İzmit 1998

Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi : Sayı 43, 44, Ankara 1999
Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi : Sayı, 1-15
Atatürk, Kemal : Nutuk, 2 cilt, 1973
Atay, Falih Rıfkı : Çankaya, 1980
Atay, Falih Rıfkı : Kurtuluş, 1981
Atay, Falih Rıfkı : Moskova Roma, 1932
Atay, Falih Rıfkı : Atatürk'ün Bana Anlattıkları, İstanbul 1998
Ateş, Sami : Atatürk ve Türk Köyü, Ankara 1981
Atilhan, Cevat Rılat : Menemen Hâdisesinin İç Yüzü, 1968
Ayaşlı, Münevver : Dersaâdet, 1975
Aydemir, Şevket Süreyya : Suyu Arayan Adam, İstanbul 1987
Aydemir, Şevket Süreyya : Tek Adam, 1969, cilt 1,2,3
Aydemir, Şevket Süreyya : Makedonya'dan Ortaasya'ya Enver Paşa
Aydınel, Sıtkı : Kuvâ-yı Milliye Harekâtı, Ankara 1993
Balcıoğlu, A. Rahim : Fevzi Çakmak, 1987
Banguoğlu, Tahsin : Kendimize Geleceğiz, 1984
Banguoğlu, Tahsin : Millî Şef Devri Hatıraları, dizi yazı, Tercüman, 17-26 Mayıs 1986
Bardakçı, İlhan : Tarihten Bugüne, 1982, 1983
Bardakçı, İlhan : İmparatorluğa Veda, 1985
Bardakçı, İlhan : Bir İmparatorluğun Yağması
Başgil, Ali Fuad : Din ve Lâiklik, 1962
Bayar, Celâl : Ben de Yazdım, 6 cilt, 1968
Bayar, Celâl : Atatürk'ün Metodolojisi ve Günümüz, Derleyen: İsmet Bozdağ, İstanbul 1978
Bayar, Celâl : Atatürk'ten Hatıralar, İstanbul 1955
Berkes, Niyazi : Batıcılık, Ulusçuluk ve Toplumsal Devrimler, 1965
Bleda, Mithat Şükrü : İmparatorluğun Çöküşü, 1979
Bozdağ, İsmet : Atatürk'ün Sofrası, 1975
Bozdağ, İsmet : Bir Çağın Perde Arkası, Atatürk-İnönü, İnönü-Bayar Çekişmeleri, 1972
Bozdağ, İsmet : Atatürk Gibi Düşünmek, İstanbul 1998.
Bozdağ, İsmet : Bitmeyen Kavga, İstanbul 1993
Bozdağ, İsmet : Osmanlının Son Kahramanları, İstanbul 1996
Bozdağ, İsmet : Atatürk'ün Evrensel Boyutları, Ankara 1988
Canlı, Mehmet : Datca (Redişadiye) Kuva-yı Milliyesi, Ankara 1999
Cebesoy, Ali Fuat : Millî Mücadele Hatıraları, 1953
Cebesoy, Ali Fuat : Moskova Hatıraları, 1982

Coşar, Ömer Sami : Troçki İstanbul'da, 1969
Cunbur, Müjgân : Atatürk ve Millî Kültür, Ankara 1973
Çantay, Hasan Basri : Kara Günler ve İbret Levhaları, 1964
Çarpan, Neclâ : Öte Âlemden Atatürk Sesleniyor, Ankara 1980
Çay, Abdulhaluk M. : Doğu ve Güneydoğu Anadolu Kuva-yı Milliye Hareketleri, Ankara 1990
Çelebi, Mevlüt : Heyet-i Nasîha, İzmir 1992
Çetin, Atilla : Tarihimizde Arşiv Tahripleri, Tercüman, 4-5.12.1985
Dânişmend, İsmail Hami : Tarihî Hakikatler, Cilt 1,2,1979
Dânişmend, İ. Hami : 31 Mart Vak'ası, 1961
Demirhan, Nezahat : Cumhuriyet'in Onuncu Yılının Türk İnkılâp Tarihinde Yeri ve Önemi, Ankara 1999
Dilipak, Abdurrahman : Bir Başka Açıdan Kemalizm, 1988
Dönmez, Cengiz : Millî Mücadeleye Karşı Bir Cinayet, İngiliz Muhipleri Cemiyeti, Ankara 1999
Eczacıbaşı Vakfı Yayınları : Çağdaş Düşüncenin Işığında Atatürk, İstanbul 1983
Ekber, Şükrü Galip : Türk Kültür Devrimi ve Karşı Devrim, Ankara 1976
Emre, Ahmet Cevat : İki Neslin Tarihi, 1960
Erol, Şadi : Babıali Baskını, Tercüman, 30.1.1986
Erol, Şadi : Rauf Bey'in Hatıraları, Tercüman, 13-15.10.1968
Fatişoğlu, Mehmet : Sultan Vahdeddin ve Mustafa Kemal Paşa Millî Mücadele, Kahramanmaraş 1996
Gantizel, Paul (Çeviren: Fethi Ülkü) : Mustafa Kemal ve Uyanan Doğu, Ankara 1983
Goloğlu, Mahmut : Devrimler ve Tepkileri (1924-1930), 1972
Goloğlu, Mahmut : Erzurum Kongresi, 2 cilt, 1969
Göğünç, Necati : Atatürk ve Millî Mücadele, İstanbul 1984
Göksel, Burhan : Atatürk'ün Soy Kütüğü, Ankara 1987
Gündağ, Nevzat : 1913 Garbî Trakya Hükûmet-i Müstakilesi, 1987
Güner, Zekât : Millî Mücadele Dönemi Beyannameleri ve Basın, Ankara 1990
Hiçyılmaz, Ergün : Belgelerle Teşkilât-ı Mahsusa ve Casusluk Örgütleri, 1979
Hüseyin, Kadriye (Çev. Cemile Necmeddin Sahir Sılan) : Mukaddes Ankara'dan Mektuplar, 1987

Irmak, Sadi : Atatürk Devrimleri Tarihi
Irmak, Sadi : Atatürkçülüğe Çağrı, Ankara 1976
İğdemir, Uluğ : Sivas Kongresi Tutanakları, 1986
İlgar, İhsan : Rusya'da Birinci Müslüman Kongresi, 1988
İlgürel, Mücteba : Millî Mücadelede Balıkesir Kongresi, İstanbul 1999
İsbir, Eyüp. G. : Atatürkçü Düşüncede Özellik Taşıyan Önemli Yaklaşımlar, Ankara 1988
Jaeschke, Gotthard : Kurtuluş Savaşı ile İlgili İngiliz Belgeleri, Ankara 1991
Kal, Nazmi : İsmet İnönü'nün Televizyona Anlattıkları, Ankara 1993
Kalkavanoğlu, İlyas Sami : Millî Mücadele Hatıraları, 1957
Kandemir, Feridun : Atatürk'ün Kurduğu Türkiye Komünist Partisi ve Sonrası
Kandemir, Feridun : Atatürk'e İzmir Suikastinden Ayrı 11 Suikast, 1955
Kandemir, Feridun : İzmir Suikastinin İç Yüzü, 1955
Kansu, Mazhar Müfit : Erzurum'dan Ölümüne Kadar Atatürk'le Beraber, 2 cilt, 1986
Karabekir, Kâzım : İstiklâl Harbimizin Esasları, 1951
Karabekir, Kâzım : İstiklâl Harbimizde Enver Paşa ve İttihat Terakki Erkânı, 1967
Karadağ, Raif : Şark Meselesi, 1971
Karadağ, Raif : Petrol Fırtınası, 1988
Karaman, Sami Sabil : İstiklâl Mücadelesi ve Enver Paşa, 1949
Karaosmanoğlu, Y. Kadri : Atatürk, 1961
Karaosmanoğlu, Y. Kadri : Politikada 45 Yıl, 1968
Kars, Zübeyir : Millî Mücadelede Kayseri, Ankara 1999
Kaylan, Aziz : Çanakkale İçinde Vurdular Beni,
Kazmaz, Süleyman : Atatürk'ün İstediği Medeniyetin Işıkları, Ankara 1997
Keleşyılmaz, Vahdet : Teşkilât-ı Mahsûsa'nın Hindistan Misyonu (1914-1918), Ankara 1999
Kemal, Mehmet : Bu Darbeler Kimin İçin, 1986
Kemal, Mehmet : Türkiye'nin Kalbi Ankara, 1983
Kemal, Mehmet : Acil Kuşak, 1977
Kemal, Mehmet : Kalenin Eteğinde/Pulsuz Tavla, 1984
Kemal, Tahir : Notlar, Sanat ve Edebiyat, 1989
Kinross, Lord : Atatürk Bir Milletin Yeniden Doğuşu, 4 cilt, 1968
Kocabaş, Sadi : Atatürk'ten 12 Mart'a, cilt 1,2,3,4, İstanbul 1977

Kocatürk, Utkan : Atatürk, Ankara 1987
Kocatürk, Utkan : Atatürk'ün Fikir ve Düşünceleri, Ankara 1989
Koçak, Cemil : Türkiye'de Millî Şef Dönemi (1938-1945), 1986
Koçer, Kemal : Kurtuluş Savaşlarımızda İstanbul, 1946
Kodaman, Bayram : Abdülhamit Devri Eğitim Sistemi, 1988
Köstüklü, Nuri : Millî Mücadelede Denizli, Isparta ve Burdur Sancakları
Kutan, Recai : 12 Eylül, 1989
Kutay, Cemal : Üç Paşalar Kavgası, 1964
Kutay, Cemal : 150'likler Faciası, 1955
Kutay, Cemal : Kurtuluşun Ve Cumhuriyet'in Manevî Mimarları, 1973
Kutay, Cemal : Mehmet Şeref Aykut, 1985
Kutay, Cemal : Türk Millî Mücadelesinde Amerika, 1979
Küçük, Yalçın : Türkiye Üzerine Tezler 1908-1978, 3 cilt
Lermioğlu, Osman Nuri : Meşrutiyet, 1976
Leventoğlu, Mazhar : Atatürk'ün Vasiyeti, 1968
Mısıroğlu, Kadir : Kurtuluş Savaşında Sarıklı Mücahidler, 1967
Mısıroğlu, Kadir : Lozan Zafer mi, Hezimet mi?. 2 cilt, 1973
Mısıroğlu, Kadir : Musul Meselesi ve Irak Türkleri, 1972
Mouruvıeff, Boris : Deli Petro'nun Vasiyetnâmesi, 1966
Muhtar, Mahmud : Balkan Harbi, 1976
Müftüoğlu, Mustafa : Yüz Küçük Adam, 1976
Müftüoğlu, Mustafa : Yalan Söyleyen Tarih Utansın, 8 cilt
Nirun, Nihat : Sosyoloji Açısından Atatürk, Ankara 1997
Nur, Rıza : Hayat ve Hatıratım, 2 cilt, 1968
Okyar, Fethi : Üç Devirde Bir Adam, 1980
Öke, Mim Kemal : Güney Asya Müslümanları'nın İstiklâl Davası ve Türk Millî Mücadelesi, 1988
Öke, Mim Kemal : İngiltere'nin, Güneydoğu Anadolu Siyaseti ve Binbaşı E.W.C. Noel'in Faaliyetleri, 1988
Öke, Mim Kemal : Musul-Kerkük Dosyayı, Tercüman, 10-23 Kasım 1986
Önder, Mehmet : Atatürk Konya'da, 1989
Önder, Mehmet : Atatürk Bildirileri, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara
Önder, Hikmet : Atatürk'ten Yankılar, İstanbul 1974
Önelçin, H. Adnan : Nutuk'un İçinden, İstanbul 1981
Özbalcı, Mustafa : Atatürk'e Armağan, 1988
Özdemir, Hikmet : Sol Kemalizm, İstanbul 1993

Özergin, Faruk : Kâzım Karabekir, İttihat ve Terakki Cemiyeti (1896-1909), İstanbul 1982

Özgül, Cemil : Heyet-i Temsiliye'nin Anadolu Çalışmaları, Ankara, 1989

Öztoprak, İzzet : Irak ve Kemalizm Harekâtı, Ankara 1999

Öztoprak, İzzet : Türk ve Batı Kamuoyunda Millî Mücadele, Ankara 1989

Paruşev, Paraşkev (Çev. Naime Yılmazer) : Atatürk, 1981

Pepeyi, Haluk Nihat : Mütareke, Kültür Bakanlığı, Ankara 1972

Polat, Nâzım H. : Müdâfaa-i Milliye Cemiyeti, Kültür Bakanlığı, Ankara 1991

Sâbis, Ali İhsan : Harb Hatıralarım, 5 cilt, 1951

Safa, Peyami : Türk Inkılâbına Bakışlar, 1981

Sarınay, Yusuf : Atatürk'ün Millet ve Milliyetçilik Anlayışı, Ankara 1990

Selçuk, Sami : Zorba Devletten Hukukun Üstünlüğüne, Ankara 1998

Selek, Sabahattin : Anadolu İhtilâli, Yeni Türk Devletinin Kuruluşu, 2 cilt, 1965

Semih, Mümtaz S. : Tarihimizde Hayal Olmuş Hakikatler

Serez, Mehmet : Atatürk ve Milli Mücadelede Tekirdağ, 1988

Sevük, İsmail Habip : O Zamanlar, 1981

Sevük, İsmail Habip : Atatürk İçin, 1981

Sevük, İsmail Habip : Dil Davası, 1948

Su, Kâmil : Sevr Antlaşması ve Aydın (İzmir) Vilâyeti,

Şıvgın, Hale : Trablusgarp Savaşı ve 1911-1912 Türk-İtalyan İlişkileri, 1989

Şimşir, Bilal N. : Malta Sürgünleri, 1985

Tansel, F. Abdullah : İstiklâl Harbinde Mücâhit Kadınlarımız, 1988

Tansel, Fevziye Abdullah : Ziya Gökalp Külliyatı, 2 cilt, 1952

Tansu, Samih Nafiz : Madalyonun Tersi, 1970

Taşkıran, Cemalettin : Millî Mücadelede Kâzım Karabekir Paşa, Ankara 1979

Tekeli, İlhan-İlkin, Selim : Egedeki Sivil Direnişten Kurtuluş Savaşına Geçerken Uşak Heyet-i Merkeziyesi ve İbrahim (Tahtakılıç) Bey, 1989

Tekil, Füruzan : İnönü-Menderes Kavgası, 1989

Tepedelenlioğlu, N. Nazif : Komitacılar, 1972

Tevetoğlu, Fethi : Atatürk Araştırma Merkezi Dergisi, 4 cilt, 1987

Tevetoğlu, Fethi : Millî Mücadele Yıllarındaki Kuruluşlar, 1988

Levent Şahverdi Arşivi

Tevetoğlu, Fethi : Atatürk'le Samsun'a Çıkanlar, 1987
Tevetoğlu, Fethi : A. Fethi Okyar'ın Günlük Hatıraları, T.T.K. Belgeler, sayı 16
Trikopis, Nikolaos (Çev. Ahmet Angın) : General Trikopis'in Hâtıraları, 1967
Tunçay, Mete : Türkiye Cumhuriyeti'nde Tek Parti Yönetiminin Kurulması (1923-1931)
Türkdoğan, Orhan : Kemalist Sistem, İstanbul 1999
Ulaş Hüseyin Avni'nin Bazı Nutukları 1964
Us, Asım : 1930-1950 Atatürk İnönü İkinci Dünya Harbi ve Demokrasi Rejimine Giriş Devri Hatıraları, 1966
Ünaydın, Ruşen Eşref : Anafartalar Kumandanı Mustafa Kemal ile Mülâkat, Ankara 1981
Yeni Nesil : Yakın Tarih Ansiklopedisi, 1988
Yılmaz, Hüseyin : İskilipli Atıf Hoca, Zaman, 4-12.2.1989
Yılmaz, Hüseyin : Öldükten Sonra "Allah" Diyen Bakan, İstanbul 1990

Levent Şahverdi Arşivi